

M I N H M Ặ N

Trái Đất
tr ờ n
L ờ n g N ườ i
g ó c c ặ n h

"Người ta có nhau thì khó
Lạc mất nhau lại quá dễ dàng"

(thời báo lên 2)

Mục lục

- [Chap1. Bè Gãy Quá Khứ](#)
- [Chap2. Những Hành Lang Vắng.](#)
- [Chap 3. Trái Đất Hình Tròn](#)
- [Chap 4. Người Mở Cửa](#)
- [Chap5. Hải Đăng Trước Bão:](#)
- [Chap 6. Kỷ Niệm Đánh Rơi](#)
- [Chap 7. Bước Ngoặt](#)
- [Chap 8. Chặng Đường Mới](#)
- [Chap 9. Những Bước Chân Đầu Tiên](#)
- [Chap 10. Bất An](#)
- [Chap 11. Đối Diện](#)
- [Chap 12. Tâm Hồn Hòa Nhập.](#)
- [Chap 13.](#)
- [Chap 14. Câu Chuyện Của Hà My - Câu Chuyện Về Cô Gái Hoa Lưu Ly](#)
- [Chap 15.](#)
- [Chap 16.](#)
- [Chap 17.](#)
- [Chap 18.](#)
- [Chap 19.](#)
- [Chap 20.](#)
- [Chap 21](#)
- [Chap 22](#)
- [Chap 23](#)
- [Chap 24.](#)
- [Chap 25.](#)
- [Chap 26.](#)
- [Chap 27: Trở Về](#)
- [Chương 28. Đặt Cược Với Số Mệnh.](#)
- [Chương 29.](#)

Chương 30

TRÁI ĐẤT TRÒN, LÒNG NGƯỜI GÓC CẠNH

Minh Mẫn

www.dtv-ebook.com

Chap1. Bè Gãy Quá Khứ

1. Key - Người mở cửa.

Tôi đi qua cơn mưa trong sợ hãi. Sự khốc liệt của thiên nhiên đôi khi cũng làm bản thân mạnh mẽ cảm thấy muốn chùn bước. Co mình trong những suy diễn về một ngày tận cùng, ánh sáng trước mắt tôi như ảo mộng vậy, đầy màu sắc và chớp nhoáng.... Một thứ cảm giác như đứng trước sự thay đổi, trước những điều sợ hãi của cuộc sống....!

Vẻ đẹp tồn tại duy nhất cũng như điều mà muốn làm lúc ấy nhất..... là chạy thẳng về phía em... ôm chặt không nói gì, kệ cho người ướt sũng, kệ luôn cả khuôn mặt sợ hãi run rẩy

Tôi như đã gặp em ở một nơi nào đó, một khoảng ký ức nào đó đã đi cùng em, chơi cùng em, nói chuyện cùng em...và có thể khóc cùng em nữa, thứ đó người ta gọi là "Dejavu", là ký ức ảo giác liên tiếp diễn ra...với tôi và em

...

Lần đầu tiên khi nhìn thấy em, em đang ngồi ở bến xe bus, và khóc ngon lành. Em dựa lưng vào bảng quảng cáo, há mồm khóc. Nước mắt chảy xuống ướt một vạt tóc. Tôi đến bên, ngồi cạnh, im lặng. Bởi tôi nói, em cũng chẳng thể nghe thấy.

- Anh không thấy mình vô duyên à?

Tôi mở to mắt nhìn em, rồi nhìn lại xung quanh. Khi chắc chắn rằng em đang nói với mình, tôi hơi hoảng khi nhìn thẳng vào mắt em, và thấy ánh mắt em chiếu thẳng vào tôi.

- Nhìn gì? Anh chưa thấy con gái khóc bao giờ à?

- Em nhìn thấy anh à?

- Anh nghĩ tôi mù chắc?

...

Tôi và em, như hai vật thể xa lạ, va vào nhau, ở một thế giới mà chúng tôi vô tình lạc vào đó. À không, em nói em không đi lạc, mà là do em cố tình trở về thế giới này. Còn tôi, mông lung, không lý do, không điểm tựa.

Tôi là ai? Và, tôi đến từ đâu? Cô độc, lạc lõng, giữa một thế giới có đầy những vệt màu sắc chớp nhoáng này. Ở thế giới ấy, chỉ có em nhìn thấy tôi, và chỉ có tôi nhìn thấy em.

- Anh đừng đi theo tôi nữa có được không? - Em cau có. Tôi mỉm cười. Giữ khoảng cách với em. 5 mét.

Em mặc một chiếc váy màu mây trời, ngăn ngang đùi, chân đi giày vải màu xám. Khuôn mặt em lem nhem vì nước mắt. Thỉnh thoảng tay em lại quệt ngang mặt khiến cho vết nước mũi hơi hằn bên má trái. Cử chỉ tự nhiên, và ...bất cần.

Tại tầng 3 nhà D bệnh viện Việt Đức, em loay hoay mãi mà không mở được cửa phòng bệnh, tôi nhẹ nhàng đi tới, nói khẽ:

- Để anh mở!

Cửa phòng mở ra, cảnh tượng đầu tiên mà tôi nhìn thấy là chiếc giường bệnh trắng toát, đang nằm trên đó là một cô gái chắc tầm tuổi của

em, với ống thở và máy điện tim. Tay cô ấy buông thõng. Em đứng lặng đi, nhìn cơ thể xanh xao trước mặt mình. Trong phòng, mẹ cô gái - có lẽ vậy, đang lặng lẽ dùng khăn ướt lau cánh tay cho con mình, buồn bã.

Em quay trở ra ngay lập tức. Tôi đi theo em, vẫn giữ khoảng cách 5m. Em bốt cái gắt và cảm đoán tôi như lúc đầu gặp mặt. Tôi mỉm cười khi nghĩ rằng, trong một thế giới của ảo ảnh, em đã tìm thấy tôi - người mở được tất cả những cánh cửa nặng nề, mà bàn tay em không thể nào đụng đến được.

- Sao anh lại mở được cửa mà tôi thì không?

- Anh không biết! Những ngày đầu khi anh mới lạc về thế giới này, anh cũng không chạm được vào bất cứ thứ gì.

- Vậy là sau này tôi sẽ tự mở được cửa đúng không?

- Ừm, có thể.

Tôi nhìn em, cười. Còn em vẫn cau có. Khuôn mặt của em khi cười chắc chắn rất dễ thương. Tiếc là từ khi gặp, em lúc nào cũng như con nhím, xù lông mọi lúc mọi nơi. Luôn cái gắt và phản kháng lại mọi thứ tôi làm.

- Vậy anh phải đi theo tôi cho đến khi tôi chạm được vào mọi thứ.

- Tại sao ?

- Vì bây giờ anh là chìa khóa.

Từ lúc ấy, em bắt đầu gọi tôi là Key, người mở cửa.

Tôi là Key, người mở cửa !

2. Mẫn - Quay ngược thời gian

Tôi là Mẫn ! Ngoài ra tôi còn có một cái tên khác : Rắc Rối !

Bước lên chuyến tàu số 17 - Chuyến tàu đưa tôi từ tuổi 25 trở về tuổi 20, đan chặt hai bàn tay vào nhau. Lưng áo ướt đẫm mồ hôi. Những lời dặn dò của người phụ nữ có đôi mắt chứa con người nhỏ dẹt như mắt rắn cứ chạy qua đầu tôi. Như một đoạn băng bị tua đi tua lại.

« Ngày mai, đến địa điểm ghi trong mảnh giấy này, đúng thời khắc ấy, lên đúng toa tàu ấy, dù ai hỏi gì cũng không được hé môi trả lời một câu, chờ đợi, cô sẽ được quay trở về tuổi 20. » ;

« Tuyệt đối không thể thay đổi quá khứ ! Nếu không, thân xác của tuổi 25 sẽ phải chịu hậu quả. Tôi không bán phép màu cho cô để chịu sự trừng phạt chung với cô. Nhớ lấy »

...

Kim đồng hồ nhích từng giây một. Mồ hôi vẫn túa ra ướt áo. Tôi lặng lẽ nhìn những vệt đèn lướt qua bên cửa sổ. 0h36'. Chỉ vài phút nữa thôi, là cả đoàn tàu sẽ chỉ còn những khoang tàu méo mó, những thùng hàng vỡ nát, những vệt khói khét lẹt. Và tôi, được coi là một nạn nhân xấu số của tờ báo ngày hôm sau.

Tôi đã tìm đủ mọi cách, làm tất cả những gì có thể, để được trở về tuổi 20. Trở về cái ngày kinh hoàng nhất trong quá khứ mà tôi đã trải qua.

Đó là ngày Phiên Vân rời xa tôi !

...

Một !

Hai !

Ba !

Định mệnh diễn ra chỉ trong vài tích tắc. Quay cuồng và đảo ngược.

...

Bước ra từ sân ga, những dư âm của vụ tai nạn tàu hỏa vừa rồi khiến tôi cảm thấy mọi thứ trước mắt âm u. Tôi không nghĩ việc tách linh hồn để trở về đây lại có thể thực hiện một cách nhanh chóng như thế. Lặng lẽ bước trên vỉa hè lát những viên gạch nhỏ hình thoi, nhìn vào chiếc đồng hồ điện tử bên đường, tôi nhắm tính lại thời gian và địa điểm tôi phải xuất hiện vào ngày mai. Chỉ ngày mai thôi, khi ánh mặt trời xuất hiện. Tôi sẽ nhìn thấy những điều mà bấy lâu nay luôn khiến tôi hét lên sau những giấc mơ.

Tôi đứng lặng thình trên đường. Những vệt màu chạy qua trước mắt tôi, chớp nhoáng.

Ngày mai, tôi sẽ được nhìn thấy anh, người tôi yêu thương nhất trong cuộc đời này ! Người khiến trái tim tôi luôn đau thắt lại mỗi khi nhớ đến, đôi mắt luôn ướt nhẹp và sưng đỏ lên mỗi khi nghĩ về anh. Suốt 5 năm qua !

...

Lặng lẽ tìm đến ngôi nhà sơn màu xanh dương quen thuộc. Cái biển màu xanh thăm ghi số 166 Kim Mã vẫn còn mới. Bố đã sơn và đóng lại trong ngày sinh nhật tuổi 20 của tôi. Nước mắt tôi giàn giụa. Tôi không biết ngày mai sẽ ra sao, chuyện gì sẽ tiếp diễn khi tôi nhúng tay vào thay đổi quá khứ. Tôi chỉ biết rằng mình sẽ phải chịu hậu quả vô cùng lớn khi quyết tâm bẻ gãy dòng chảy thời gian. Nhưng vì tôi đã chọn, tôi sẽ không hối hận. Chỉ mong những người tôi yêu thương, sẽ không bị tôi quăng quật vào một thế giới bóng ảo nào đó - nơi tôi đã cố gắng tìm cách chạy qua nó, để trở về đây.

...

Khi tôi hai mươi !

Bố tôi bốn mươi chín tuổi. Mẹ tôi mãi mãi dừng lại ở tuổi hai chín sau một vụ tai nạn. Bố quyết định lấy vợ hai vì "muốn có người chăm sóc tôi"

Mẹ kế hơn tôi năm tuổi.

Tôi gọi mẹ kế là mẹ 85. Vì mẹ kế sinh năm 1985. Mẹ 85 rất xinh. Đánh trẻ con cũng rất đau. Chửi mắng người khác rất tài. Mẹ 85 có sở thích đá chó mèo. Đã có lần con Ki của tôi gãy mất cái răng cửa vì đôi guốc 200 đô của mẹ. Mẹ 85 giỏi tiêu tiền. Mỗi tháng, bố tôi dành cho mẹ 85 nửa tháng lương để mẹ shopping.

Bố tôi là Bác sĩ. Mẹ 85 là Tín đồ shopping.

Mẹ 85 có một người con riêng. Em tên Hải Đăng. Hải Đăng kém tôi 15 tuổi.

Mỗi ngày khi mặt trời chưa kịp thức dậy, tôi lọ mọ xuống bếp nấu đồ ăn cho cả nhà. Cả nhà ăn xong, tôi dọn bàn và rửa bát, mặc quần áo cho Đăng và đưa em đi học. Bố tôi đi làm còn mẹ 85 đi shopping. Chiều tôi đón Đăng về, tắm cho em rồi đi chợ, nấu bữa tối. Cả nhà ăn tối xong, tôi dọn dẹp nhà cửa rồi lên phòng ngủ.

Cuộc sống như thế đấy! Khi tôi hai mươi!

...

Tôi đứng trước ngôi nhà sơn màu xanh dương đã gần 7h đồng hồ. Tôi nhìn vào ngôi nhà mà tôi đã sống 25 năm qua. Nơi chứng kiến tôi trưởng thành từng bước một. Nơi bố thường bế bồng tôi lên khi tôi còn bé, ôm và vuốt tóc tôi khi tôi ngủ. Ngôi nhà có khung cửa sổ màu trắng, là chỗ mẹ tôi hay ngồi đọc sách và mắng yêu khi tôi bi bô làm phiền. Căn bếp nhỏ có bộ bàn ăn bằng gỗ bố mua tặng mẹ khi mẹ tròn 26 tuổi, nơi mẹ 85 vẫn thường

măng niếc nếu tôi nấu ăn chậm và sẵn sàng túm tóc tôi mà tát khi tôi trái lời. Trên tầng 2 có 2 phòng nhỏ đối diện nhau. Phòng của tôi và phòng của Đăng. Một giường, một tủ, một bàn học, một chiếc piano là tất cả những gì tôi có. Phòng của Đăng chỉ đặt một chiếc giường và một bàn học nhỏ. Thịnh thoảng có những đêm mưa, Đăng gõ cửa và xin tôi cho ngủ cùng. Em nhút nhát, sợ bóng tối và sợ mưa. Đó là những đêm tôi và em nằm kể cho nhau nghe về hai thế giới. Thế giới của tôi và thế giới của em. Khúc khích chọc lét nhau và cười. Tôi thích nhìn em như vậy. Cười tí mắt. Trong sáng, thánh thiện, yếu ớt...

...

7h30.

Bố tôi là người rời khỏi nhà đầu tiên. Bố ôm tôi và Đăng rồi vào gara lấy xe đi. Tôi nắm tay Đăng bước ra ngoài, đóng cửa lại. Tôi lặng lẽ đi đằng sau quá khứ của mình và mỉm cười. Trong cuộc đời tôi chưa nhìn thấy hình ảnh nào đẹp đến như thế. Hai chị em tôi dắt tay nhau đi trên vỉa hè lát những viên gạch nhỏ hình thoi dưới tán cây xanh. Tóc tôi buộc cao, xòa xuống vai áo trắng. Đăng nắm chặt lấy ngón tay trỏ của tôi, đứng đưa. Thịnh thoảng em có hát khẽ một bài gì đó rồi nhìn tôi cười.

Tôi và Đăng, không cùng huyết thống. Nhưng tôi yêu em như chính bản thân mình. Yêu nụ cười hiền, tính cách trầm lặng quá so với những đứa trẻ năm tuổi. Yêu cả ánh mắt sợ hãi, tiếng khóc thét khi em bị mẹ 85 đánh.

Khi tôi hai mươi, tôi đã biết chấp nhận và yêu thương vô điều kiện!

...

3. Bẻ gãy quá khứ:

Tôi đứng dưới vỉa hè đối diện cổng trường Trung học, bên cạnh biển chỉ tuyến đường của bến xe bus, lặng im nhìn phiên bản tuổi 20 của mình.

Vẻ đẹp giản dị và dịu dàng vừa đủ để khiến người khác chú ý. "Cô ấy" ngồi xuống băng ghế, đeo headphone, và mỉm cười theo điệu nhạc. Vào lúc này, ngày ấy, tôi đang nghe bài gì nhỉ?

À, Until You!

Chỉ 2 phút nữa thôi, Phiên Vân sẽ đến!

Khi còn yêu anh, tôi chưa bao giờ gọi tên thật của anh, mặc dù cái tên Trần Hoàng Minh cũng không phải quá xấu đến nỗi ngại mà không gọi. Nhưng tôi thích gọi anh bằng cái tên mà tôi đặt cho. Phiên Vân!

Đối với tôi, anh như một đám mây trắng. Tôi không bao giờ nhìn rõ được hình dạng của nó. Chỉ biết rằng, đám mây nhỏ ấy lúc nào cũng êm ái, bông xốp, và tôi luôn muốn được cầm lấy, nắm chặt, giày vò trong lòng bàn tay rồi áp lên má, cảm nhận sự nhẹ nhàng và ấm mềm phả ra từ đó.

Tôi không hiểu anh quá rõ, không biết về anh quá nhiều. Tôi cũng không tìm cách cố gắng nhìn được hết thế giới của anh. Tôi yêu anh đơn giản vì anh đã xuất hiện trong cuộc đời tôi, và làm trái tim tôi không còn đập những nhịp đập bình thường được nữa.

Khi tôi hai mươi, tôi luôn yêu thương vô điều kiện!

...

Lặng lẽ tiến đến, khi kim đồng hồ nhích đến 7h48, tôi cúi xuống gần thân xác của mình ở tuổi 20, nhìn vào mắt của chính tôi, đôi mắt của tuổi 20 trong trẻo và hồn nhiên đến lạ... Tôi tiến đến gần hơn, gần nữa, và tập trung để linh hồn của tuổi 25 nhập vào thân xác mình tuổi 20. Một luồng khí lạnh toát lần bò trên cơ thể tôi rồi chuyển thành nóng rát. Bức bối và ngọt ngào. Run rẩy và hoảng sợ. Đôi mắt tôi nhắm nghiền chờ đợi. Trong khoảnh khắc ấy, tôi đã khao khát rằng, đó chỉ là một giấc mơ, chỉ là một giấc mơ thôi.

...

Sau một khoảng thời gian không thể nhận biết, đoán định chính xác, có ai đó áp lon nước ngọt lạnh toát lên má tôi. Toàn thân tôi mủi mủi, nặng trĩu. Cảm nhận được mồ hôi đang chảy ướt lưng và hai bên sườn. Tôi từ từ mở mắt.

Trước mắt tôi là cổng trường Trung học. Tôi đang ngồi trên băng ghế cạnh biển chỉ tuyến đường của bến xe bus đối diện cổng trường. Cúi xuống nhìn. Lòng bàn tay tôi ướt nhẹ mồ hôi, tôi vội chùi tay vào chiếc váy đồng phục.

Váy đồng phục ư?

- Em ngủ gật ở bến xe bus đấy à?

Tôi giật bản mình khi nghe thấy giọng nói quen thuộc. Anh đang đứng bên trái tôi, cười tươi, đưa cho tôi lon nước ngọt mát lạnh.

Nước mắt... Nước mắt khiến cho khung cảnh trước mắt tôi cứ thế nhòa đi.

- Em sao thế Mẫn? Lại bị mẹ đánh à?

Anh kéo tôi đứng dậy, hốt hoảng vặn người tôi rồi nhìn một cách lo lắng. Quá khứ sắp lặp lại. Tôi cố gắng giữ bình tĩnh, nhìn về phía xa. 30 giây nữa, 29 giây, 28 giây...

- Phiên Vân à, em xin lỗi!

- Em sao thế Mẫn, em ốm à? Người em lạnh toát và ra mồ hôi nhiều quá!

5 giây cuối cùng cho tôi lấy lại bình tĩnh cần phải có. Tôi lấy hết sức đẩy Vân sang vệ đường. Lon nước ngọt rơi xuống đường, lăn méo méo.

Chiếc xe bus bị lỗi phanh lao đến, trượt lên vỉa hè, kéo lê thân xác tôi trượt một đoạn đường dài. Không, tôi nhớ làm chẳng? Chuyển xe định mệnh ngày ấy lao đến, tránh một chiếc xe máy đi nhầm vào đường xe bus, trượt lên vỉa hè, lồi Phiên Vân đi khi anh đang đứng trước mặt tôi, cướp đi nụ cười tươi mà tôi luôn muốn cất vào hộp để giữ lấy nụ cười ấy cho riêng mình.

Giờ đây, hình ảnh cuối cùng mà tôi nhìn thấy, Chuyển xe bus 02 tông thẳng vào đầu chiếc xe máy đi ngược chiều rồi chuyển hướng lao về phía tôi. Tôi nhìn Phiên Vân, vẫn kịp mỉm cười trong nước mắt. Anh sẽ sống tốt, vì linh hồn mà tôi dành tặng cho anh. Phải thế!

Thân xác tôi trượt đi, rát và xót. Đau lắm. Tôi rất đau. Nhắm nghiền mắt đi qua những va đập. Bóng tối ập đến ngay tức khắc. Tôi không phải chờ đợi lâu.

"Tôi không bán phép màu cho cô để chịu sự trừng phạt chung với cô..."

Tôi không bán phép màu cho cô để chịu sự trừng phạt chung với cô..."

Tôi không bán phép màu cho cô để chịu sự trừng phạt chung với cô..."

Lời nói của người đàn bà có đôi mắt chứa con người nhỏ dẹt như mắt rắn lại tua đi tua lại trong đầu tôi.

...

Tôi đang ở trên thiên đường chẳng? Loạng choạng đứng dậy, không gian yên ắng và tràn ngập nắng. Lòng tôi trống rỗng. Những hình ảnh phía trước đột ngột đập vào mắt tôi như những cảnh phim.

Chuyện gì thế này Mẫn?

Phiên Vân lao đến nơi đầu chiếc xe bus bị bẹp rúm rỏ. Chiếc xe máy Atila nát vụn, nằm buồn bã bên cạnh chủ nhân. Chủ nhân của chiếc xe là một cô gái tóc hung đỏ, uốn xoắn nhẹ. Máu chảy đỏ một góc đường. Mọi người hai bên đường bắt đầu kéo đến đông nghịt. Tôi chợt nhớ rằng ngoài Phiên Vân ra, vụ tai nạn này không có nạn nhân nào khác. Hoảng hốt nhìn về phía anh. Mồ hôi từ hai lòng bàn tay tôi lại bắt đầu túa ra ướt nhẹp.

Phía trước tôi. Chính là tôi, đứng loạng choạng, người ướt máu, khuôn mặt xước sát khùng khiếp. Mặc cho Phiên Vân gọi tên và ôm tôi vào lòng. Tôi, không, "cô gái ấy" cứ hét lên và đẩy Vân ra một cách kiên quyết, khó chịu, lạnh lùng:

- Anh là ai? Đừng đụng vào người tôi. Đồ thần kinh!

"Tuyệt đối không thể thay đổi quá khứ !

Tuyệt đối không thể thay đổi quá khứ !

Tuyệt đối không thể thay đổi quá khứ !..."

Lời người đàn bà có đôi mắt chứa con người nhỏ dẹt như mắt rắn lại tua đi tua lại trong đầu tôi.

Tôi bắt đầu khóc òa lên, chạy về phía Vân. Tay tôi cứ trượt qua người anh và không thể làm gì được, không thể nắm giữ được một thứ gì.

Trời ơi, tôi chỉ là ảo ảnh sao?

- Phiên Vân!

Tôi hét lên. Anh vẫn lao đến bên thân xác tôi, mặc cho "cô ấy" quát mắng và từ chối. Khuôn mặt hốt hoảng và sợ hãi của anh khiến tôi càng hoảng loạn.

Tôi quỳ gục xuống đường. Xung quanh, mọi người kéo đến ngày càng đông.

Chiếc xe máy nát vụn vẫn nằm chỏng chơ bên xác người phụ nữ tóc màu hung đỏ.

Cảnh sát đang cố gắng lôi người tài xế ra khỏi chiếc xe bus.

Phiên Vân và thân xác tôi, 2 người vẫn cố nói chuyện, giải thích, giảng co nhau.

Trước mắt tôi lại nhòa đi.

Mọi thứ, không như tôi dự tính ban đầu.

Mà tất cả, đã bị đảo lộn.

TRÁI ĐẤT TRÒN, LÒNG NGƯỜI GÓC CẠNH

Minh Mẫn

www.dtv-ebook.com

Chap2. Những Hành Lang Vắng.

Có những điều dù ta chỉ làm trong khoảnh khắc nhưng lại khiến ta đau lòng cả đời.

Có phải tôi đã làm sai một điều gì đó, và đang bị trừng phạt không?

...

Tôi ngồi lặng thinh trên hàng ghế góc hành lang bên phải tầng 3 nhà D của bệnh viện. Nước mắt nối nhau chảy dài trên má. Tôi cố gắng trấn tĩnh lại để hiểu về những gì đang xảy ra. Quá khứ đã qua, đáng lẽ không nên đào nó lên và khoác lên nó tấm áo choàng mới.

Phiên Vân đang đứng trước mặt tôi. Đau khổ và hoảng loạn. Có lẽ anh không thể hiểu được tại sao người con gái anh yêu lại có cách cư xử kì quặc đến như thế. Thân xác của cô gái tóc hung đỏ đã được đưa vào phòng cấp cứu. Thân xác tuổi 20 của tôi vẫn gào thét và quát tháo khi có ai chạm vào. Phiên Vân chỉ biết đứng nhìn, lo lắng. Anh sẽ chẳng bao giờ biết được, người con gái đứng trước mặt anh, chỉ là thân xác của tôi, còn linh hồn, là của cô gái tóc hung đỏ - chủ nhân của chiếc xe Atila vụ tai nạn vừa rồi.

Phiên Vân! Anh sẽ không bao giờ, không bao giờ biết được sự thật ấy!

...

Số phận trả đũa tôi, bằng sự tráo đổi linh hồn tưởng như hoang đường.

Tôi lặng thinh nhìn những sự việc trải tràn ra trước mắt như một bộ phim. Tôi là nhân vật chính. Chính diện hay phản diện? Tôi cũng không biết nữa. Chỉ biết rằng bộ phim ấy đã bắt vai diễn của tôi rơi quá nhiều nước mắt. Tôi khóc vì tuyệt vọng về một nỗi khát khao vô hình. Tôi chỉ muốn làm mọi thứ để trái tim người tôi yêu thương được tiếp tục đập những nhịp đập bình thường, phập phồng trong lồng ngực. Những tiếng đập nhẹ nhàng mà tôi luôn muốn áp tai vào lòng anh để nghe từng nhịp một. Giờ đây tôi đã làm được điều đó. Nhưng đó có phải điều mà tôi mong muốn không? Khi khuôn mặt anh bây giờ lúc nào cũng mặn ướt nước mắt. Trái tim quặn thắt mỗi khi nhìn người anh yêu quát tháo và ruồng bỏ anh.

Như thế này tốt hơn, hay để anh yên vị với số phận trong quá khứ thì tốt hơn? Tôi không bao giờ dám nhớ đến hình ảnh khuôn mặt anh bết máu nằm trong vòng tay của tôi, miệng nhoẻn cười nói "Anh ổn!". Để rồi ngày hôm sau, những gì còn lại thuộc về anh trên cõi đời này chỉ là những bức ảnh. Những bức ảnh có cạnh sắc nhọn mà tôi cất sâu trong hộp 5 năm qua, không dám nhìn lại dù chỉ một lần.

Tôi đứng bên anh, vuốt nhẹ lên tóc. Bàn tay tôi không thể chạm vào tay anh mà nắm thật chặt. Vai tôi cũng chẳng đủ sức cho anh mượn, dựa vào. Tôi cũng chẳng thể lên tiếng mà an ủi anh rằng: "Không sao đâu Phiên Vân, mọi việc sẽ ổn cả mà". Việc duy nhất tôi có thể làm. Là khóc.

Một linh hồn chỉ biết khóc!

...

Bố giữ chặt thân xác tôi, quát tháo khi cô ấy giãy giụa và phản kháng. Cô ấy khá cá tính. Nhưng nhiều khi cư xử hơi tiêu cực. Như cái cách cô ấy quát bố tôi rồi giựt miếng băng y tế ở đầu ra và chạy ra khỏi phòng bệnh. Bố và Phiên Vân phải cố gắng lắm mới khiến cho cô ấy bình tĩnh và chịu ngồi yên.

Lúc này, chắc mẹ 85 đang đi shopping.

Hải Đăng có lẽ vẫn đang ở trường học. Tối nay, ai sẽ đón em? Ai sẽ nấu cho em món ăn em thích? Ai sẽ cùng em học bài, giục em đi đánh răng và lên giường ngủ sớm. Ngày mai, ai sẽ đưa em đi học? Ai sẽ là người nắm bàn tay bé nhỏ của em đi tung tăng trên vỉa hè có lát những viên gạch nhỏ hình thoi dưới tán cây xanh?

Nước mắt lại bắt đầu nối nhau chảy dài trên má tôi.

...

Hành lang phía bên phải của nhà D bệnh viện luôn luôn vắng. Cuối hành lang có 2 khung cửa sổ to màu trắng sáng. Trống rỗng! Đó là cảm giác duy nhất khi tôi đứng cuối hành lang nhìn về phía hai khung cửa sổ ấy.

Trước mặt, thân xác tôi đang gào khóc và mất bình tĩnh. Thân xác cô ấy đang nằm ở phòng cấp cứu với ống thở và máy điện tim xung quanh. Cô gái ấy ôm chầm lấy người đàn bà lớn tuổi ở cửa phòng và khóc òa lên. Tôi đứng đó, nhìn Phiên Vân, nhìn bố tôi, nhìn thân xác tôi, nhìn người đàn bà lớn tuổi.

- Mẹ ơi, con My mà, mẹ đưa con về nhà đi.

Bố tôi và Phiên Vân giữ lấy cô ấy thật chặt, trong khi cô ấy vẫn vùng vẫy ra khỏi vòng tay hai người và gọi người đàn bà kia.

- Mẫn! Em sao thế? Em nhìn anh đây này, anh là Phiên Vân, em nhìn đi!

Giọng anh gào lên và lạc đi. Cô gái không hề để ý, mà vẫn giãy giụa quyết liệt và nhìn về phía người đàn bà lớn tuổi đang đứng trước cửa phòng cấp cứu

- Mẹ! Con là My mà, con không phải con gái họ. Con là con gái của mẹ!

... Mẹ! Mẹ phải nghe con! Con là con gái của mẹ!

Cô gái lại bắt đầu khóc thét lên và nước nở từng hồi. Miệng không ngừng quát tháo bố tôi và Phiên Vân:

- Chú làm ơn bỏ tôi ra được không, tôi không phải Mẫn. Tôi không phải con gái chú. Còn anh ! Anh bị thần kinh à, bỏ tay tôi ra !

Bố tôi lôi cô ấy vào phòng, tiêm thuốc an thần ép cô ấy ngủ.

Phiên Vân đứng lặng thinh bên giường bệnh.

Người đàn bà lớn tuổi nhìn gia đình tôi với ánh mắt mơ hồ.

Tôi quay lưng, đi về phía hành lang. Tôi không muốn nhìn thêm một điều gì nữa.

Đằng sau tôi, là hai khung cửa sổ màu trắng sáng.

Trống rỗng!

...

Tôi lang thang trên những con đường quen thuộc. Sáng nay trời không nắng. Nhưng chính cái màu trời âm u thế này lại khiến tôi thêm mệt mỏi. Tôi đặt tay lên ngực. Tim không đập. Cơ thể tôi im lìm. Đưa bàn tay lên trước mặt, tôi có thể nhìn xuyên qua nó, thấy được những đường nét góc cạnh của mọi đồ vật trước mắt. Linh hồn tôi mỏng manh trong ánh mặt trời yếu ớt, nhợt nhạt của một buổi sáng không nắng.

Cố gắng lết những bước chân mệt mỏi đến bến xe bus phía trước. Văng người! Tôi ngồi xuống băng ghế, dựa người vào bảng quảng cáo đăng

sau lưng. Nước mắt tôi lại nhạt nhòa.

Tôi phải làm gì đây? Ở lại đây cũng chẳng thay đổi được gì nữa. Cũng chẳng biết phải quay trở về hiện tại bằng cách nào. Tôi sợ! Tôi sợ cảm giác khi mình là người bị lạc. Hoang mang, cô độc, không có lấy một điểm tựa trong một thế giới đầy những vệt màu sắc chớp nhoáng này...

Đúng lúc ấy, tôi gặp Key...

TRÁI ĐẤT TRÒN, LÒNG NGƯỜI GÓC CẠNH

Minh Mẫn

www.dtv-ebook.com

Chap 3. Trái Đất Hình Tròn

Anh đứng bên kia đường rất lâu. Ánh mắt xoáy sâu vào băng ghế tôi đang ngồi. Tôi chớp nhẹ mi cho những giọt nước mắt nặng trĩu rơi xuống má. Có lẽ chàng trai ấy đang nhìn vào tấm poster quảng cáo sau lưng tôi.

Anh tiến đến! Ánh mắt vẫn hướng về phía tôi. Tôi có cảm giác tia nhìn ấy chọc thẳng vào đôi mắt đang ướt nước của mình. Nóng ran người. Mặc kệ đi. Tôi lại mệt mỏi dựa vào băng quảng cáo và khóc.

Anh ngồi xuống băng ghế, nhẹ nhàng không một tiếng động.

Có một điều lạ lùng, là chàng trai này cứ nhìn vào nơi tôi đang ngồi. Như một phản xạ tự nhiên, tôi ngồi thẳng dậy, nhìn vào mắt anh, quát vu vơ:

- Anh không thấy mình vô duyên à?

Anh giật bản mình, quay đi quay lại, rồi nhìn thẳng vào mắt tôi:

- Em nhìn thấy anh à?

- Anh nghĩ tôi mù chắc?

Đột nhiên, tôi đứng bật người dậy, nhìn thẳng vào mắt chàng trai kì lạ này. Đôi mắt anh thật đẹp. Trong veo và hiền. Chiếc máy ảnh Nikon D90 anh đeo trước cổ, che đi dòng chữ ở áo khoác màu xanh anh đang mặc, khẽ

đung đưa. Anh nhìn tôi chăm chú. Một tín hiệu sáng lóe lên trong trái tim tôi. Có cơn gió thổi ào tới làm nước mắt trên má tôi khô đi...

- ... Ở..., anh nhìn thấy tôi à?

Anh ngược lên, thản nhiên đáp lời:

- Em nghĩ anh mù chắc?

...

Ở trong một lát cắt vô hình của thời gian, tôi và anh, như hai vật thể xa lạ, va vào nhau, trong một thế giới mà chúng tôi vô tình lạc vào đó. À không, tôi không đi lạc, mà là do tôi cố tình trở về thế giới này. Còn anh, mông lung, không lý do, không điểm tựa.

Anh là ai? Và, anh đến từ đâu? Cô độc, lạc lõng, giữa một thế giới có đầy những vệt màu sắc chớp nhoáng này?

Ở thế giới ấy, chỉ có anh nhìn thấy tôi, và chỉ có tôi nhìn thấy anh.

...

- Anh đừng đi theo tôi nữa có được không?

Tôi vờ cau có. Anh mỉm cười. Giữ khoảng cách với tôi. 5 mét.

Anh mặc một chiếc áo màu xanh đậm, cổ đeo máy ảnh, chân đi giày Converse viền xám dây cũng màu xanh đậm. Khuôn mặt anh nhỏ có khoe môi luôn ở trong trạng thái chuẩn bị mỉm cười. Thỉnh thoảng tay anh lại đưa lên hất mái tóc hơi lòa xòa trước trán sang bên phải. Cử chỉ tự nhiên, và ...bất cần.

Tôi quay lại tầng 3 nhà D bệnh viện Việt Đức. Hơi sững lại khi đi vào lối hành lang có 2 ô cửa sổ màu trắng sáng ở phía cuối. Vẫn là cảm giác

trống rỗng khi nhìn vào nó.

Bàn tay tôi cứ trượt qua trượt lại nắm đấm cửa phòng bệnh, loay hoay mãi mà không thể mở được. Anh nhẹ nhàng đi tới, nói khẽ:

- Để anh mở!

Cửa phòng mở ra, cảnh tượng đầu tiên mà tôi nhìn thấy là chiếc giường bệnh trắng toát, đang nằm trên đó là một cô gái chắc tầm tuổi của tôi, với ống thở và máy điện tim. Tay cô ấy buông thõng. Tôi đứng lặng đi, nhìn cơ thể xanh xao trước mặt mình. Trong phòng, mẹ cô gái - có lẽ vậy, đang lặng lẽ dùng khăn ướt lau cánh tay cho con mình, buồn bã.

- Nguyễn Hà My! - Anh thì thầm

- Cái gì? - Tôi lại cau có

- Tên cô ấy, Nguyễn Hà My!

Anh chỉ tay vào tờ thông tin bệnh nhân kẹp ở đầu giường bệnh.

- Tôi có mù đâu, tự nhìn thấy được!

Tôi quay trở ra ngay lập tức. Chạy sang phòng bên, bố tôi và Phiên Vân đang chuẩn bị đưa thân xác tôi về nhà. Cô ấy có vẻ đã bình tĩnh và ngoan ngoãn nghe lời. Tôi chẳng biết làm thế nào, để gửi đến cô ấy một lời xin lỗi, khi bàn tay tôi đã vô tình lôi kéo cô ấy vào sự thay đổi này. Nguyễn Hà My! Cái tên hay và dịu dàng quá!

Từ khi gặp nhau, anh luôn đi theo tôi, vẫn giữ khoảng cách 5m. Tôi bớt cái gắt và cấm đoán anh như lúc đầu gặp mặt. Tôi mỉm cười! Trong một thế giới của ảo ảnh, tôi đã gặp được anh - người mở được tất cả những cánh cửa nặng nề, mà bàn tay tôi không thể nào đụng đến được.

- Sao anh lại mở được cửa mà tôi thì không?

- Anh không biết! Những ngày đầu khi anh mới lạc về thế giới này, anh cũng không chạm được vào bất cứ thứ gì.

- Vậy là sau này tôi sẽ tự mở được cửa đúng không?

- Ừm, có thể.

Anh nhìn tôi, cười. Còn tôi vẫn giả bộ cau có. Khuôn mặt của anh khi cười rất dễ mến. Anh có đôi mắt thật hiền!

- Vậy anh phải đi theo tôi cho đến khi tôi chạm được vào mọi thứ.

- Tại sao ?

- Vì bây giờ anh là chìa khóa.

Từ lúc ấy, tôi bắt đầu gọi anh là Key, người mở cửa.

Khoảng cách giữa chúng tôi được rút ngắn lại. 5 bước chân!

TRÁI ĐẤT TRÒN, LÒNG NGƯỜI GÓC CẠNH

Minh Mẫn

www.dtv-ebook.com

Chap 4. Người Mở Cửa

Tôi nắm chặt lấy tay Mẫn, chạy qua cơn bão. Tay còn lại giữ máy ảnh đang đeo trên cổ. Tôi đã không còn sợ hãi khi gặp mưa nữa. Giờ đây, ngoài chiếc máy ảnh - đồ vật duy nhất lạc về thế giới này cùng tôi, thì tôi còn có em. Cô gái nhỏ bé, đơn độc, luôn gồng mình lên chiến đấu với quá khứ.

Tôi như đã gặp em ở một nơi nào đó, một khoảng ký ức nào đó đã đi cùng em, chơi cùng em, nói chuyện cùng em...và có thể khóc cùng em nữa, thứ đó người ta gọi là "Dejavu", là ký ức ảo giác liên tiếp diễn ra...với tôi và em.

Mẫn dẫn tôi đến Kim Mã, đứng trước ngôi nhà số 166 sơn màu xanh dương. Trên đầu chúng tôi là những vệt chớp nhoáng qua. Trời lại sắp mưa. Mẫn ngó nghiêng xung quanh để tìm được nơi có thể xem giờ.

- Hơn 10h tối rồi!

- Sao anh biết?

- Anh đoán!

- Anh có thôi tỏ ra mình thông minh được không?

Em lại bắt đầu cau có. Tôi bật cười khi tưởng tượng đến cảnh tóc tai em dựng cứng lên như một con nhím.

Mẫn muốn vào nhà. Tôi tách khung cửa sắt ra cho em lách vào. Sân nhà em không có đồ vật gì trang trí đặc biệt. Đơn giản và hơi trống.

- Anh có nhanh lên không, nhìn ngó gì?

Tôi bước theo em. Phòng khách không có ai. Điều đầu tiên đập vào mắt tôi, là căn phòng có rất nhiều đồng hồ. Từ to đến nhỏ, đều được đóng lên tường. Có thể là do thú vui sưu tầm của bố em.

- Không phải đâu, thú vui của em đấy. Từ bé em đã có sở thích đặc biệt với đồng hồ.

- Có gì hay à?

- Chẳng biết, nhưng thích thò tay vào, vặn kim đồng hồ ngược lại, để có cảm giác mình có quyền năng quay ngược thời gian.

...

Quyền năng quay ngược thời gian?

...

Có tiếng gì đó trên gác. Mẫn vội chạy về phía cầu thang. Ngoài trời, tiếng mưa rơi xuống bắt đầu âm ỉm.

- Hải Đăng!

Mẫn gọi tên cậu bé đang đứng trước mặt chúng tôi. Tôi đoán em ấy tầm khoảng 6 tuổi. Trắng trẻo, ngây thơ, bé nhỏ. Đôi mắt buồn!

Hải Đăng ôm một chiếc gối màu xám, in hình gấu Pool, đứng trước cửa phòng Mẫn. Tay em khẽ gõ cửa và chờ đợi. Lâu lâu, em lại ngược lên gọi:

- Chị Mẫn ơi, lại mưa rồi...!

Tôi nhìn vào đôi mắt trẻ con ấy. Trong veo, đen láy, nước mắt làm cho nó thêm lấp lánh. Cậu bé có vẻ hoảng sợ. Nhưng vẫn chờ đợi. Cậu bé giống tôi. Cậu bé sợ mưa!

Mẫn lại khóc! Em có đôi mắt chứa cả hồ nước. Em chạy đến bên cậu bé tên Hải Đăng, quỳ xuống ôm cậu bé ấy. Tay em cứ trượt qua trượt lại trên thân xác Đăng. Mẫn quay lại nhìn tôi. Ánh mắt cầu cứu xoáy sâu vào trái tim tôi. Tôi đứng lặng đi. Tôi biết phải làm gì. Tôi có hơn gì em đâu?

Bước đến thật chậm. Tay tôi đưa lên mặt Hải Đăng, cố gắng chạm vào. Mẫn đau đớn khi nhìn thấy bàn tay tôi cũng trượt qua thân xác Đăng. Mơ ảo.

Tôi và em, chỉ là những linh hồn lưu lạc. Làm sao để yêu thương những thân xác hiện hữu bên mình?

Đăng vẫn tiếp tục gõ cửa. My không nghe thấy tiếng động, hay đã ngủ rồi? Làm sao có thể từ chối một đứa trẻ? Một đứa trẻ đang sợ hãi!

Tôi kéo Mẫn gục vào vai mình. Em bắt đầu khóc nức lên từng đợt. Hải Đăng đứng lúi lại vài bước, nhìn vào cánh cửa. Đợi nó mở ra.

- Chỉ mới hôm qua thôi, em vẫn ôm Đăng, dỗ dành Đăng mỗi khi gió quật vào cánh cửa. Đăng sợ mưa lắm! Mỗi khi mưa là Đăng lại ôm chặt lấy em và ngủ. Key à! Em phải làm gì bây giờ? Đăng phải làm sao bây giờ?

Tôi không biết! Lúc này thì tôi không thể tỏ ra thông minh được nữa. Cậu bé ôm gối in hình gấu Pooh đang đứng trước mặt tôi. Ánh mắt buồn của em chờ đợi cánh cửa phía trước mặt mở ra.

Có những hình ảnh thật quá đơn giản, mà đủ khiến cho trái tim tôi đau đớn đến quặn thắt lại.

Hải Đăng bước về phòng, chậm chậm. Bước chân em lữn cữn. Trước khi vào phòng, em vẫn cố nhìn về phía phòng Mẫn, chờ đợi. Rồi mắt em sụp xuống, đóng cửa phòng em lại.

Mẫn quỳ gục trong lòng tôi. Em khóc. Tôi không biết tôi đang ra sao nữa. Mắt tôi cũng nhòa đi. Tôi khóc. Không phải vì gì cả. Không phải vì Mẫn. Không phải vì Hải Đăng. Chắc là vì mưa!

...

Chúng tôi không hề biết rằng.

Mọi việc, mới chỉ là bắt đầu!

TRÁI ĐẤT TRÒN, LÒNG NGƯỜI GÓC CẠNH

Minh Mẫn

www.dtv-ebook.com

Chap5. Hải Đăng Trước Bão:

Điều duy nhất khiến tôi lo lắng bây giờ, là Hải Đăng liệu có đủ sức đi cùng tôi trong cuộc hành trình đầy thử thách và nguy hiểm này không? Có lẽ tôi đã quá vô tâm khi không nghĩ cho em, mà vô tình để em bị quăng quật vào thế giới do chính tôi tạo ra. Em là nhân vật yếu đuối và đáng thương nhất trong bộ phim này, bởi em chẳng có một chút khả năng tự bảo vệ cho mình. Mỏng manh và dễ vỡ...

- Em có thôi suy nghĩ nhiều như thế được không Mẫn? - Key nhìn tôi nhăn nhó - Anh sợ cái khuôn mặt nhàu nhĩ của em lắm rồi!

Tôi quệt nước mắt, quay sang lờm Key. Anh đang ngồi trên lan can tầng 2 nhà tôi, đung đưa chân, mắt nhìn tôi thách thức.

- Rồi rồi! Lại sắp tua lại 1 đống câu trách móc... "Anh có trái qua nổi đau như tôi đâu mà hiểu được.... Anh không có trái tim hay sao... Đồ vô cảm... Đồ biến thái..." Anh nghe mấy câu ấy nhiều đến nỗi đề kháng được với chúng rồi đây này!

- Thì làm sao? Tôi khóc mặc tôi, liên quan đến anh à?

- Ừ thì, không liên quan. Ừ thì em khác tôi, tôi khác em. Em trở về đây với những nỗi đau và sự sợ hãi. Còn tôi lạc về đây vì sao tôi cũng không biết. Thôi thì tôi cứ coi như mình đi du lịch vậy. Biết đâu khi trở về lại viết được kịch bản cho một bộ phim bom tấn kiểu như "Key ở xứ sở thần tiên". Ha ha

Key cười một cách thoải mái. Tôi nhìn Key hồi lâu. Ước gì tôi được một phần lạc quan như anh, để xua đi những lo lắng và sợ hãi đang hiện hữu trong mình. Tôi tiến đến, đứng trước mặt anh, giật chiếc máy ảnh anh đang cầm trên tay.

- Gì vậy? - Key hốt hoảng nhảy xuống - Anh mới nói có mấy câu mà đã định đập máy ảnh của anh à?

Tôi phì cười.

- Sao lại bị xước thế này? - Tôi chỉ lên thân máy ảnh

- Ừ, chắc bị va đập gì đó. Anh nhìn mà xót lắm!

- Va đập?

- Ừ, biết đâu anh cũng bị tai nạn tàu hỏa, linh hồn cũng lạc về đây như em! ha ha

- Anh có bớt cái điệu bộ cợt nhả ấy đi được không? - Tôi cau có

Key không cười lớn nữa, tùm tùm. Anh giật lại máy ảnh từ tay tôi, đưa lên mắt, ra hiệu tôi cười để anh chụp. Tôi nhìn thẳng vào ống kính, không cười!

Chỉ sau vài giây, Key đột ngột hạ máy ảnh xuống, ánh mắt hoảng hốt. Sắc thái trên khuôn mặt anh khiến tôi thảng thốt. Vội quay về phía sau... Không thể miêu tả được cảm xúc của tôi khi ấy...

Là My!

Cô ấy đứng trong phòng, ánh mắt nhìn thẳng ra nơi tôi đang đứng.

Cơ thể của tôi! Tóc của tôi, khuôn mặt, chân tay đều là của tôi... Chỉ duy nhất ánh mắt là lạc lõng. Ánh mắt của My!

Cô ấy đứng im, tay buông thõng, mắt nhìn xuyên qua tấm kính cửa, chiếu thẳng vào tôi. Ánh mắt kia khiến bản thân tôi sinh ra cảm giác tự vệ. Lùi lại phía sau, tôi bước thật chậm, mắt vẫn hướng về phía My.

- Cô ấy nhìn thấy mình à? - Key thì thầm

- Em không biết, nhưng ánh mắt kia làm em sợ!

Key nhẹ nhàng đặt tay lên vai tôi, vỗ nhẹ.

Tôi đứng ngoài ban công, nhìn vào phòng mình, nơi cô gái sở hữu thân xác tôi đang đứng

My đứng trong phòng tôi, nhìn ra ngoài, nơi tôi - cô gái khiến cho cuộc sống của cô ấy đảo lộn hoàn toàn - đang đứng.

Không biết rằng có đúng là chúng tôi đang nhìn nhau hay không. Chỉ biết đôi mắt cả hai đều trống rỗng. Chúng tôi đứng im, tay buông thõng, nhìn vào khoảng trống như thể không biết là bao lâu...

- Xuống ăn cơm đi con!

Bố tôi mở cửa phòng, nhìn My lo lắng. Cô ấy quay ra phía cửa phòng nơi bố đang đứng, không trả lời, im lặng đi xuống dưới nhà. Key đeo máy ảnh lên cổ rồi mở cửa cho tôi bước theo họ.

Mẹ 85 bày thức ăn lên bàn. Bánh mì, trứng ốp la, pa tê nóng và salad dưa chuột. Hầu hết là những món tôi và Đăng đều thích. Tôi chọn một chỗ ngồi ngay cạnh bồn rửa bát - nơi có thể ngắm cả gia đình ăn cơm. Key đến đứng cạnh tôi.

- Anh không thể tránh xa em ra được một chút à? - Tôi cau có

- Không! - Anh thản nhiên trả lời, mặt vênh lên đáp lại.

Tôi lờm Key.

...

- Đãng!

Tôi giật mình nhìn về phía bàn ăn.

- Con học đâu cái kiểu nhèn thức ăn vớt xuống sàn thế? Khi nào ăn hết mới được đi học. - Mẹ 85 tức tối cúi xuống sàn nhặt miếng bánh Đãng vừa nhả ra.

- Hôm nay ai đưa con đi học hả mẹ? - Đãng nhìn về phía My dò xét. Tôi cảm thấy em đã nhận ra có một điều gì khác từ chị của mình. Khuôn mặt em lấp ló sau bàn tay cầm thìa. Em cứ nhìn về phía My rồi lại nhìn mẹ em.

- Để bố đưa con đi! - Bố tôi vừa ăn vừa trả lời.

Đãng lại nhìn My. Đôi mắt em sụp xuống. Em đã quen với việc nắm tay tôi đến trường mỗi ngày. Sự thay đổi này dường như khiến em hụt hẫng. Em nhai trệu trạo miếng bánh mì rồi lại nhèn ra vớt đi mỗi khi mẹ 85 không để ý.

[- Bé con! Chị đỡ em ăn hết phần ăn mà chị làm cho em đấy!

- Chị mất gì nào? - Đãng cười tít mắt.

- À, mất gì à? - Tôi vờ đưa tay lên cằm suy nghĩ - Lát nữa công em đến trường, được không?

- Thế thì nhìn em đây! - Đãng làm dáng siêu nhân rồi chạy đến bàn, cầm lát bánh mì quét pa tê ăn ngấu nghiến. Mỗi khi nuốt xong một miếng,

em lại nhìn tôi cười toe, mắt em sáng long lanh...

Tôi biết, cho dù không đố em. Em cũng ăn hết, vì bữa sáng tôi luôn chọn nấu những món em thích. Bánh mì, trứng ốp la, pa tê nóng và salad dưa chuột.]

Nhưng hôm nay, Đăng không ăn một chút nào cả. Em phụng phịu đẩy đĩa ra giữa bàn, trườn khỏi ghế rồi với lấy cặp sách chạy ra ngoài cửa. Bố tôi ăn nhanh cho xong bữa rồi cũng đứng dậy. Tôi ngồi im. Chẳng cần nhìn, tôi cũng tưởng tượng ra cảnh Đăng lết theo bố tôi, leo lên xe, ngồi thu lu trên ghế, ôm cặp cho đến khi tới trường. Có một cảm giác nhói đau sâu trong trái tim tôi. Thương em đến nao lòng.

- Ăn xong thì nhớ rửa bát rồi làm gì thì làm!

Bố vừa đi khỏi, mẹ 85 quay trở lại với chính mình, không cố diễn vai mẹ hiền vợ đảm nữa. Mẹ chuyển đống bát đĩa ra chậu rửa, vớt khăn lau trước mặt My, sắc giọng. Key ngạc nhiên nhìn tôi. Tôi nhìn Key thờ dãi. Nhưng điều khiến cả hai chúng tôi - kể cả mẹ 85 - ngạc nhiên, đó là thái độ My đáp trả mẹ.

Cô ấy ngồi yên trên ghế, bình thản ăn nốt phần bữa sáng của mình, không hề máng máng để ý. Mẹ 85 tất nhiên là rất tức giận. Trước kia mẹ vẫn sẵn tay cho tôi mấy bạt tai mỗi khi mẹ cáu giận. Nhưng hôm nay mẹ có vẻ nhún nhường hơn do My đang bị thương sau vụ tai nạn. Một bên thách thức, một bên nhún nhường. Mẹ 85 không nói gì thêm, ngúng nguẩy đi lên tầng.

My ăn rất chậm. Đôi mắt My luôn trống rỗng đến khó hiểu. Tôi chưa bao giờ nhận biết được cô ấy đang nhìn đi đâu và tập trung về phía nào. Cô ấy khiến tôi cảm thấy sợ sệt và lo lắng. Một phần vì My đang sở hữu thân xác tôi. Một phần vì chính những hành động bất thường mà cô ấy tạo ra. My quét chiếc thìa trên đĩa, chậm rãi vẽ những vòng tròn.

Mẹ 85 đi xuống nhà, váy vóc vòng vèo mẹ đã mang đủ cả. Mẹ liếc xéo My rồi bước ra cửa. My không hề nhìn theo. Cô ấy vẫn tiếp tục quét chiếc thìa trên đĩa theo một đường tròn.

Nhà bây giờ chỉ có một mình My. À không, có My, Key, và tôi!

- Key! Em sợ! - Tôi bấu chặt tay Key

- Mãn! Anh cũng sợ! - Key bắt trước bấu chặt lại tay tôi.

Tôi đẩy Key ngã xuống sàn, tức giận:

- Anh có thổi cái kiểu cọt nhả ấy đi được không?

Key phá lên cười, lồm cồm bò dậy. Nhưng đúng là cái cách anh làm khiến cho tôi thoải mái và bớt sợ hãi. Mãi trêu chọc nhau, chúng tôi không hề để ý My đã đứng dậy từ bao giờ. Những tiếng động lạ trên tầng 2 kéo tôi và Key chạy lên đó. Cửa phòng tôi mở toang. Đập vào mắt tôi là một cảnh tượng mà tôi không biết phải hiểu như thế nào cho đúng. My đứng trước tủ quần áo của tôi, lục tung các ngăn tủ, vứt bừa bãi đồ đạc của tôi ra sàn nhà.

- Cô ấy đang làm cái quái gì vậy? - Key nghiêng người, thì thào vào tai tôi.

Tôi nhìn My, không biết phải trả lời Key thế nào. Cô ấy đang làm gì? Những khung ảnh treo tường và đặt trên bàn học của bị dỡ hết xuống, cất vào hộp các tông. Các ngăn tủ chẳng mấy chốc trở nên trống trơn. Quần áo tôi vứt la liệt khắp sàn nhà. My nhanh chóng thu hết lại rồi tống tất cả vào một túi lớn. Toàn bộ đồ đạc, kỉ vật của tôi bị My nhồi nhét và đẩy xuống gầm giường không thương tiếc. Rèm cửa sổ bị My giật mạnh và trùm lên cánh tủ, che đi tấm gương duy nhất trong vòng.

Trong lòng tôi có cảm giác đau đớn như vừa bị ai đập vỡ mất một đồ vật quý giá nhất. Mọi hành động My làm dứt khoát và nhanh chóng đến

mức tôi chỉ kịp ngỡ ngàng và chưa hề nảy sinh một ý niệm phản kháng. My nhẫn tâm tới mức, ngoài thân xác tôi ra, cô ấy có thể mạnh tay xé nát bất cứ thứ gì của tôi, thuộc về tôi.

Key nắm chặt lấy tay tôi, quay sang nhìn tôi lo lắng. Thật kì lạ là tôi không hề khóc. Không phải đôi mắt này đã cạn khô nước. Mà bởi tôi hiểu được rằng. Những gì đang đợi tôi ở phía trước kia, còn rất nhiều!

TRÁI ĐẤT TRÒN, LÒNG NGƯỜI GÓC CẠNH

Minh Mẫn

www.dtv-ebook.com

Chap 6. Kỷ Niệm Đánh Rơi

1. Lơ lửng

Sẽ chẳng bao giờ tôi quên cái ngày, nắng nhuộm đỏ vàng những đường xương lá ấy.

Một buổi sáng khi cái lạnh đầu thu mới chớm vờn trong không khí, mẹ thức dậy thật sớm, vuốt ve mái tóc tôi khi tôi còn đang lạc trong giấc mơ tản mạn về cổ tích. Mẹ khẽ lay tôi dậy, đón nhận cái nhăn mặt và vài lời phụng phịu của tôi bằng một nụ cười. Một nụ cười trôi theo gió heo may nhạt mãi...

Mẹ tự tay nấu và ăn cùng tôi bữa sáng. Bỏ qua những câu phàn nàn về món cơm rang trứng quá khô vì ít dầu, mẹ luôn tay gắp thêm xúc xích và nộm vào đĩa cơm của con gái, dỗ dành từng miếng một. Tôi chỉ nhớ mình vừa ăn vừa chống tay vào cằm chán nản. Cái vô tâm của một đứa trẻ 8 tuổi chưa thể nhận ra đôi mắt thâm quầng vì thiếu ngủ và mái tóc đã thưa đi nhiều vì bệnh của mẹ mình.

Mẹ vừa thay đồ cho tôi vừa hát. Tôi ngắm nhìn đôi mắt mẹ. Đôi mắt buồn như ngày xưa trở lại. Nhưng lấp lánh những niềm vui tạm thời. Tôi ôm cổ mẹ, hỏi:

- Mẹ ơi Mẫn có xinh không?

- Xinh lắm! - Mẹ nhoèn miệng cười

- Mẹ biết Mẫn xinh giống ai không?

- ...

- Giống mẹ đó, hì hì...

Mẹ ôm tôi cười khúc khích, giơ má đón nụ hôn chúm chím còn vương mùi trứng và xúc xích, trọn vẹn!

Tôi nắm tay mẹ tung tăng trên vỉa hè có lát những viên gạch hình thoi dưới tán cây xanh. Mùa thu đã kịp rắc mùi hoa sữa hắc nồng trên những đoạn đường. Tôi không còn nhớ nổi mẹ hát cho tôi nghe bài gì, kể cho tôi nghe chuyện gì. Bởi tôi luôn lú lo át đi tiếng mẹ. Mẹ và tôi bước trên những khuôn nhạc riêng, cung trầm, cung bổng.

Những gót chân hạt nắng đánh rơi....

Xào xạc lá còn theo ai khắc khoải...

...

Ngày hôm ấy mẹ mất!

Tai nạn oto!

Tôi nghe tin ấy trong tiếng còi tàu hú dài khi cô giáo đang cho lớp xếp hàng đợi tàu hỏa qua để sang đường. Nhiều khi, không thể diễn tả rõ ràng những thứ đang diễn ra bên trong một con người. Nhất là khi nỗi buồn cũng không thể gọi thành tên. Có những bàn tay đưa ra. Tôi không thể nắm. Vì rất có thể, những bàn tay ấy chỉ vô thức chạm vào gió thoảng hoặc đùa với mùa lá rụng. . . Tôi cúi mặt xuống, giấu khuôn mặt tròn xoe vào trong mũ, không muốn cô và bạn bè nhìn thấy nước mắt tôi rơi...

Có con nhóc chạy thật nhanh trên những con đường có lát những viên gạch nhỏ hình thoi dưới tán cây xanh. Bỏ lại đằng sau tiếng gọi gấp gáp của

cô và bè bạn. Cơn gió vô tình thổi lật mũ, rơi rớt lại sau lưng. Nhóc chạy chậm lại, tháo vội chiếc cặp đeo trên lưng, vút bỏ luôn bên lề đường rồi chạy tiếp. Không mưa! Nhưng mặt đất thỉnh thoảng lại in hình những giọt nước có vị mặn.

Mẹ nằm ngủ yên, môi vẫn mỉm cười. Trên má mẹ vẫn in hằn nụ hôn còn vương mùi trứng và xúc xích. Nhà đông quá! Tôi len lỏi dưới chân đám đông, lết về phía mẹ. Bất chợt bị nhắc bỗng lên không trung. Khi nhận ra bác tôi đang bế tôi ra xa mẹ, tôi mới bắt đầu khóc một cách có ý thức. Tiếng ai đó dỗ dành, dịu nhẹ... "Ngoan nào cún, đừng đánh thức mẹ, để mẹ ngủ ngon!".

Tôi chẳng còn nhớ mình đã ôm chân ai để khóc, tiếng khóc như muốn xé toạc trái tim người nào cướp đi quyền ôm chào tạm biệt mẹ lần cuối. Nếu có thể, tôi không đời nào ngoan vào lúc ấy, không đời nào để mẹ ngủ yên...

Một ngày nắng nhuộm đỏ vàng những đường xương lá, tôi đeo khăn trắng, nắm tay bố bước lê thê trên con đường dài. Bố và tôi đều hoảng hốt giữa con đường biết bao nhiêu là lá rụng. Nước mắt rơi nhiều đến nỗi má chẳng kịp khô.

Trong những giấc mơ của những ngày sau, khung cảnh tương tự bức ảnh. Tôi nhìn thấy người duy nhất trong đó chính là mình. Vị trí ko bình yên lặng lẽ thế kia. . .

Giữa đường ray! Tàu đến, dừng xích một cái trước mặt, cách một gang tay. Lái tàu đưa cho một cuốn sách, chẳng bảo tránh ra. Tôi cười hềnh hếch, còi tàu hú chói óc. Chẳng hiểu tàu đi qua kiểu gì, khi tôi vẫn ngồi đó, lật giở từng trang sách. Trang nào cũng loang đầy mực, đen xì ko còn lấy một chữ. Tiếng kim loại va đập vào nhau. Cuốn sách rơi loảng xoảng. Vỡ! Găm vào chân đau điếng. Chân đầy mực. . .

Những ngày tiếp. Lại cười! Lại còi tàu. . .

2. Chạm đất:

- Mẫn, Mẫn ơi!

Choàng tỉnh! Key nhìn tôi lo lắng.

- Em ngủ sao?

Tôi không biết mình đã thiếp đi từ lúc nào. Những khoảng không trống rỗng, luôn không quên ghé thăm tôi. Bất cứ khi nào có thể. Một điều chắc chắn rằng tôi chẳng đau yếu gì. Nhưng nó vẫn cứ thăm tôi đều đều. Tại sao?

Có những thứ, nếu có thể giải thích ra thành từ ngữ thì chẳng cần đến mắt, mũi, tay, chân... Chỉ cần mỗi cái lưỡi không hư tật, dùng phát âm, con người cũng vẫn hiểu được nhau. Điều duy nhất tôi cảm nhận được lúc này. Trống hoác. Não hoạt động trì trệ. Thần kinh thì thoảng lại tuột như cái xích xe dài hơn bình thường một hai nhịp. Trong đầu toàn những dòng kẻ, không có chữ, một vệt mực cũng không. Xuất hiện rất nhiều người. Toàn không có mặt!

- Ủ... Em không biết!

- Theo những gì anh biết thì những linh hồn như chúng ta không ngủ. Em vừa đi lạc, đúng không?

- Ý anh là gì? Đi lạc á?

Key dựa người ra đằng sau, tay mân mê chỉnh chế độ máy ảnh.

- Ủ, hình như em vừa lạc về quá khứ. Cách đây rất lâu, rất xa.

- Anh nhìn thấy à ?

- Không ! Anh chỉ cảm thấy thế!

- Ý anh là sao ? - Tôi lay mạnh người Key

- Không sao ! Em có khách đấy. Kia kìa !

...

Là Phiên Vân ! Anh gầy đi nhiều quá. Đôi mắt mang đầy đủ những dấu hiệu của sự mệt mỏi. Anh mua đồ ăn tới, im lặng lấy bát đĩa và dọn bữa ăn ra bàn. Từng mạch máu xanh tái nổi lên mu bàn tay anh rõ rệt. Trên vai anh như có một sức nặng vô hình đè lên. Âm u và xám xịt.

My bước xuống bếp. Im lìm. Với rượu vang trên kệ và rót ra ly. Uống ngon lành. Phiên Vân nhăn trán. Tay anh lúng túng. Như nửa muốn giật phăng chai rượu, nửa muốn bỏ đi. Tôi bước đến bên anh, nhìn anh bất lực. Trong lúc ấy Key ngồi lên cạnh bàn gần chỗ My, cúi xuống sát mặt My và nheo mắt nhìn. Tôi rõ ràng cảm thấy My hơi đảo mắt về phía Key rồi quay đi chỗ khác.

Phiên Vân đẩy đồ ăn ra trước mặt My. Cô ấy điềm nhiên lau thìa và ăn. Giống như việc được Phiên Vân phục vụ bình thường hơn cả việc mặt trời mọc đằng Đông và lặn đằng Tây.

- Anh muốn ấn đầu cô ta xuống đĩa thức ăn quá ! Nhìn cái điệu bộ cong cớn kia. Ghét !

- Anh làm đi. Em không ngăn anh đâu.

Key chán nản bỏ ra ngoài cửa, ngồi bệt xuống bậc thềm, nói vọng vào :

- Nhìn anh ta đi. Giống y như đứa trẻ mới bị mẹ đánh.

Tôi quay lại, thấy Phiên Vân đã ngồi xuống từ bao giờ. Anh nhìn cô gái mang thân xác tôi bằng ánh mắt hỗn loạn. Cô gái mang thân xác tôi nhìn anh với ánh mắt bình thản. Tôi nhìn cả hai người với ánh mắt hoang mang. Thực tình tôi ước mình đã không gây ra trò chơi quái đản này.

My vẫn im lặng. Đôi mắt cô ấy quả có tài khi lúc nào cũng giữ được vẻ bình thản lạnh lùng dành cho người đối diện. Có lẽ đã nhìn thỏa sức, My đứng dậy và đi lên gác. Phiên Vân vội đẩy ghế, đứng dậy, bước theo, kéo tay My lại.

- Mẫn à ! Anh nghĩ chúng ta cứ thế này không ổn lắm.

- ... - My vẫn im lặng, vẫn bình thản, vẫn lạnh lùng, chờ đợi.

- Anh không biết anh đã làm sai gì ? Nhưng anh không thể tiếp tục những ngày nặng nề như thế này nữa. Nếu em không giải thích cho anh hiểu những gì đang xảy ra, nếu em không tin tưởng để dựa vào vai anh, thì anh nghĩ rằng...

- Chúng ta chia tay đi !

- ... Mẫn ! Em vừa nói gì thế ?

- Anh về thì nhớ đóng cửa giúp !

My buông tay Phiên Vân, nhẹ nhàng như trút bỏ một chiếc áo khoác khi cô ấy thấy nóng. Tôi luống cuống chạy tới ngăn cô ấy lại, cố gắng tìm mọi cách nhập vào thân xác mình mà không nổi. Cô ấy vừa cùng một lúc đâm nát trái tim tôi và anh. Tại sao cô ấy có thể làm thế ? Thà rằng cô ấy cứ im lặng mãi, cứ bình thản mãi, cứ lạnh lùng mãi. Tôi chạy đến trước mặt Phiên Vân. Anh như bị đóng băng từ lúc câu nói chia tay được phát ra từ miệng bạn gái mình. Tôi lại bắt đầu mất bình tĩnh. Tôi đứng đó và nói đủ mọi thứ, thanh minh đủ mọi điều cho dù Phiên Vân chẳng nghe thấy. Chỉ đến khi Key giật tay tôi, kéo tôi vào lòng Key, tôi mới nhận ra nước mắt đã

lạnh ướt một khoảng không trước mặt. Tôi đang ngập ngụa trong những việc vô nghĩa.

Phiên Vân về ! Anh đóng cửa cẩn thận, ngược lên cửa sổ phòng tôi bằng ánh mắt thật đau lòng, như đây là lần cuối anh nhìn nó.

Tôi đẩy Key ra. Ngồi bệt xuống đất. Cứ quệt tay lau nước mắt luôn.

- Đừng có nhìn em. Đừng thương hại em !

- Ủ ha ! Anh đâu có được trả tiền cho việc đó.

- Anh là đồ biến thái, điên khùng ! - Tôi bắt đầu tức giận và khóc tu tu như một đứa bé bị bắt nạt.

Thực ra tôi chỉ cố gắng khóc cho trôi hết những cảm xúc tạm thời khi ấy. Bởi tôi biết dù có đau khổ đến mức nào thì tôi cũng không thay đổi được những gì vừa xảy ra. Khóc cho trống rỗng và hoang mang đi xa, lan tỏa ra từ trái tim đến mọi dây thần kinh khắp cơ thể. Nhưng chẳng thể nào chối bỏ được rằng. Tôi rất buồn !

Key không dám đến gần dỗ dành, an ủi tôi. Anh nhẹ đưa máy ảnh lên, thu gọn hình ảnh tôi lúc đó vào tầm ngắm.

Vài ngày sau, tôi không dám về nhà. Sợ hãi những cảm giác hoang mang và bất lực. Có xu hướng lải nhải, lang thang nhiều hơn trên những con đường lạ, nơi chẳng ai thực sự biết về ai. Tìm rất nhiều hình ảnh màu mè để cố mô tả sự không có gì, ở bất cứ chỗ nào. Key chẳng thèm để ý đến trạng thái của tôi. Anh luôn đi sau. Lại khoảng cách 5 bước chân. Loay hoay với các thông số máy ảnh mỗi khi bắt gặp một cảnh vật đặc biệt.

Tôi ngồi bên bờ hồ, đung đưa chân. Nhìn Key cúi mình xuống để chụp hình một chiếc lá rụng. Chẳng hiểu anh làm thế để làm gì. Lưu lăm thứ ở một thế giới bóng ảo, liệu có còn giữ lại được khi anh quay trở về thế giới

thực của anh ? Tự nhiên lại hốt hoảng khi nghĩ đến ngày trở về. Mà cũng không biết tôi có trở về được không. Khi mọi thứ đã bị đảo lộn ở quá khứ, Tôi ở tương lai đang ra sao ? Đang thế nào ? Đầu tôi quay mòng mòng với ngàn câu hỏi móc xích nhau. Mọi thứ chỉ dừng lại khi nghe thấy tiếng TÁCH quen thuộc...

- Anh vừa chụp em à ?

- Không, anh vừa chụp một con khi.

Tôi nhảy xuống, hăm hăm tiến về phía Key, báo hiệu một trận cuồng phong sắp kéo đến. Key khoái trí chạy khắp nơi. Chúng tôi cười đùa, bỏ mặc đằng sau những cảm xúc trộn lẫn.

3. Bay vút

Điều đầu tiên khiến tôi hốt hoảng khi quay về nhà, là nhìn thấy Hải Đăng đang ngồi khóc ở cổng. Tôi vội chạy tới nhìn xem em có xây xát và chảy máu chỗ nào không.

- Đăng không vào được nhà nên khóc thôi

- Sao anh biết ? - Tôi ngược lên

- Anh đoán !

- Anh im đi ! Kì cục !

Key lại tách cánh cổng sắt cho tôi chui vào. Và chẳng mấy phút sau tôi được chứng kiến điều bất ngờ thứ hai. Mẹ 85 và My đang cãi nhau. Nghe thoáng qua tôi có thể đoán được lý do gì khiến mẹ bực tức. Mẹ đã quá quen với việc tôi luôn hoàn thành mọi việc nhà. Nhưng My thì không. Tất nhiên cô ấy chẳng có cơ nào phải làm thế.

Nhưng ít ra, hai người phụ nữ này vẫn có thể nghe thấy tiếng chuông cửa và tiếng khóc của Đăng. Có thể ra mở cửa cho một đứa trẻ vào nhà rồi cãi nhau tiếp mà tại sao họ có thể bỏ ngoài tai những âm thanh khốn khổ ở ngoài cổng kia ?

Tôi nhìn ra ngoài, Đăng đang cố lách qua khe cửa cổng. Key đứng tác cánh cửa ra rộng hơn. Em quệt nước mắt ngược lên nhìn cánh cổng khi em lách được vào một cách hả hê. Như em vừa làm được một việc của một siêu nhân vậy. Bật cười. Tôi chạy ra để nhìn em gần hơn, chẳng buồn quan tâm đến hai đồng lửa trong nhà.

- Mẫn ! Em không nhìn thấy gì à ?

- Gì cơ ?

Theo hướng tay của Key, tôi nhìn rõ hơn. Trời ơi ! Tại sao vừa rồi tôi không nhận ra điều kinh khủng ấy. Nó đập vào mắt mạnh thế cơ mà... Mái tóc của tôi. À không, nó không còn là mái tóc quen thuộc của tôi nữa. My đã uốn xoắn tóc và nhuộm màu hung đỏ. Y như màu tóc của cô ấy trước kia.

Tôi chờ người. Nhiều lúc thấy rất bực mình với những thứ không tên, tràn vào não và mở tiệc ăn mừng với nhau trong ấy. Thực tình tôi chẳng biết đứa nào. Chỉ thấy chúng nó í ới gọi nhau "Hèn Nhất". . "Thất Bại". . ."Cứng Đơ". . ."Lạc Đường". . . đứa to nhất tên "Rối Tung". Chân tay tôi lúng túng và thừa thãi. Key bước đến gần tôi, vỗ vỗ nhẹ lên vai.

- O, anh thấy tóc mới đẹp đấy !

Ừ thì đẹp ! Nó hợp với điệu bộ của My bây giờ. Tôi không biết bố sẽ ra sao khi nhìn thấy cảnh này. Bức tranh vợ hiền con ngoan của bố bị xé tan nát. Mẹ 85 đang xù lên một con nhím. Trong khi My vẫn bình thản.

- Khỏi nói ! Tôi sẽ đi khỏi cái nhà này. Chẳng lâu đâu !

- Tốt nhất là mày biến luôn đi, con khốn nạn !

- Làm sao bằng bà được. Bà khốn nạn cấp cao hơn tôi đấy !

Tai tôi ù đi. Tôi đang nghe thấy cái gì thế này ? Ước gì tôi có thể bịt tai Dăng lại, không cho những lời vừa rồi xuyên vào tai em.

- Đi lên gác ngay ! Đứng đấy làm gì ? - Mẹ 85 quay ra chỗ Dăng, quát lớn, âm thanh rít từ cổ họng xuyên qua những kẽ răng.

Dăng giật mình khi nghe tiếng mẹ. Em lút cút trèo lên cầu thang. Nhìn bộ dạng em tôi có thể đoán những ngày qua em đã phải chịu đựng những gì. Đau! Trái tim tôi như bị xe ngang xẻ dọc. Tôi khuyu chân, ngã xuống. Key đỡ tôi, tôi để mặc mình, chơi vơi, tìm một điểm tựa.

Giây phút ấy, tôi nhận ra rằng, một cô gái dù mạnh mẽ đến đâu, cũng có lúc cần được che chở, và bảo vệ !

- Đừng buồn, anh thấy ít ra cũng có một số điều tích cực.

- Cái gì tích cực ?

- Ở thì... Em nhìn xem. Dăng tự biết tìm đồ ăn trong tủ lạnh khi đói, tự tắm giặt, tự đánh răng, tự học bài và có thể ngủ một mình khi mưa...

- Anh gọi đó là tích cực à ?

- Thế em gọi nó là tiêu cực ?

- Nó chẳng chứng minh cho một điều gì tươi sáng cả, anh im đi !

Tôi và Key, luôn có những cuộc nói chuyện không đầu không cuối. Chẳng phân biệt được ai đúng ai sai. Cũng không rõ ai thua ai thắng.

Nhưng mỗi cuộc cãi cọ như thế luôn kéo tôi vào một trạng thái tốt hơn, bình tĩnh hơn, và bớt lo sợ hơn, trong một thời gian nhất định.

...

- Ba ! Con muốn đi du học !

- Con đang nói gì thế Mẫn ?

Tôi ngồi im re ngoài ban công, cũng không thể hiểu My đang nói gì.

- Con muốn đi du học !

- Nhưng học cái gì ?

- Piano !

Piano? My cũng biết chơi piano?

- Ba đồng ý! Ba sẽ sắp xếp cho con. Ba nghĩ có lẽ con nên đi đâu đó một thời gian.

- Con cảm ơn!

Cuộc trò chuyện - Không! Thương lượng thì đúng hơn - của hai bố con kết thúc nhanh chóng. Chỉ trong một ngày mà My như nhét tôi vào cối và xay nát ra. Quay cuồng với những dự định và phán đoán về tương lai, tôi cảm giác mình như kiệt sức và không thể chạy tiếp trong trò chơi này nữa.

My sẽ mang thân xác tôi đi đâu?

Tôi mất trắng những gì bồi đắp lâu nay bằng lòng can đảm. Tôi lại lạc vào những giấc mơ. Lại như người đi lạc khốn khổ, đang lang thang đi thì trời mưa, dần người ra chẳng biết làm thế nào cho phải. Chạy về nhà hay chạy vào mái hiên trú tạm? Sẽ có người đi qua nói tôi dở hơi, cứ đứng như

trời trông, tay thì cầm ô. Tôi cười trừ, ừ thì tôi đang muốn mát. Nóng quá! Nhưng ai biết đầu ô của tôi không phải bằng vải mưa hay vải dù. Mà bằng len. Đứng dưới nó khác gì tắm vòi hoa sen thực sự. Thôi cứ đứng đấy đã. Tôi mà đi chắc chắn bị lạc thêm.

Tôi mất mà không ai lấy cắp. Mà cũng chẳng rõ là mất thứ gì. Chỉ thấy trống hoác một khoảng như cái hòm. Càng dầm mưa cái hòm càng nặng. Có tiệc trong đó. Như đầu tiên đã nói. Mấy đứa kia chui vào nhảy múa với nhau. "Hèn Nhất". . "Thất Bại". . ."Cứng Đơ". . ."Lạc Đường". . . đứa to nhất tên "Rối Tung". Đầu tiên thì Valse, rồi Quick Step, dần dần lên tận Disco lúc nào không biết. Loạn như quay xổ số. Tôi sợ gì? Không biết. Đến mưa bão gầm rú thế này tôi còn không sợ. Thôi thì cứ đi. Đến đâu thì đến...

4. Lơ lửng

Tôi nắm chặt tay Mẫn, để chắc chắn rằng giữ được em đứng yên một chỗ. Nếu buông lỏng, biết đâu em lại lao lên máy bay đi cùng My. Em khóc ! Tôi mặc kệ thôi. Cũng chẳng hiểu được tại sao tôi lại giữ em ở lại đây. Nhưng dường như có một dự cảm nào đó nhắc nhở tôi rằng, chúng tôi nên ở lại thì hơn.

Những cuộc chia ly có nhiều kiểu dạng. Tôi nhìn thấy người ta ôm ấp, bịn rịn, hôn trong nước mắt... Duy chỉ có em phải đối mặt với một cuộc chia ly gần như quá sức. Linh hồn một nơi, thân xác một nơi.

Lôi em ra khỏi sân bay, tôi cố tìm một điều gì đó khiến em quên đi hiện tại. Em giãy giụa phản kháng. Cực chẳng đành, tôi cúi xuống sốc em lên người. Vác em như vác con heo. Tôi vừa đi vừa rao to làm trò trêu chọc :

- Ai mua heo nái nạc không ?

...

Lâu lắm rồi, cảm giác ấm áp mới ùa về một cách thú vị. Tôi như vác trên vai một mối ràng buộc khi vô hình lúc hữu hình. Em xuất hiện, vẩy vào những bức ảnh có tông màu xám xịt của tôi nhiều mảng màu mới lạ. Chẳng giống như trước kia. Tôi đi lạc về đây một mình. Cô độc, mông lung, không lý do, không điểm tựa.

Trong những khoảnh khắc dựa mình ra đằng sau và nhắm mắt lại, tôi hay mơ thấy một nhân vật. Tên là Tôi. Nó ngồi thu lu trong góc, ném tầm mắt ra ngoài tỏ vẻ hiểu đời. Lúc nào hứng, thả ra toàn triết lý dây thừng. Coi bộ muốn gây sự. Nhưng thường thì chả ai hiểu, hay không buồn hiểu mấy thứ hai phần nuốt một mà nó thở ra. Đồ dở hơi. Tôi thấy ngứa mắt. Đạp cho nó một cái thật mạnh. Chả thấy nó kêu hay ứ hự gì.

Choàng dậy

Thấy mình nửa nằm nửa ngồi.

Xoay phải, xoay trái, chả biết đi đằng nào .

Quên mất điều cơ bản. Đã đứng dậy đâu mà đi!

...

Tôi vừa vác "con heo nái" trên vai vừa cười nhả nhỏ, mặc kệ cho tiếng quát tháo và những cú đấm của em cứ giáng vào lưng tôi thùm thụp.

Ừ thì đi !

Tôi với em, còn phải đi một chặng đường rất dài !

Không sao, chỉ cần em đứng dậy chạy, là tôi chạy theo !

Ở đời, ai cũng sợ một mình !

TRÁI ĐẤT TRÒN, LÒNG NGƯỜI GÓC CẠNH

Minh Mẫn

www.dtv-ebook.com

Chap 7. Bước Ngặt

Tôi lang thang dưới mưa trong những ngày hửng hắng. Tôi không hiểu My và cũng không biết My đang nghĩ gì và làm gì. Nào dám trách cô ấy khi tôi là người gây ra bao rắc rối cho cả hai. Tôi đã không còn khóc đến sưng mắt mỗi khi hoảng sợ. Nhưng nhiều khi đi trên đường, chẳng hiểu sao nước mắt cứ vô thức rơi trên má. Mặc dù dễ khóc, tôi cũng không nghĩ là trong vô thức người ta cũng thể khóc được. Nó giống như một thói quen ẩn sâu trong tiềm thức và mỗi khi yếu đuối đều có thể bùng lên.

Key để ý tôi luôn luôn. Giống như việc anh trai trong nom một đứa em gái thất tình và sẵn sàng tự tử. Tôi bật cười. Tôi tự tử bằng cách nào được chứ. Linh hồn chết lần nữa thì sao nhỉ ?

Tôi và My - Linh hồn và thể xác tôi đang ở cách nhau tròn nửa vòng trái đất. My chuyển đến ở cùng một người họ hàng với gia đình tôi tại Stillwater - một thành phố tại bắc trung bộ bang Oklahoma, Hoa Kỳ. Chúng tôi bị giới hạn nhau 12 múi giờ. Cũng không rõ My sẽ theo học ngành gì cụ thể, càng không hiểu My sẽ sống ra sao. Tôi chỉ cảm nhận được ở đâu đó trong My cũng có chút sợ hãi và chạy trốn. Nhưng tại sao My không ở lại tìm hiểu rõ mọi chuyện ? Tại sao My chấp nhận danh nghĩa một người khác và sống một cuộc sống khác ? Tôi cố xua đi mọi phán đoán và nghi hoặc để tính táo hơn đối mặt với thực tại. Mà nhiều khi mọi thứ dường như quá khó khăn với một linh hồn yếu ớt.

Rồi tôi sẽ ra sao đây ?

...

Key thường dắt tôi đến bến xe bus - nơi đầu tiên chúng tôi gặp nhau. Cả hai không còn nhớ chính xác đã bao nhiêu thời gian, nhưng mọi thứ đều vẫn thế. Vẫn băng ghế dài hiếm khi thấy người ngồi đợi xe. Vẫn những chuyến bus đều đặn từng giờ. Vẫn bảng quảng cáo Galaxy Tab của Samsung ngày trước tôi dựa vào khóc... Chúng tôi cứ ngồi từng giờ im lặng. Key thỉnh thoảng giơ máy ảnh lên chụp những đứa trẻ đùa nghịch bên kia đường. Tôi thì để mặc cho mình trôi dạt với những cảm xúc không thể gọi thành tên, những sợ hãi dù cố gạt đi cũng chẳng có cách nào quên. Tôi như bị đóng băng giữa dòng người nhộn nhịp qua lại.

Tôi là ai? Trống rỗng, cô độc, lạc lõng, giữa một thế giới có đầy những vệt màu sắc chớp nhoáng này? Ở thế giới ấy, chỉ có Key nhìn thấy tôi, và chỉ có tôi nhìn thấy anh. Nhưng chẳng lẽ cứ thế này mãi sao? Cứ loay hoay tìm cách giải quyết khi chỉ có hai chúng tôi vùi vẩy với những con đường không hướng tiến không ngách lui sao? Ước gì có một phép màu nào đó hóa giải được mọi thứ tôi gây ra. Tôi không thể thôi tự huyễn hoặc mình như vậy, mọi lúc mọi nơi.

...

- Này! Anh nghĩ ra cái này!

- Cái quái gì thế Key? Anh làm em giật mình đấy!

Key kéo tôi chạy. Nhanh và gấp gáp. Một vài lần tôi gần như ngã, Key lại chạy chậm hơn, nắm chặt tay tôi hơn và kéo đi tiếp. Hà Nội thu, hoa sữa đã kéo về hắc nồng trên những đoạn đường. Những bông sữa rơi đầy trên mặt đường, trắng xóa như tuyết phủ. Mọi thứ khiến tôi nhớ Phiên Vân, nhớ những ngày ôm sách vở khê khàng nhặt nhạnh cánh hoa rơi, hoa sữa hay lộc vừng sắc đỏ ép nhẹ nhàng vào cánh vở lưu giữ những vương vấn đầu

đời... Lắc đầu thật mạnh, tôi cố gắng ném anh ra khỏi tâm trí, ít ra trong lúc này, việc quên đi anh sẽ giúp tôi tỉnh táo và mạnh mẽ hơn.

- Anh dừng lại một chút được không? Em không chạy nổi nữa đâu

- Điềm dừng rồi đây! - Key quay sang tôi, nháy mắt.

Tôi ngược lên nhìn xung quanh.

- Gì đây? Bệnh viện Việt Đức mà!

- Ừ! Anh nghĩ đã đến lúc em phải đưa My về nhà rồi!

Key đang nói gì vậy? Anh kéo tôi vào viện, đi về hướng hành lang quen thuộc. Hành lang phía bên phải của nhà D bệnh viện, luôn luôn vắng. Cuối hành lang có 2 khung cửa sổ to màu trắng sáng. Trống rỗng! Đó là cảm giác duy nhất khi tôi đứng cuối hành lang nhìn về phía hai khung cửa sổ ấy.

- Bỏ tay ra, em tự đi được. Đồ thần kinh!

- Đây! Sao lúc nào em cũng ăng lên được như thế nhỉ?

Key vờ làm mặt cau có giống tôi mỗi khi tôi khó chịu. Tôi với tay vò vò đầu anh cho tóc bù xù rũ rượi rồi quát:

- Anh đưa em đến đây làm gì? Nói đi!

- Đưa em đến thăm My!

Tôi chờ người. Những ngày qua bị cuốn vào những thay đổi, tôi quên mất cô gái bị tôi vô tình làm tổn hại. Quay sang phía phòng hồi sức, tôi bước đến cửa sổ. My vẫn nằm đó, trên chiếc giường trắng xóa, với ống thở và máy điện tim. Da cô ấy xanh tái không còn sức sống. Bất chợt nhớ ra một điều gì đó, tôi quay sang Key:

- Anh! Anh vừa nói đến lúc em phải đưa My về nhà, là sao?

- Hử? Thì anh chợt nghĩ linh hồn My hòa hợp được với thân xác em thì em cũng vậy.

Những gì Key nói khiến tôi hơi choáng, có một luồng khí lạnh ở đâu tràn tới làm tôi thoáng rợn người. Tôi bước tới gần Key, níu tay áo anh.

- Anh nói gì thế? Em làm sao được?

- Ngày trước em đi vào thân xác tuổi 20 như thế nào? Anh nghĩ phải có cách gì chứ? Em thử xem.

Tôi càng bấu chặt Key hơn. Tay tôi hơi run và tim bắt đầu đập nhanh. Tại sao tôi lại dễ hoảng sợ và run rẩy như thế này?

Nhưng tôi hiểu rằng, tôi sẽ phải thử. Chỉ có cách mượn thân xác My, tôi mới có thể tìm được những dấu hiệu tích cực trong con đường hầm mà tôi đang đi.

...

Key và tôi ngồi đợi phía ngoài hành lang. Nếu làm việc này tôi cần sự tập trung lớn và rất nguy hiểm nếu bị làm phiền. Key thỉnh thoảng lại cốc vào đầu tôi, làm tôi giật mình, tạm thời xua đi những lo lắng và sợ hãi bằng cách quay sang đấm đá trả thù anh. Trong một vài tích tắc chớp nhoáng, cả tôi và Key đều nhận ra, đằng xa khung cửa sổ sáng trắng, một vài cành nhỏ của cây hoa sữa trồng trong sân bệnh viện đã vươn tới đó. Mùi hoa sữa lan vào hành lang. Chẳng hiểu sao, lại làm hành lang bệnh viện thêm lạnh hơn. Tôi không đấm Key nữa, lại níu chặt tay anh. Tại sao chứ? Tại sao lại dễ sợ hãi và run rẩy như thế này?

Key vỗ vai giúp tôi bình tĩnh hơn. Phòng bệnh hiện giờ không có ai, cần tận dụng thời cơ nhanh chóng. Anh đẩy cửa cho tôi bước vào, rồi đi về

phía hành lang, khuất tầm nhìn của tôi. Tôi nhìn về phía giường bệnh, cô gái đang sở hữu thân xác tôi đang nằm đó. Liệu tôi có hòa hợp được với thân xác cô ấy không? Thả lỏng tay cho bớt run, tôi tiến đến. Gần, gần hơn nữa. Nhìn thẳng vào khuôn mặt tái xanh của My, tôi áp lại gần... Thật gần... tập trung để linh hồn mình nhập vào thân xác My. Một luồng khí lạnh toát lần bò trên cơ thể tôi rồi chuyển thành nóng rát. Bức bối và ngọt ngào. Run rẩy và hoảng sợ. Đôi mắt tôi nhắm nghiền chờ đợi.

Lại là khoảnh khắc ấy, khoảnh khắc mà tôi đã khao khát rằng, đó chỉ là một giấc mơ, chỉ là một giấc mơ thôi.

My à! Mình xin lỗi...

Những giấc mơ ngày xưa lại trở về. Tôi đi lạc trong những giấc mơ ấy, lại những khung cảnh tương tự bức ảnh, lại nhìn thấy người duy nhất trong đó chính là mình. Vị trí ko bình yên lặng lẽ. . . Giữa đường ray! Tàu đến, dừng xích một cái trước mặt, cách một gang tay. Lái tàu đưa cho một cuốn sách, chẳng bảo tránh ra. Tôi cười hềnh hệch, còi tàu hú chói óc. Chẳng hiểu tàu đi qua kiểu gì, khi tôi vẫn ngồi đó, lật giở từng trang sách. Trang nào cũng loang đầy mực, đen xì ko còn lấy một chữ. Tiếng kim loại va đập vào nhau. Cuốn sách rơi loảng xoảng. Vỡ! Găm vào chân đau điếng. Chân đầy mực. . .

Nhưng lần này tôi không còn đứng trân trân giữa những mảnh thủy tinh vỡ. Tôi vội vứt bỏ những thứ trên tay, chân trần chạy theo hướng tàu vừa qua. Chạy mãi, chạy mãi. Khoảng cách từ nơi tôi đến đuôi tàu chỉ cách một cái với tay, nhưng mỗi khi tôi với về phía trước, tàu lại chạy nhanh hơn, xa hơn. Vẫn chỉ là một cái với tay ! Tàu cứ đi, tôi cứ chạy ! Chạy trên nền những mảnh vỡ. Chân càng nhiều mực, tàu càng đi nhanh... Tiếng cười của người lái tàu cứ vang lên hềnh hệch, đâm vào trái tim vốn đã thủng lỗ chỗ của tôi thêm nhiều lỗ hồng đen sì.

Tôi mặc kệ, cứ chạy...

Lại cười! Lại còi tàu. . .

TRÁI ĐẤT TRÒN, LÒNG NGƯỜI GÓC CẠNH

Minh Mẫn

www.dtv-ebook.com

Chap 8. Chặng Đường Mới

Những tia nắng đầu tiên của ngày làm tôi chói mắt. Cố nâng hai mí mắt nặng trĩu lên và định thần lại. Tôi ngủ mơ mà Key không gọi tôi dậy là sao ? Ngược nhìn xung quanh, toàn một màu trắng xóa. Tôi đang mơ hay tỉnh ?

Chân tay tôi không thể nhấc lên. Toàn thân đều đau như bị ai đánh. Không chỉ thế, tay tôi còn lòng vòng đủ mọi dây rợ. Cả mặt tôi nữa.

Sau vài giây chấp nối lại mọi thứ, tôi bắt đầu hiểu ra trạng thái thật của mình. Cố giơ bàn tay trái lên. Bàn tay nhỏ nhắn, da xanh tái và rõ từng mạch máu. Những móng tay sơn đỏ đã được cắt gọn cẩn thận. Tất nhiên, bàn tay ấy không phải của tôi !

Nhìn sang bên phải. Người phụ nữ trung tuổi đang ngủ gục bên tôi. Tôi cố gắng thở nhẹ, cảm nhận nhịp tim đang đập trong một cơ thể sống. Lâu rồi mới có những cảm giác của một con người thực sự. Nhắm mắt lại, mở mắt ra. Điều duy nhất tôi muốn bây giờ là giật phăng đồng dây trên người, đứng dậy và nhảy tưng tưng khắp bệnh viện. Cười khúc khích và nghĩ đến cảnh tượng ấy, trong lòng tôi không khỏi phấn khích. Cuối cùng tôi cũng làm chủ được thân xác My. Tôi sẽ tìm cô ấy, lôi cô ấy trở về, làm mọi cách để giành lại thân xác mình, sắp xếp lại mọi thứ đúng vị trí của nó. Rồi tôi sẽ quay về nơi tôi thực sống, quên đi mọi thứ để tiếp tục những ngày tháng bình yên vốn có.

- My !

Tôi giật mình quay sang. Người phụ nữ đã tỉnh từ bao giờ. Bà nhìn tôi ngạc nhiên và lo lắng. Không đợi tôi phản ứng, bà lập cập chạy đi gọi y tá. Tôi thả lỏng người, tự nhắc mình làm quen với tên My, chuẩn bị đối diện với rất nhiều thứ sắp tới, trong một vỏ bọc của người khác.

Từng bóng người mặc blouse trắng chạy đến bên tôi, tôi cảm nhận được nhiều cái thở phào, nhiều niềm vui, nhiều sự ngạc nhiên, và hầu hết là vui mừng chào đón tôi tỉnh dậy. À không, vui mừng chào đón My tỉnh dậy.

Bác sĩ cúi xuống kiểm tra nhịp tim, huyết áp và bắt mạch cho tôi. Khi được rút ống thở, tôi mỉm cười, như thể mình là cô gái mạnh khỏe nhất trên đời. Người phụ nữ - tôi đoán là mẹ My - nắm tay tôi khóc. Tôi quay sang bà, cố gượng nói một câu an ủi :

- Con ổn mà... !

Bà khóc lớn hơn, làm tim tôi đập loạn xạ không biết mình phải làm gì. Một vài y tá nắm vai bà giúp bà bình tĩnh lại. Bác sĩ nói tôi còn phải trải qua vài cuộc kiểm tra sức khỏe. Tôi muốn nói với họ rằng "Không cần đâu" nhưng phải im lặng nghe lời. Thân thể này không phải của tôi, là tôi bất đắc dĩ phải vay mượn. Quên đi tất cả. Tôi nhớ đến Key. Quan sát xung quanh chẳng thấy anh đâu.

Hụt hẫng ! Không thể chối bỏ rằng người đầu tiên mà tôi muốn nhìn thấy khi mở mắt ra, là anh.

Tôi bước vào những ngày hồi phục sức khỏe cùng với những dấu hiệu đầu tiên của mùa đông. Trời lạnh hơn, ai cũng phải mặc thêm áo khoác, quàng khăn vào sáng sớm và tối muộn. Đã qua một nửa mùa lá rụng, những bông sữa rơi rụng trắng xóa khoảng sân giữa bệnh viện, nơi mẹ My thường đưa tôi xuống ngồi nghỉ ngơi trên ghế đá.

My cao hơn tôi nửa cái đầu. Mỗi khi bước vào nhà tắm, tôi đều nhận thấy rằng thân thể của cô ấy thật đẹp. Không hoàn mỹ nhưng đủ để một cô gái có vẻ ngoài bình thường như tôi phải trầm trồ ao ước. Da của My bắt đầu hồng hào trở lại do chế độ ăn uống bồi bổ cơ thể. Cũng một phần do tôi háo hức với những cảm nhận của một cơ thể sống, nên việc ăn uống cũng trở nên dễ dàng và tích cực hơn. Mẹ My rất vui. Bà chăm sóc tôi từng chút một, dịu dàng và cẩn thận. Tôi đón nhận tình yêu thương ấy vô điều kiện. Tôi thường gọi mẹ thật nhẹ và nhe răng cười, khiến mẹ hơi bất ngờ rồi mỉm cười mắng yêu tôi:

- Con khác quá đấy My ạ!

- Khác thế nào hả mẹ? - Tôi quên mất rằng mình đang đóng vai một người khác, vẫn nhe răng chờ mẹ trả lời.

- Con làm mẹ cảm thấy như mẹ đang mơ ấy!

Thật khó để diễn tả cho mẹ những luồng cảm xúc đang chạy trong tôi lúc này. Tôi vui sướng, tôi hả hê. Tôi như quên hẳn đi tôi là ai, tôi ở đâu, tôi phải làm gì. Phải chăng cảm giác có mẹ, được ở bên mẹ để khiến người ta lu mờ lý trí như thế này. Tôi và My giống nhau một điểm duy nhất, đều có một người mẹ có đôi mắt buồn như ngày xưa trở lại. Đôi mắt như chứa cả những nỗi đau kìm nén bao ngày đã qua. Đôi mắt chứa cả một hồ nước màu xanh dương. Tôi chỉ muốn ôm mẹ, vuốt ve đôi bàn tay đã có những vết nhăn xấu xí. À không, những vết nhăn đẹp lắm. Chúng như những đường trang điểm cho một bức tranh thêm đẹp hơn.

Những tình cảm này khiến tôi nhận ra. Đứa con nào cũng thật hạnh phúc khi có mẹ!

Gia đình My sống trong một căn hộ nhỏ ở Hà Đông. Ngôi nhà quay về hướng Tây, có một chiếc cổng sắt với những thanh nhọn hướng lên trên.

Tôi bước xuống taxi đúng lúc hoàng hôn buông xuống. Mặt trời đi qua những thanh sắt một cách chậm chạp, như một tròng mắt nán lại nhìn tôi một vài phút trước khi biến mất. Hoàng hôn đỏ!

Ngày đầu tiên từ viện trở về nhà, tôi đã bắt gặp bao điều lạ lẫm. Phòng của My nhỏ bằng nửa phòng tôi ở nhà, bên trong có một chiếc giường đơn, một tủ quần áo một ngăn, một bàn học, một chiếc piano điện kê sát tường. Nhà My chỉ ở dưới mức khá giả, không giàu có, thậm chí sau tai nạn vừa rồi, số tiền chi trả cho bệnh viện khiến gia đình cô ấy khó khăn hơn. Nhưng nhìn My - cô gái tóc xoăn màu hung đỏ, đi chiếc atila màu trắng - không hề giống một cô gái gia đình nghèo khó.

- Con có cần mẹ thay đệm cho không? - Mẹ My vừa dọn phòng vừa hỏi tôi

Tôi nhìn qua chiếc giường đơn. Đệm nằm có vẻ đã khá lâu nhưng còn tốt. Tôi ngồi xuống và làm điệu nhảy lên thử đệm. Toét miệng cười:

- Dạ không mẹ ạ! Đệm êm lắm!

Mẹ dặn dò tôi vài câu rồi quay về phòng ngủ. Hôm nay nhà chỉ có hai mẹ con. Bố đi công tác. Tại sao mẹ không ngủ với tôi nhỉ?

- Mẹ ơi, sao mẹ không ngủ với con?

Từ khi tỉnh dậy, mẹ luôn giành cho tôi ánh mắt ngạc nhiên sau mỗi hành động tôi làm.

- Mẹ nghĩ đó không phải là một ý kiến hay!

Tôi không dám yêu cầu gì nhiều, sợ rằng mẹ có những thói quen và quy tắc riêng mà tôi không biết. Đành đóng cửa, cởi áo khoác cất vào tủ. Khi đóng cửa tủ lại, tôi giật mình khi nhìn vào trong gương. Một thời gian rồi mà tôi vẫn chưa thể quen với thân xác My, nhìn vào gương tôi như nhìn

thấy một con người khác biệt. Mỗi khi nhớ đến ánh mắt lạnh lùng của cô ấy tôi lại thấy sợ hãi. Cố nhắm mắt lại và thở sâu. Hi vọng mở mắt ra tôi có thể ép mình chấp nhận một hình hài mới.

Mở mắt! Những hình ảnh trong gương khiến tôi giật thót và tim gần như ngừng đập. Trong gương không chỉ có mình tôi, không chỉ có một hình hài. Sự xuất hiện đột ngột của người thứ hai trong phòng khiến tôi hoảng hốt và choáng váng. Người tôi run lên, nhắm vội mắt thật lâu mà mở ra một lần nữa...

TRÁI ĐẤT TRÒN, LÒNG NGƯỜI GÓC CẠNH

Minh Mẫn

www.dtv-ebook.com

Chap 9. Những Bước Chân Đầu Tiên

- Anh làm cái quái gì vậy? Định giết em sao? - Tôi đẩy Key ra xa. Anh khiến tôi như đóng băng khi đột ngột hiện hữu ngay bên cạnh.

- Anh không định xuất hiện đâu, nhưng thái độ ngu ngơ của em khiến anh không chịu nổi.

- Ngu ngơ? Cái gì ngu ngơ?

- Em nghĩ lại xem, em đang ở trong thân xác My. Em là My chứ không phải Mẫn. Ít ra em cũng phải biết cách hạn chế bản năng để cư xử đúng mực chứ?

- Anh nói gì em không hiểu?

- Anh không nói gì cả. Nhưng anh nhắc nhở em rằng không hay ho gì nếu có ai đó nghi ngờ và biết được em và My trao đổi thân xác cho nhau đâu.

Ngồi thụp xuống ghế, những câu nói của Key quay vòng vòng quanh đầu tôi. Có thể anh nói đúng. Mẹ My cũng có những dấu hiệu thắc mắc về con gái mình. Tôi đưa tay vò đầu, mái tóc nhuộm màu hung đỏ của My chờn vờn trong những ngón tay rồi buông thả nhẹ nhàng xuống vai.

- Anh không thích em ở trong cái ngoại hình này một chút nào! - Key vừa càu nhàu vừa lục tìm đồ đạc trong các ngăn bàn và ngăn kéo tủ quần áo

- Anh đang làm gì thế?

- Em giúp anh đi chứ? Em biết là anh không thể chạm vào nhiều thứ còn gì?

- Nhưng anh không nói thì em biết phải giúp gì?

- Em nói bé thôi, mẹ My tỉnh giấc bây giờ. Tìm xem có cuốn Nhật kí nào của My không. Em cần đọc để hiểu được người đang cho em mượn thân xác đã sống như thế nào. Em không thể ở thân xác My mà cư xử như Mẫn được.

Đồ đạc của My không có gì nhiều. Tôi kiểm tra các ngăn tủ một cách cẩn thận và chậm rãi. My không thích trang trí phòng, không thích đồ lưu niệm, cũng không dùng khung ảnh, thú bông hay hoa giấy như nhiều cô gái khác. Tôi vừa tìm thứ Key nói, vừa cố tưởng tượng xem My đã sống như thế nào trong một căn phòng trống như thế này. Căn phòng cũng giống như đôi mắt của cô ấy, tối tăm và trống rỗng. Nếu không bị ép buộc thì ai đã lạc vào chắc chắn chẳng muốn quay lại lần hai.

Mọi ngăn kéo ngoài mỹ phẩm và đồ dùng cá nhân thì không còn gì khác. Tôi đứng giữa phòng, ngược lên nhìn cao hơn. Trên gác tủ có một hộp các tông, bụi phủ như đã hàng trăm năm chưa có ai đụng tới. Quay ra Key, anh đã nằm lăn trên giường từ bao giờ. Đôi mắt anh nhắm nghiền một cách mệt mỏi. Tôi biết anh không ngủ, nhưng cũng không muốn gọi anh. Đôi khi nên tôn trọng những khoảng lặng riêng mà ai cũng cần có.

Kéo chiếc ghế duy nhất trong phòng về phía tủ, tôi trèo lên và với được thùng giấy bìa kia. Bụi phủ trên nó khiến tôi hắt xì một lúc. Tuy xung quanh thân đầy bụi phủ nhưng trên nắp hộp vẫn có dấu hiệu mới được mở.

Những đồ vật trong thùng làm dụi đi phần nào sự tò mò của tôi. Những tấm ảnh của My chồng chéo lên nhau trong khi có 1 cuốn album để không. Một chiếc xe gỗ, ba cái kẹp tóc của trẻ con, một đôi bông tai đã bị

vỡ mắt 1 nửa viên ngọc trai bên phải. Một cuốn sổ cỡ trung bình bìa đen... Nhưng thứ khiến tôi tò mò nhất là một chiếc hộp gỗ nhỏ đã bị khóa lại. Tôi bới đồng đồ đạc trong thùng để tìm chìa khóa. Không có! Lắc lắc nhẹ chiếc hộp, chỉ nghe thấy tiếng xào xạc của giấy. Chắc là thư tình của My. Tôi lôi cuốn sổ bìa đen và đồng ảnh ra rồi cất hộp gỗ vào thùng, đóng nắp lại, trả về chỗ cũ.

Nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh Key. Anh vẫn nằm im, thưởng cho mình những giây phút bình yên của màn đêm. Tôi để những món đồ trên tay xuống cạnh Key rồi ra mở cửa sổ. Gió lùa vào khe kẽ, thổi tóc My bồng bênh ra phía sau. Từ nơi tôi đứng có thể nhìn thấy gương. Một đánh hình mảnh dẻ hiện lên trong ấy. Bước tới gần hơn, đưa tay lên chạm má. Chưa bao giờ tôi nghĩ sẽ có lúc nhìn vào gương mà trông thấy hình hài một người lạ như thế này. Tôi như đang nhìn thấy My vậy, cô ấy đứng đó, nhìn tôi trách móc, hờn giận, tổn thương. Tôi thì đứng im chịu trận. Bây giờ cô ấy có xuất hiện thật, chửi bới đánh đập gì tôi cũng chịu. Vì tôi có lỗi. Rõ ràng.

Lại mùi hoa sữa, mùi cuối thu, mùi gió đầu đông, mùi sương đêm... Mọi thứ cuốn lấy tôi. Nhìn vào gương, cảm nhận được trái tim đang run rẩy. Bỗng dưng thấy mình yếu đuối đến lạ...

- Em làm sao thế? - Key bật dậy, nhìn tôi hoảng hốt.

Tôi ngược nhìn anh, chẳng nói chẳng rằng. Nước mắt chảy dài trên má.

- Anh xin lỗi, anh xin lỗi. Anh không cố ý nặng lời đâu, anh chỉ muốn nhắc nhở em thôi!

Nghe Key thanh minh, tôi càng khóc to hơn. Ai trách gì anh đâu mà anh phải giải thích. Tôi phải cảm ơn vì anh luôn ở bên tôi mới đúng. Anh lóng ngóng, gãi đầu một cách khổ sở, không biết mình đã làm gì sai mà

khiến tôi thế này. Tôi quệt nước mắt, cầm cuốn sổ vừa tìm thấy đưa cho anh.

- Em chẳng biết trong đó viết gì. Như chữ La tinh ấy!

Key giở sổ ra, nhìn chăm chú những dòng chữ ở trang đầu tiên. Lòng mày anh hơi nhú lại, chiếc máy ảnh đung đưa trước ngực. Gió từ cửa sổ thổi những lọn tóc anh lòa xòa trước trán.

- Anh biết kiểu kí hiệu này. Chỉ là biến thể các chữ cái một chút thôi. Mai anh ghi chú các chữ ra cho em rồi em tự dịch nhé.

- Sao lại phải phức tạp thế này ạ ?

- My muốn giữ bí mật, chắc thế !

Tôi lật từng bức ảnh của My lên xem. Những bức ảnh có thể sắp xếp lại từng thời kỳ từ bé đến lớn của cô ấy. Ngoài mấy bức ảnh chụp vài năm gần đây mà tôi có thể dễ nhận ra, còn lại là ảnh hồi bé, dường như cứ cách mỗi năm My chụp một tấm và đều được ghi ngày tháng chụp ở đằng sau ảnh.

- Anh nhìn này ! Có phải mẹ My không ? - Tôi đưa cho Key bức ảnh lúc My khoảng 4 tuổi, chụp cùng một người phụ nữ.

- Không! Mắt em làm sao thế ? Có nét giống nhưng không phải.

Bức ảnh này gây cho tôi một hiệu ứng lạ. Mắt không thể rời nó. Rõ ràng không phải mẹ My, mà tôi cảm giác quen lắm, nhất định đã gặp người phụ nữ này ở đâu đó mà không tài nào nhớ nổi. Xem những bức ảnh còn lại, My ít cười. Ảnh nào cũng nhìn vào máy ảnh một cách bình thản, không hứng thú.

Key sắp xếp lại các thứ, nhắc nhở tôi:

- Em ngủ đi, hôm nay mệt rồi đấy!

- Thế còn anh?

- Anh ngồi nghiên cứu cái đồng này, hoặc là đi lang thang.

- Anh ngồi đây đi, đừng đi đâu! - Tôi năn nỉ. Dù gì thì lúc này tôi cần có ai đó bên cạnh.

- Được rồi, em ngủ đi!

Key chuyển ra phía ngoài ngồi, nhường cho tôi hai phần ba chiếc giường. Tôi kéo chăn rồi nằm xuống, chào Key rồi nhắm mắt chờ đợi giấc ngủ kéo đến. Trong căn phòng trống của một người lạ, tôi nằm đây, bên cạnh một người ngày xưa cũng chẳng quen, chỉ là vô tình chạm nhau trong một lát cắt của tạo hóa. Vậy mà bình yên đến lạ lùng...

Tôi sớm chìm vào giấc ngủ.

Key vẫn ngồi bên, lật nhẹ từng trang Nhật ký

Trong bốn bức tường

Lạnh lẽo hơi sương...

TRÁI ĐẤT TRÒN, LÒNG NGƯỜI GÓC CẠNH

Minh Mẫn

www.dtv-ebook.com

Chap 10. Bất An

Những tiếng tí tách của cơn mưa buổi sáng ghé vào gọi tôi dậy. Căn phòng này hình như đã có gì đó khác. Tôi không còn ngửi thấy mùi hoa sữa hắc nồng, mà thay vào đó là một mùi dịu nhẹ hơn. Cái lạnh của một ngày cuối thu làm tôi trở nên lười nhác không muốn thức dậy. Khẽ xoay mình, tôi đã phát hiện ra sự thay đổi đặc biệt. Một bình hoa cúc vàng được đặt ở góc bàn, ngay cạnh cửa sổ. Là do mẹ thích? Hay là My thích? Dụi má vào chiếc gối mềm, tôi kéo chăn kín cổ, nghiêng người nhìn những bông cúc, nhìn những hạt mưa rơi ngoài khung cửa.

Một buổi sáng thu ghé thăm lành lạnh, trong tích tắc làm tôi quên đi những gì đang chờ đợi, ở phía trước...

Ô cửa bật mở, tôi ngược nhìn sang. Key từ ban công đi vào, tóc anh vẫn còn vương một vài hạt mưa, trong veo!

- Em dậy rồi à? Sâu ngủ!

Nếu bình thường, tôi đã nhảy dựng lên và trợn trừng mắt trước sự trêu chọc của anh. Nhưng hôm nay thì khác. Như để cảm ơn cho việc anh xuất hiện, mở giúp tôi những cánh cửa nặng nề, nắm tay tôi chạy tránh những cơn mưa, cho tôi mượn vai dựa vào mỗi khi tôi yếu ớt..., tôi chỉ im lặng và khúc khích cười.

- Mới ngủ một giấc mà đã bị thần kinh rồi. Sợ thật!

Tôi lật chăn, cười phá lên, với tay nhéo anh một cái.

- Anh có thôi bắt nạt em không ?

- Ủ ha ! Anh đâu có được trả tiền cho việc đó !

Mái tóc của Key bị tôi vò rối tung. Anh vẫn điềm nhiên như kiểu bị tôi hành hạ bình thường như người ta ăn cơm uống nước hằng ngày. Tôi bước xuống nền nhà, vội rút chân lại. Nền nhà lạnh quá, như mới chạm vào tảng băng vậy. Key đá cho tôi đôi dép bông, mở cửa đi xuống nhà, không quên nhắc nhở :

- Nhanh lên, bữa sáng của em sắp đổ vào thùng rác được rồi đấy !

- Mẹ đâu anh ? - Tôi chạy theo Key

- Ra ngoài từ sáng sớm.

Tôi chạy loăng quăng khắp nhà, chọc chỗ này một chút, xem chỗ kia một chút, có những đồ trang trí dọc cầu thang tôi xem xong cũng chẳng thèm để về chỗ cũ. Nhà My trang trí đơn giản, phòng khách chỉ có bộ bàn ghế và Tivi. Tôi lục tìm khắp nơi, quan sát đủ mọi góc ngách mà vẫn không nhìn thấy thứ mình muốn nhìn.

- Đừng tìm nữa! Không có đồng hồ đâu.

- Sao anh biết em đi tìm đồng hồ? - Tôi phụng phịu đi ra bàn ăn, cầm lát bánh mì nhai phùng một bên má.

- Anh nghĩ em nên đi đánh răng trước khi ăn, kẻ bẻ ngược thời gian ạ!

- Không! - Tôi ngồi xuống ghế, ăn ngon lành, dù đồ ăn đã nguội.

Key khẽ mỉm cười, rồi chăm chú cúi xuống chỉnh lại thông số máy ảnh. Tôi hơi sững người... Dáng vẻ chăm chú vào một việc gì đó của Key

giống Phiên Vân quá. Nhắc tới Phiên Vân, trái tim tôi đột nhiên đau nhói, rồi loạn nhịp. Thân xác này, từng tế bào, từng nơ ron thần kinh, đang bị linh hồn tôi điều khiển. Tôi cố gắng không kêu thành tiếng. Chạm tay lên ngực, vết thương giờ chứng, nhức nhối. Có những nỗi đau không thể nói ra ngoài thành lời, không thể nói với ai. Tôi cố gắng giữ nỗi đau trong lòng và bắt buộc nó phải yên lặng. Nhưng thỉnh thoảng nó vẫn trồi lên trong tim, khiến tôi không thể thở một cách đều đặn như bình thường.

Những ký ức trong quá khứ vội vã ùa về trong tôi, rõ nét từng chi tiết.

[Khi ấy, tôi mới 17 tuổi...]

Lần đầu tiên tôi gặp Vân, đúng ngày sinh nhật tuổi 17, khi tôi tham dự cuộc thi năng khiếu Violin tại Nhạc viện Hà Nội. Khi nghe kết quả, tôi trượt, không đủ điểm để đạt được suất học bổng đào tạo ở nước ngoài, quá hụt hẫng so với những gì mình kì vọng, tôi để mặc cho đôi mắt mọng nước, nước mắt làm mascara lem nhem đầy má. Lang thang trong dãy hành lang nhạc viện, tôi vô tình va phải anh. Anh nhìn tôi, có một chút ngạc nhiên và bối rối, lung túng đưa cho tôi chút khăn giấy. Tôi ngược lên nhìn anh, ngạc nhiên, tò mò, và hơi nghi hoặc. Anh cười:

- Chị lau đi, em không lấy tiền khăn giấy

Tôi giật lấy khăn giấy, lau lại má, lườm anh:

- Nhìn tôi nhăn nheo thế cơ à?

- Ơ, không ạ! À, cũng hơi hơi...

Rồi anh phì cười, nụ cười đẹp đến nỗi tôi muốn cất vào hộp, đeo bên người, để ngoài tôi ra, anh không cười với ai khác nữa.

Anh tên Minh, Trần Hoàng Minh. Khi còn yêu anh, tôi chưa bao giờ gọi tên thật của anh, mặc dù cái tên Trần Hoàng Minh cũng không phải quá xấu đến nỗi ngại mà không gọi. Nhưng tôi thích gọi anh bằng cái tên mà tôi đặt cho. Phiên Vân!

Đối với tôi, anh như một đám mây trắng. Tôi không bao giờ nhìn rõ được hình dạng của nó. Chỉ biết rằng, đám mây nhỏ ấy lúc nào cũng êm ái, bông xốp, và tôi luôn muốn được cầm lấy, nắm chặt, giày vò trong lòng bàn tay rồi áp lên má, cảm nhận sự nhẹ nhàng và ấm mềm phả ra từ đó.

Tôi không hiểu anh quá rõ, không biết về anh quá nhiều. Tôi cũng không tìm cách cố gắng nhìn được hết thế giới của anh. Tôi yêu anh đơn giản vì anh đã xuất hiện trong cuộc đời tôi, và làm trái tim tôi không còn đập những nhịp đập bình thường được nữa.]

- Mẫn ! Em làm sao thế ?

Tôi giật mình, về lại hiện tại. Nước mắt đã vô thức chảy từ bao giờ, rơi xuống ướt cả vạt áo. Quệt tay ngang mặt, tôi cảm cúi ăn nốt bữa sáng.

- Lau đi! Xấu xí không thể tả! - Dù Key cố tỏ vẻ nghiêm khắc, nhưng giọng anh vẫn không khỏi lo lắng

- - Tôi im lặng, cầm khăn giấy lau mắt.

- Em hay đi lạc quá. Phải kiềm chế bớt thôi!

Tôi đâu muốn thế đâu. Mỗi khi một khoảng ký ức nào đó bất chợt ùa về, lại khiến tôi dò dẫm đi như người mù mất gậy. Chống tay lên cảm suy nghĩ, những lọn tóc màu hung đỏ của My buông xuống trước ngực. Một cảm giác bực tức ùa lên nóng bức. Tôi lục ví tiền mẹ My để trên tủ lạnh, rồi chạy lên phòng thay đồ, mặc kệ Key ngơ ngác nhìn theo.

...

Những con đường sau khi mưa trở nên trong hơn. Tôi để mặc mình lững thững đi giữa mùi hoa sữa. Dù gì cũng không vội lắm. Từ lúc nhìn thấy tôi khóc, Key lại quan tâm hơn bình thường. Thình thoảng anh lại quay sang nhìn tôi, cố đoán xem tôi đang nghĩ gì.

- Em đang đi đâu?

- Đi trả thù My!

- Hả?

Tôi bật cười khi nghe thấy giọng ngạc nhiên pha chút hoảng sợ của Key. Chẳng mấy chốc nữa thôi, anh sẽ biết.

...

Key nhăn mặt nhìn tôi khi tôi bước ra từ hiệu cắt tóc. Mái tóc của My đã được búi cao lên, và đổi màu.

- Trời ạ! Em đang nghĩ gì vậy Mẫn?

- Sao cơ? Em thấy màu đen đẹp hơn màu hung đỏ.

- Những gì anh nói hôm qua em quên hết rồi à? Em đang là My. Em không có quyền thay đổi gì hết!

- Thế tại sao My thay đổi màu tóc của em được mà em thì không?

Key im lặng. Anh không sai, nhưng chắc anh không muốn tranh cãi với một người đang trong trạng thái hỗn loạn như tôi. Tôi biết tôi đang làm điều gì đó quá mức cho phép. Nhưng chỉ một chút thôi, một chút thôi. Tôi không thể chịu được mỗi khi nhìn vào gương, mái tóc màu hung đỏ này lại ánh lên những tia màu đáng sợ.

Những cơn gió khiến cho con đường thêm lạnh, càng lạnh hơn khi Key đi chậm tôi một vài bước, giữ khoảng cách với tôi như những lần đầu chúng tôi mới gặp mặt. Tôi những muốn giải thích, muốn thanh minh. Nhưng lắc đầu. Mọi thứ tôi làm đều rất vô lý, làm gì có lý lẽ nào đủ để tẩy trôi những thứ đó? Gió, xào xạc dưới chân...

Bất chợt, mắt tôi nhạt nhòa nước, tai tôi ù đi. Có những trạng thái cảm xúc làm tôi đau đến choáng váng...

Phiên Vân đang đứng trước tôi một đoạn. Một khoảng cách gần thôi. Anh đợi xe bus. Anh gầy đi rất nhiều. Đôi mắt nặng như ngàn năm chưa ngủ. Người ta luôn mặc định những người giỏi giang và hay cười thì chẳng bao giờ biết buồn. Nhưng không ai nhớ rằng, vỏ ốc có cứng cũng chỉ là để che đi phần mềm yếu bên trong dễ bị tổn thương. Một khi cái tổn thương ấy không thể nói ra bằng miệng, thì sẽ quay trở lại và hành hình trái tim. Trái tim câm lặng, chịu đau, ròn ròn. Ngày hôm ấy, khi My nói lời chia tay, chắc hẳn trái tim anh đã bị đánh gục, mặn và chua chát.

Tôi gần như đánh mất lý trí, chạy đến phía anh. Nhanh tới mức Key không kịp giữ.

Từ phía sau, tôi ôm lấy anh, thật chặt, siết anh trong tay. Bởi sợ buông ra, anh sẽ biến mất như chưa từng tồn tại. Trong giây phút này, tôi chỉ còn biết dựa vào lưng anh, cảm nhận hơi ấm từ cơ thể anh. Thở trọn từng nhịp bình yên...

Có khi nào anh cũng tìm em?

Trong bộn bề những đũa chen vôi vữa

Trong dòng người qua, nhịp thời gian hối hả

Trong những nghi ngờ thôn thức giục mùa qua?

TRÁI ĐẤT TRÒN, LÒNG NGƯỜI GÓC CẠNH

Minh Mẫn

www.dtv-ebook.com

Chap 11. Đối Diện

- Xin lỗi!

- ...

- Xin lỗi, bạn ơi, hình như bạn làm người rồi!

BuôngPhiên Vân, lùi lại vài bước, tôi cúi mặt xuống để che đi nước mắt. Key cũng lúng túng không kém tôi:

- Trời ạ, xin lỗi đi, xin lỗi người ta đi, đừng khóc thế này người ta tưởng điên đó.

Tôi gắng bình tĩnh lại. Đang là My cơ mà. Ngược nhìn anh với nụ cười của My, tôi khẽ khàng :

- Em xin lỗi! Anh giống người quen của em quá!

- Không sao! Khi nào gặp người quen ấy thì cảm ơn người ta giúp tôi nhé! - Phiên Vân cũng cười

- Dạ?

- Cảm ơn vì người ta đã nhường cho tôi một cái ôm ấm đến thế!

Anh vẫn cười, nụ cười nhàn nhạt. Anh giấu điếm buồn phiền trong nụ cười không màu sắc cảm xúc ấy. Đáy mắt anh long lanh như trực khóc.

Những ngày qua, chắc anh lạnh lắm.

- Dạ! Xin lỗi đã phiền anh. Nếu em không sai thì hình như anh vừa lỡ xe bus.

- À, ừ! - Phiên Vân nhìn chiếc xe vừa lăn bánh khỏi bến - Không sao! Với tâm trạng hiện tại của tôi thì một chiếc ôm lằm tốt hơn một chuyến xe bus.

Tạm biệt Phiên Vân, tôi quay trở về nhà. Nước mắt tự khô từ bao giờ. Key vừa đi vừa ngó tôi. Anh muốn mắng tôi lắm, nhưng sự bình tĩnh kìm anh lại. Tôi thì không còn tâm trí quan tâm đến Key nữa. Trong lòng tôi ngập tràn những ký ức, những yêu thương vọng về. Nhớ lay lắt từng kỉ niệm. Lẽ nào tôi phải tìm cách xóa nó đi, giống như cách tôi làm khi Phiên Vân mất sau tai nạn ?

- Em ổn không?

- Ổn!

Key chẳng buồn mắng tôi khi tôi trả lời trống không nữa. Điều đó khiến tôi cảm thấy hơi có lỗi. Anh đả tội gì với tôi đâu, mà bị tôi hành hạ đến khổ sở. Đang tự do tận hưởng "chuyến du lịch" của mình, tự nhiên bị kéo vào guồng xoáy của tôi, vấp từ rắc rối này sang rắc rối khác. Tôi vội hỏi anh một câu có vẻ không liên quan gì đến thực tại mấy :

- Anh có thích mùi hoa sữa không ?

- Hử ?

- Hử hử cái gì ? Anh bị điếc à ?

Key nhăn mũi, kéo tôi lại gần, vò đầu tôi rối tung. Tôi hét lên, đuổi đánh anh vang cả một đoạn đường. Chỉ đến khi nhận ra mọi người đang

nhìn mình với ánh mắt nửa kinh hoàng nửa thương hại, tôi mới đỏ bừng mặt và cắm cúi về nhà. Thật không hay ho chút nào khi có một cô gái cứ hú hét và cười đùa một mình trên vỉa hè.

- Suýt nữa Mẫn nhà mình bị hốt vào trại điên! Ha ha

Key vừa bước vào nhà đã lăn ra sàn cười rũ. Tôi ngồi thụp xuống sàn. Xấu hổ quá đi mất. Dù đang ở hình dáng một người khác, nhưng cứ nghĩ đến lúc hàng chục con mắt đổ dồn vào mình là tôi lại cảm thấy nóng bừng. Sao tôi lại không để ý đến việc chỉ có mình tôi hiện hữu còn Key thì không? Mọi người chỉ nhìn thấy tôi còn Key thì không.

- Anh im đi, hay ho lắm đấy!

- Từ lần sau nếu em còn làm anh phật ý thì anh sẽ vò đầu em giữa đường.

- Anh dám à? - Tôi lao đến, vò rối tung mái tóc bù xù của anh. Đồ đáng ghét.

...

- My! Con đang nói chuyện với ai thế?

Tôi giật mình. Key cũng hoảng hốt, ngưng cười, vội đứng dậy.

- Dạ, mẹ! Mẹ về bao giờ thế ạ?

- Mẹ về trước con năm phút thôi. Hình như có vấn đề gì với con à?

- Dạ không mẹ ạ. Con đang... tập kịch - Tôi cố chống chế.

- Kịch? Kịch gì cơ?

- Dạ, con tập kịch cho lớp... - Key vội bịt miệng tôi lại trước khi tôi thốt ra những điều vô lý

- Lớp nào hả My? Con đang tỉnh hay mộng du thế?

- Dạ ...

- Mà có chuyện gì xảy ra với tóc con thế kia?

- Mẹ có thấy đẹp hơn màu cũ không? - Tôi cười gượng

Mẹ không trả lời, quay vào tiếp tục nấu bữa trưa. Tôi đứng bấm bấm ngón tay, lưỡng lự không biết nên đi lên gác hay vào bếp giúp mẹ. Chỉ sợ làm gì đó sai sót khiến mẹ My thêm ngờ vực. Key đẩy tôi lên gác. Suýt nữa tôi quay lại gắt anh, nhưng nhìn anh đưa tay trở lên miệng và "suyt", tôi lúi cuí bước từng bậc cầu thang lên phòng.

Đóng cửa phòng lại. Tôi dựa lưng vào cửa, trượt người từ từ, ngồi thụp xuống đất. Cảm giác trống rỗng lại ùa về thăm, thổi đầy những cơn gió lạnh vào trái tim tôi. Tráo đổi linh hồn cho một người khác thật chẳng dễ dàng gì.

Key đưa cho tôi cuốn Nhật ký bìa đen của My và một trang giấy chi chít những chữ cái giải mã ký hiệu trong cuốn sổ. Tôi nhận lấy, xem qua cho có lệ. Lúc này tôi cũng chẳng thể đọc, chẳng thể cho vào đầu một điều gì khác.

- Anh nghĩ có nhiều điều bất ngờ dành cho em đấy!

- Khi khác được không anh?

- Tùy em. Nhưng anh có lời khuyên dành cho em. Chuẩn bị trước tinh thần để đỡ bị choáng nhé!

Ngước nhìn lên, Key đã đi ra đến ban công. Mùi hoa sữa bị cánh cửa ban công chặn từ sáng tới giờ ủa vào, hắc nồng cả căn phòng. Sau cơn mưa, trời vẫn chưa có nắng!

Tôi ôm cuốn Nhật ký bìa đen, nghiêng mình nằm xuống nền nhà, nhắm mắt lại. Tôi nhìn thấy một con đường, mãi mãi đi về một hướng, nhưng từng đoạn một là những lối khác nhau. Con đường của tôi lăm đá và gai, lúc nào cũng vậy. Đi mãi, thật sự nhiều lúc tôi chẳng biết mình đứng ở đâu, đang ở tọa độ nào. Không vĩ đại đến mức trong vũ trụ, không vĩ mô xét đến toàn đất nước, tôi chỉ không biết, mình đang ở đâu trong chính lòng mình. Mặc cạn. Con đường lúc nhỏ lại chỉ có thể nhảy lò cò, lúc mở thênh thanh nằm ra không hết. Lần này, giấc mơ của tôi không còn có đường ray, không còn có tiếng còi tàu. Tất cả chỉ là còn đường trắng xóa cát mà tôi đứng chết trân giữa những ngã rẽ không biết đi về đâu

...

- Mẫn! Mẫn ơi!

Tôi tỉnh giấc, thấy mình đang nằm co ro dưới sàn, ngay cạnh cửa. Key ngồi cạnh, chống tay lên đùi, nhìn tôi chăm chú. Tôi vẫn muốn ngủ thêm một lát, nhưng lại sợ những giấc mơ không đầu không cuối, liền ngồi dậy.

- Máy giờ rồi anh?

- Anh không biết, nhưng em ngủ lâu rồi, khoảng 1, 2 tiếng gì đó!

- Mẹ không gọi em à? - Tôi vừa hỏi vừa ngó nghiêng và nghe ngóng xung quanh. Ngôi nhà này thật lạ, tất cả các phòng đều không có lấy một cái đồng hồ. - Mà thôi, em không đói. Đi thôi anh!

- Đi đâu? - Key hỏi với theo khi tôi đã đứng dậy mở cửa và đi xuống nhà.

Bữa trưa mẹ My để trên bàn ăn, không kèm theo một lời nhắn nhủ gì. Tôi nếm qua món canh khoai tây và sườn xào...

- Sao đấy Mẫn? Thỉnh thoảng em như bị đổ xi măng vào người ý.

- À không! Mẹ My nấu ăn ngon quá!

Với lấy chiếc bút chì trên tủ ti vi, tôi khóa cửa rồi đi. Ra đến đường lớn, tôi bước nhanh, gần như chạy, khiến Key nhiều lúc phải đuổi theo cho kịp. Gần 4h chiều, Hải Đăng sắp tan học rồi. Bây giờ đã quay trở lại cuộc sống của một người bình thường, tôi sẽ lại đưa đón em đi học hằng ngày. Sẽ lại cùng em tung tăng trên những con đường lát những viên gạch hình thoi dưới tán cây xanh, sẽ lại nghe em cười đùa kể chuyện. Chỉ khác là bây giờ, tôi phải đứng ở một vị trí - không phải chị gái em.

Giờ tan trường, tôi đứng đợi Đăng ở bến xe bus. Nghĩ ngợi một lát, tôi sà vào quán kem trước cổng trường Đăng. Bỗng nhớ quay quắt những buổi chiều hai chị em tung tăng trên con đường lát những viên gạch hình thoi, vơ lá cây rụng ném nhau suốt đoạn đường về. Khi tôi 25, tôi đã không còn được thấy Đăng mỗi ngày, không còn được đưa đón em đi học, không được ngủ cùng, vỗ về em, không được ôm em khóc cho vơi nỗi buồn. Mẹ 85 dứt khoát ép bố đưa Đăng sang Mỹ, và tất nhiên tôi nhận được một lời đề nghị gần như ra lệnh rằng hãy ở lại. Và tôi ở lại, tôi không có lý do để đi, cũng không thể rời khỏi nơi này - nơi một nửa con người tôi đã chết hai lần, khi mẹ ra đi, khi Phiên Vân ra đi. Rồi đến Đăng, em cũng rời bỏ tôi. Ngày tiễn em ra sân bay, tôi phải cười thật tươi ôm tạm biệt em vì lời hứa một tháng sau sẽ bay sang đó. Sau khi bàn tay nhỏ xíu của Đăng vẫy vẫy tôi lần cuối, em đi khuất, tôi mới ngồi thụp xuống. Khóc cho tan chảy cả thế giới, tất cả đã vỡ rồi, vỡ vụn, không còn lại mảnh vỡ nào cả. Tôi khóc cho trôi đi, nếu không những vụn vỡ ấy lại làm chảy máu bước chân của tôi, tôi chỉ còn có thể lê lết trên những quãng đường còn lại. . .

Tôi lại đang chuẩn bị thấy Đăng bước ra khỏi cổng trường, tôi lại sắp nhìn thấy cái dáng lúi thúi một mình của em rồi đây, nhưng dưới một hình hài khác, tôi bây giờ không phải là Mẫn, chị của em.

Tôi mua kem hạnh nhân cho Đăng, vui vui khi nghĩ tới khuôn mặt rạng rỡ của em khi đón lấy cây kem.

Đám trẻ ùa ra cổng trường, mắt tôi nhanh chóng tìm được Đăng. Biết rằng My đã sang Mỹ, nhưng Đăng vẫn tìm xung quanh, trông em thật tội, tôi chạy vội lại với em, lá bên dưới chân cứ xào xạo, tôi thoáng tự hỏi tại sao Đăng không nhìn về tôi và chạy về phía tôi, nhưng ngay lập tức nhớ ra định mệnh nghiệt ngã này, tôi không còn là Mẫn, chị của em nữa. Tôi đứng trước mặt Đăng, bình tĩnh nhất có thể, đặt hay tay lên vai em:

- Chị Mẫn nhờ chị đi đón em Đăng à, kem của Đăng đây!

Đăng tròn mắt nhìn tôi, em chưa vội cầm lấy cây kem, môi em mấp máy những điều làm tôi đau thắt:

- Giọng chị xinh đẹp giống chị Mẫn của em quá!

Tôi định ôm em, thì em gỡ tay tôi và chạy lại phía đằng sau với khuôn mặt rạng rỡ. Tôi quay lại, trái tim như chết lặng một lần nữa. Là Phiên Vân, anh đứng đó, trên tay có một cây kem hạnh nhân, trên khuôn mặt mệ mội có một nụ cười dịu dàng như mây trắng. Tôi muốn chạy, nhưng chân tôi như thể đóng băng lại, nếu tôi bước về phía anh một bước, một là tôi sẽ ngã xuống lòng đường, hai là tôi sẽ lại ôm chầm lấy anh mà khóc như lần trước, tôi đành đứng lì ở đó, cho gió sượt qua vạt tóc, cho lá rụng xuống vai. Tôi quay sang Key, anh đang bước lại gần, ánh mắt như chìa khóa mở từng cánh cửa để đến chỗ tôi đứng.

- Có thể coi như chúng ta có duyên nhỉ? - Phiên Vân đón Đăng vào lòng, nhưng mắt hướng về phía tôi.

- Dạ, chào anh!

- Tôi đến đón em trai, còn em thì sao?

- Em...

- Chị Mẫn nhờ chị ấy đến đón em! - Đăng nói với giọng hào hứng. Cả tôi và Phiên Vân đều tái mặt.

- Mẫn nhờ em? Em quen Mẫn sao?

- Em...

Quả thực tôi không biết phải nói gì lúc ấy. Khuôn mặt vương vấn u buồn của Phiên Vân khiến trái tim tôi bị bóp nghẹt. Tôi phải nói gì? Tôi quen Mẫn ư? Quen như thế nào? Mối quan hệ ra sao? Khi tất cả những sợi dây liên hệ trong cuộc sống của tôi anh đều biết. Đột nhiên xuất hiện một cô gái hoàn toàn xa lạ. Phiên Vân sẽ nghĩ gì?

- Chị xinh đẹp có vẻ luôn không? - Đăng giật ống tay áo của tôi, thỏ thẻ.

Phiên Vân lại ngược nhìn tôi, ngạc nhiên:

- Cô gái, em chưa trả lời câu hỏi của tôi.

Tôi cứng đờ chẳng phản ứng gì được, Key hươ hươ tay trước mặt tôi:

- Nói gì đi Mẫn, Mẫn!

Tôi lắp bắp, mồ hôi ướt đẫm bàn tay.

- Em là bạn của Mẫn, Mẫn qua Mỹ rồi nên nhờ em đi đón Đăng.

- À thì ra vậy, sao trước giờ mình không biết nhau nhỉ? Em có thân với Mẫn lắm không?

- Cũng thân . . thân . . Minh ạ!

- Sao em biết tên tôi? Lần trước em còn nhận nhầm tôi với ai đó?

Tôi bỗng lúng túng, không biết nói sao nữa, làm sao khi trước mặt tôi là người mà tôi yêu thương, người mà tôi đã đau đớn nhìn ngắm qua khung ảnh suốt 5 năm qua. Tôi còn tỉnh táo để nói chuyện với anh ấy như một người lạ đã là cố gắng lắm rồi, tôi không kiềm chế được việc thốt lên tên anh ấy. Tôi rối tung, bất lực trước những câu hỏi của Vân. Key nhấn mạnh từng chữ một bên tai tôi, nghe giọng tôi biết Key đang lo lắng.

- Mẫn, nói với cậu ta em đã được nghe về cậu ấy, tạm biệt đi. EM PHẢI VỀ NGAY.

Đặng lại líu ríu dưới chân làm Phiên Vân phải cúi xuống trả lời. Tôi ôm trọn Phiên Vân trong mắt, chỉ sợ anh đột nhiên ngẩng lên và bắt gặp ánh mắt tôi, tôi sẽ không thể chống cự được nữa.

Bỏ chạy!

...

Muốn ôm Đặng, muốn ôm Vân thêm lần nữa. Rồi ba chúng tôi sẽ đến một nơi nào đó thật xa, một nơi trái đất tròn, và trái tim người ta cũng hình tròn, những trái tim không có góc cạnh, không có điểm dừng, để sự yêu thương không bao giờ đi đến điểm cuối cùng của nó, không đứt đoạn để phải đau như bây giờ.

Trời mưa!!!

Tại sao những lúc đau đớn nhất thì trời lại luôn đổ mưa? Để xoa dịu hay để làm xót thêm những vết thương chưa lành miệng của tôi? Tôi chạy vào trạm đợi xe bus. Vậy đấy, khi mất đi thể xác, tôi chẳng sợ gì cả, nhưng khi được thở dưới bầu không khí này, khi cảm nhận được những thứ chạm

vào da thịt, tôi lại sợ hãi trốn chạy chỉ một cơn mưa. Key không chạy theo mà bước chậm rãi đằng sau, tôi vừa đứng dưới mái che giơ tay hứng mưa chảy ào ào xuống, vừa nhìn Key đi từ phía mưa lại, trắng xóa, từ xa. Tôi bỗng giật mình, không tin vào khung cảnh trước mắt, là Phiên Vân, không, là Key đang đi về phía tôi, Phiên Vân, mọi thứ cứ mờ ảo trộn lẫn vào nhau. Trong cơn mưa, Key giống hệt Phiên Vân, cái cách nghiêng đầu sang một bên tránh mưa tạt, cái cách lấy một tay rũ mưa trên tóc.

Key vừa bước vào ngôi cạnh, tôi đấm anh.

- Anh đâu có bị ướt, tại sao phải làm bộ vậy hả?

Key cười lớn

- Thì anh làm thế cho em cảm thấy công bằng khi anh cũng bị ướt mà.

- Em đâu trả tiền cho anh làm việc đó?

- Hê, mà kem mua cho Đăng, không đưa cho nó, thì em phải ăn đi chứ, chảy hết rồi kìa!

Tôi nhìn cây kem chỉ còn vỏ mềm nhũn trong lòng bàn tay, tủi thân muốn khóc, và khóc thật.

- Thôi nào, anh xin lỗi, hôm nay mắng em nhiều, nhưng anh còn không ăn được kem đây, không lẽ cũng khóc ra đây cho em xem.

Tôi thụi Key một cái, chìa cái vỏ quế kem nhào nhoẹt ra trước người Key.

- Này anh ăn đi

- Ăn được thì anh đã ăn rồi, vỏ kem là ngon nhất đấy, ăn kem anh toàn ăn vỏ trước.

Tôi lặng đi, Phiên Vân luôn ăn vỏ kem trước khi ăn tới phần kem, chẳng giống ai, anh nói rằng kem lạnh, ăn vỏ kem trước để ăn kem sẽ bớt lạnh, tôi cũng không hiểu lắm, nhưng tôi luôn cắn miếng lớn trên phần kem trước, có lạnh, tôi sẽ chịu hết cho Vân.

Sao Key lại giống Phiên Vân đến thế? Tôi lại thẫn thờ nhìn mưa xối không thương tiếc trên đám lá vàng cả trên cành cây lẫn mặt đường.

- Key à, nhà My có vẻ không có điều kiện lắm, làm sao em sang Mỹ để tìm My bây giờ?

- Anh nghĩ có vài chuyện không hay lắm về gia đình My, khi về nhà My anh sẽ cho em xem, cuốn sổ đó thật sự chứa những điều không thể tưởng tượng được.

- Nhưng anh nói nó viết bằng ký hiệu mật mã, em không biết..

- Anh đã ghi các ký hiệu dịch cho em rồi còn gì?

- Anh biết tiếng Latinh hồi nào vậy?

- Anh không biết, có lẽ là hồi chưa gặp em.

- Anh nhớ được chút gì chưa?

- Ờ... Mưa to Mẫn nhỉ!

Tôi nhìn mưa, Key đang buồn, tôi cũng đang buồn, bong bóng trôi trên dòng nước. Rồi chúng tôi sẽ ra sao, những kẻ đi lạc? Tôi nghe lòng nhột nhột những cảm xúc lẫn lộn, lo lắng, sợ hãi, và đau. Hai chúng tôi không nói gì thêm nữa, chỉ ngắm mưa.

Giữa tiếng mưa rào rào buồn bã, tôi nghe có ai đó ở gần, giọng nói giống Phiên Vân quá, tôi lắc mạnh đầu, trong đầu tôi giờ dày đặc bóng hình Phiên Vân, lúc trước cũng thế, bây giờ cũng thế, nhưng sao lúc này tôi nhìn

đâu, nghe đâu cũng thấy Phiên Vân thế này? Phải làm sao để tỉnh táo mà tiếp tục tìm lối ra trong mê cung tôi tự sa chân vào?

Không phải, không phải ảo giác. Key khẽ chạm vào tay tôi, tôi đưa mắt về bên trái, là Phiên Vân, đúng, là Phiên Vân, đầu kia băng ghế, ánh mắt anh tha thiết, nhòe đi, mái tóc ướt sũng làm ủ rũ cả tâm hồn nhàu nhĩ của tôi.

- My, cậu biết gì về Mẫn? Cậu là ai?...

TRÁI ĐẤT TRÒN, LÒNG NGƯỜI GÓC CẠNH

Minh Mẫn

www.dtv-ebook.com

Chap 12. Tâm Hồn Hòa Nhập.

Ngã rẽ nào đang chờ đợi tôi? Bóng tối u uất cứ mãi nhấn chìm một cô gái nhỏ như tôi đến bao giờ? Đối diện với Phiên Vân, tôi chỉ biết bỏ chạy. Bước chân tôi lướt trên những con đường. Không biết phải mất bao lâu, bao xa, nhưng khi dừng chân, trước mặt tôi là ngôi nhà sơn màu xanh dương quen thuộc. Cái biển màu xanh thẫm ghi số 166 Kim Mã vẫn còn mới. Tôi đứng như bị đóng băng giữa cổng, cho đến khi Key chạy đến kéo tôi đi tiếp.

Bàn tay anh nắm gọn tay tôi, thật chặt. Anh vừa chạy vừa ngoái lại nhìn xem tôi có khóc không. Cho đến khi khuất bóng ngôi nhà của tôi, anh mới tìm một hẻm vắng người lôi tôi vào trong đó.

Key nắm lấy vai tôi, xoay hẳn người tôi lại khi mà tôi còn chưa kịp lau nước mắt. Ánh mắt anh nửa bất lực nửa tức giận:

- Em phải hết sức tập trung để nhớ một điều, một điều quyết định tất cả. Đó là bây giờ em là My, là My, không phải Mẫn.

Tôi định gào to lên để ăn vạ Key như những lần trước, nhưng lần này, ánh mắt anh khiến tôi bình tĩnh lại, anh cúi gằm hơn xuống mặt tôi.

- Em phải khác đi Mẫn, nếu em chỉ khóc như thế này, em sẽ thua, sẽ thua chính cái định mệnh nghiệt ngã này của em. Em sẽ mất tất cả. Em hiểu không?

- Không!

Đáng lẽ ra tôi sẽ vùng khỏi tay Key, nói những câu giận dữ anh như thường lệ, nhưng tôi lấy cả hai tay lau thật khô mắt. Tôi hiểu, Key mệt rồi, tôi cũng mệt. Có lẽ không nên ướm nhòe mọi lúc như vậy. Tôi gây ra mọi thứ nhưng tôi cư xử như thể ai đó đã ném tôi vào vũng lầy mà không thể thoát ra, trong khi tôi mới chính là người có lỗi trong câu chuyện này. Năm năm một nỗi đau không thể nguôi, tôi vẫn sống được, tôi đã thôi không khóc như những ngày đầu Phiên Vân ra đi, dù đêm về giấc ngủ tôi vẫn đắm mưa của cái ngày tồi tệ ấy, nhưng sao được gặp lại anh, bằng xương bằng thịt, tôi lại trở nên yếu đuối đến thế? Quá nhiều biến cố trong một khoảng thời gian ngắn, tôi buộc phải gồng lên chịu đựng, khóc chỉ là giải pháp tạm thời, nhưng giờ nó cũng dần vô hiệu. Tôi biết mình sẽ chẳng thể thay đổi gì nếu nhấn chìm số phận bằng nước mắt. Cánh tay vẫn còn vương chút hơi ấm của Phiên Vân, chẳng biết khi nào tôi lại được ôm anh thêm một lần nữa, nhưng có lẽ trái tim tôi có thể sống tiếp một khoảng thời gian nhờ vào hành động bột phát khi này. Tôi ngược lên nhìn Key, cố làm một vẻ vui tươi nhất có thể:

- Em hiểu rồi!

Tôi chạy lên phía trước, không quên liếc nhanh vào đôi mắt Key dò xét. Đôi mắt ấy lại dịu dàng trở lại, sâu hun hút như hàng ngàn cánh cửa nối tiếp nhau xa đến nỗi không thể thấy đích, khác với mắt của Phiên Vân, ấm áp, và vắng vẻ. Khi tôi có Vân, tôi thường tự mơ tưởng rằng trong đôi mắt bí mật của anh, chỉ có tôi trong đó, rồi tự cười một mình. Còn bây giờ...

Key bước chậm hơn hẳn, không chỉ nhìn tôi chạy như thường lệ, anh nhìn lên khoảng trời trên đầu, phía trước tôi. Tôi dừng lại, giữa dòng người tấp nập. Key tựa như một cơn gió, anh không nhìn vào một điểm cố định nào cả, lảng đãng, cảm giác anh nhìn thấy thời gian đang tuần hành đầu đó. Đến lúc ấy, tôi mới chợt nhớ ra: Key bị lạc! Tôi trở về đây, có lý do, có nơi

để dừng chân, có người tôi muốn gặp, tôi biết tôi là ai. Còn Key, anh là ai, anh ở đâu, và tại sao anh đến đây, chính anh còn không biết. Tôi cứ ích kỉ gặm nhấm nỗi đau của mình mà quên đi nỗi phiền muộn bên trong người bạn đồng hành. Có lẽ đúng, khi con người ta bị đau, họ chỉ cảm thấy nỗi đau của mình, mà không cần biết chỗ đau của ai khác. Tôi không biết Key có đau chỗ nào không, nhưng tôi thấy mình vô lý, khi cứ bắt anh chịu trách nhiệm cho việc tôi bị đau, dù vô thức hay cố ý. Tôi chạy lại bên Key.

- Key này, anh có muốn về không?

- Về đâu?

- Về nơi từ đó anh đến đây.

- Anh không biết. Giả sử muốn, thì anh cũng không biết cách.

- Anh không nhớ gì sao?

- Chắc vậy. . .

Đôi mắt Key mơ hồ.

Chúng tôi lang thang cả ngày và trở về nhà khi bữa tối đã được mẹ dọn sẵn ra bàn ăn. Bà không hề trách mắng việc tôi mất hút cả ngày. Thậm chí còn hỏi han sức khỏe tôi rất nhẹ nhàng. Tôi nhớ lời Key dặn, không dám nói gì nhiều, mẹ hỏi gì thì trả lời nãy, cũng chỉ xoay quanh việc ăn uống, nghỉ ngơi để sức khỏe hồi phục lại.

- Lần này là lần thứ 2 con bị tai nạn và hôn mê lâu đến thế! Mẹ lo quá, và mẹ nghĩ sẽ không cho con đi xe máy nữa.

- Dạ, lần thứ 2 sao mẹ?

- Con đừng nói con quên rồi nhé? - Mẹ quay nhanh về phía tôi dò xét

- Dạ, con... nhớ!

- Lần trước lâu hơn, cả tháng trời mẹ ngồi khóc ở bệnh viện, lần này chỉ mấy ngày.

My đã từng bị tai nạn một lần? Tôi lại cảm thấy có lỗi khủng khiếp. Những gì cô ấy từng chịu đựng chẳng phải là quá đủ rồi ư? Đột nhiên lại xuất hiện tôi - một người xa lạ làm đảo lộn mọi thứ của cô ấy?

Bữa cơm trôi qua nhanh chóng, không ai nói thêm với ai điều gì. Có giây phút tôi nhìn quanh quất và muốn hỏi về gia đình này nhưng lại sợ mẹ nghi ngờ, nên thôi.

Mùa này, thành phố được bao bọc bởi những cơn mưa!

- Cho anh nằm cạnh em nhé!

- Anh còn phải hỏi sao?

- Anh là người lịch sự mà, đâu như em!

- Cái gì?

- Hì, ngủ đi kẻ phá phách.

Key nằm xuống cạnh tôi, nhắm mắt lại. Rõ ràng anh chỉ là một linh hồn, mà sao tôi cảm thấy hơi ấm đang lan tỏa từ anh sang tôi. Key không ngủ đâu, tôi biết mà, anh chỉ đang suy nghĩ thôi. Nghiêng người sang bên, gối đầu lên cánh tay trái, tôi mở to mắt ngắm Key thật rõ. Key không quá đẹp trai, nhưng khuôn mặt trông khá ...nghịch ngợm. Các nét trên mặt anh, từ mắt, mũi miệng, gò má đều mang màu lạc quan. Tôi đang tả anh bằng thứ ngôn ngữ gì thế này?

- Ngủ đi!

- Giật cả mình!

- Nhìn người khác khi người ta đang ngủ là vô duyên đấy em biết không?

- Không!

Tôi giật dỗi quay về hướng ngược lại. Khung cửa sổ phòng My đã được mẹ thay một tấm rèm mới màu xanh lá. Màu của sự sống! Tấm rèm cũ trước kia cũng màu xanh lá nhưng đậm hơn một chút. My thích màu xanh?

Nhắc đến My, tôi chợt nhớ đến cuốn sổ bìa đen Key đã đưa lại cho tôi kèm bảng giải mã các ký tự. Bật dậy đi ra bàn, mở ngăn kéo, tôi nhẹ nhàng cầm cuốn sổ đi ra giường. Ngồi cạnh Key khiến tôi yên tâm hơn. Hít thở thật đều, tôi bắt đầu lật mở cánh cửa đi vào thế giới của My, chậm chậm so sánh các ký tự để dịch những gì My viết.

Nét chữ của My rất mỏng, khi gần xuống trang giấy dữ dội, khi yếu ớt chơi vơi.

"Ngày 14/01. Bầu trời của mình bây giờ chỉ còn lại mưa. Ba chậu xương rồng đặt ngoài ban công đã chết vì úng nước. Những cái chết báo hiệu sự mở đầu!"

Trang đầu tiên chỉ vồn vện có câu đó. My biến tấu các chữ thành những ký tự vuông vắn, nhưng đủ sức gai góc làm cho tôi thấy ớn lạnh. "Những cái chết báo hiệu sự mở đầu"... Đối với tôi, cái chết là một điều đáng sợ vô cùng. Tôi không thể tưởng tượng được rằng hôm nay, Phiên Vân vẫn ở bên tôi, áp lon nước lạnh vào má tôi, mua cho tôi một cái bánh ngọt rồi ngồi bên tôi ở bến xe bus đợi tôi ăn xong nó ngon lành; thế rồi ngày mai, ngay trước mắt tôi, chiếc xe bus 02 vụt tới kéo phăng anh đi, lê xác anh một đoạn đường định mệnh, máu anh trải dài góc phố tôi vẫn thường đứng hát mỗi khi tan trường. Lon Coca lăn lóc, miếng bánh nát ướt

nhẹp dưới chân, mọi thứ nhạt nhòa trong màu máu, Phiên Vân nằm trong vòng tay run rẩy của tôi, mỉm cười lần cuối:

"Anh không sao..."

"Anh không sao..."

- Nói dối!

Key bỗng bật người dậy khi nghe thấy tiếng tôi hét. Cuốn sổ Nhật ký của My bị tôi hất văng xuống đất. Nó quá u ám, quá đáng sợ, tôi không muốn đọc nó.

- Này này... Em lại lên cơn đấy à?

- Anh ấy nói dối! - Mắt tôi lại ướt đẫm

- Thằng nào? Đứa nào? - Key lại bắt đầu làm trò hề chọc tôi cười.

- Tại sao anh cứ đùa cợt trên nỗi đau của em như vậy?

- Thế anh phải làm gì? Khóc theo em nhé? Hu hu hu hu đau lòng quá đi...

- Anh...??? - Tôi gạt nước mắt quay mặt đi chỗ khác.

- Có mài nỗi đau ra mà ăn được đâu. Mà cuối cùng thì anh ta vẫn sống còn gì? Em đạt được mục đích khi quay về đây rồi còn gì?

- Xong rồi sao?

- Anh cũng chẳng biết. Mà nhiều khi anh tự hỏi, bây giờ ở thời điểm tuổi 25, thân xác em như thế nào?

- Liệu có đến nông nỗi bị bố mẹ mang đi hỏa táng rồi không hả anh?

- Rồ à? Linh hồn em vẫn ở đây, làm sao mà chết được. Có lẽ cũng đang hôn mê.

- Vậy à... - Tôi buồn thông một câu vu vơ

- Em thật ngốc!

- Vậy, nếu em không ngốc, thì anh sẽ phải ở đây một mình...

- Ủ, may mà em ngốc...

Key nói rất nhẹ, rồi đứng dậy đi ra ban công. Trời lại bắt đầu mưa. Tôi vô thức chạy ra ban công xem xem có chậu xương rồng nào không. Tìm được trong góc ban công ba cái chậu trồng không lẫn lóc, có lẽ My đã vứt từ rất lâu. Key đứng né sang một bên cho tôi làm. Anh ấy đã đọc một phần cuốn Nhật ký, nên hầu như cũng hiểu hành động bột phát ấy của tôi. Tôi đem ba chậu cây rửa sạch, đặt lên cửa sổ. Ngày mai tôi sẽ mua xương rồng về trồng tiếp như My đã từng làm. Nhẹ nhàng đặt cuốn Nhật ký trên mặt bàn rồi quay trở lại giường, nằm xuống vùi tóc vào chăn. Hòa nhập linh hồn của mình vào thân xác của người khác khiến tôi quay trở lại với sức khỏe của một cơ thể bình thường, mệt lả sau một ngày hoạt động. Nhắm mắt lại chờ đợi giấc ngủ kéo đến.

Những phút giây lơ mơ trước khi lịm đi, tôi vẫn nhìn thấy Key đứng đó, bên cạnh cửa sổ, mắt trống rỗng. Cuốn sổ Nhật ký của My bị gió thổi lật lên, những trang giấy mỏng cứ đuổi nhau trong gió lạnh.

Tiếng kim loại va đập loảng xoảng gọi tôi dậy. Key vẫn nằm cạnh bên tôi, mắt nhắm nghiền, trời vẫn mưa. Cứ nghĩ mình đang mơ nên lại nằm xuống. Nhưng âm thanh chan chát lại vang lên một lần nữa. Tôi vội dấm dấm vào bụng Key

- Anh, anh!

- Cái gì?

- Hình như dưới nhà có trộm

- Trộm gì mà ngu thế? Hành nghề mà gây tiếng động như lò mổ.

- Anh xuống xem đi.

- Em ngủ tiếp đi. Thế loại đấy chắc không trộm được gì đâu

Không dụ dỗ được Key, tôi đành lật chăn dậy, xỏ chân vào đôi dép bông. Khi nhìn lướt xuống phía dưới vẫn hơi giật mình vì đôi bàn chân nhỏ nhắn với nước da trắng xanh của My. Cầm điện thoại soi rõ, có thể nhìn thấy vết sẹo mờ mu bàn chân phải. Vết sẹo hình tròn và hõm sâu như bị một vật hình trụ đâm vào. Chắc chắn là My đã rất đau đớn. Lại một loạt âm thanh loảng xoảng phía dưới nhà. Lần này Key bật người dậy nhìn tôi:

- Hình như có va chạm dưới nhà!

Nói xong anh đứng lên và đi về phía cửa. Tôi chạy theo. Chỉ mới xuống lưng chừng cầu thang, đập vào mắt tôi cảnh tượng vô cùng ghê rợn. Một người đàn ông cao lớn đang đứng giữa bếp, bàn tay to và gân guốc của ông ta túm lấy mái tóc lò xo của mẹ My và giật ngược về phía sau, vừa tát thẳng vào mặt mẹ ông ta vừa quát: "Mày nghĩ mày là ai? Con đàn bà rẻ rách dám thái độ với tao à?". Lời lẽ ông ta làm vấy bẩn cả ngôi nhà lạnh lẽo này. Key vội chạy đến can ngăn, nhưng tất nhiên, anh lùi lại thật nhanh khi tay trái người đàn ông lướt qua thân thể anh.

Bất lực và thất thần! Anh đã chột quên rằng, anh chỉ là một linh hồn!

Choáng váng và hoảng sợ! Tôi chột quên rằng, tôi đang là một cơ thể sống.

Tôi và Key, hai người đều đứng sững một chỗ, nhìn và câm nín.

- Dừng lại! - Tôi chỉ còn đủ dũng cảm thốt lên nhẹ nhẹ.

Rồi mọi thứ đột ngột yên ắng, khi người đàn ông gớm ghiếc kia nhìn thấy tôi đang đứng đó. Hành động của ông ta vô cùng lạ lùng. Cả hai tay buông thõng, thả mẹ My ra, ánh mắt nhìn tôi trân trân một khoảng thời gian đông cứng.

- Nó... Nó chết rồi cơ mà?

- Ông cú đi! Cút đi! - Mẹ My đẩy mạnh ông ta ra và gào lên.

Tôi chết rồi ư? Ông ta sợ tôi đến vậy ư?

"My chết rồi ư? Ông ta sợ My đến vậy ư?" - Key thì thầm khe khẽ.

Những chuyện gì đang xoay vòng tôi như thế này? Ông ta là ai? Tại sao ông ta lại sợ My như thế? Key và tôi nhìn vào mắt nhau. Cả hai chúng tôi đều đang chìm trong những bí ẩn mới. Bộ phim lại thêm diễn viên, lại thêm tình tiết, lại thêm bước ngoặt. Chúng tôi chưa bước hết con đường này đã có một ngã rẽ khác chắn ngang. Người đàn ông lạ lao ra màn đêm đen bên ngoài. Tôi quay về phía mẹ:

- Mẹ có sao không?

- Sao con lại thức dậy?

- Con nghe thấy tiếng động!

- Con lên phòng lâu rồi cơ mà. Tại sao vẫn chưa ngủ?

- Sao mẹ lại hỏi vậy? Con không ngủ được.

- Tối con ăn cơm rồi cơ mà?

- Con ăn cơm rồi, nhưng liên quan gì đến việc đi ngủ? Mẹ chảy máu kìa...

Tôi chạm tay vào má mẹ, nhưng bị mẹ gạt ra lạnh lùng rồi đi lên gác. Tôi đứng lặng dưới nhà nhìn theo mẹ. Sự lạnh lẽo của ngôi nhà này thực sự rất đáng sợ, và sự kỳ quặc của nó còn đáng sợ hơn. Ngoài cửa sổ, mưa vẫn quất từng vệt hằn lên kính. Tôi sẽ nhớ mãi hình ảnh người đàn ông nhìn thấy tôi rồi hoảng hốt đến mức đội mưa mà chạy.

- Em sợ à...? - Key nghiêng mặt về phía tôi, ánh mắt lo lắng

- Không! Em không sao, Key...

Key kéo tôi vào lòng anh, rất nhanh khi tôi chưa kịp phản kháng.

- Anh lạnh!

- Em xin lỗi, Key à!!!

- Tại sao bức tranh của em lại đầy băng giá đến thế?

- Trước kia, bức tranh của anh nhiều nắng lắm đúng không?

- Rất nhiều nắng, cho đến định mệnh dẫn lối cho anh đến gặp em!

- Em xin lỗi! Anh có thể quay về với bức tranh của anh.

- Nhưng ...anh đã quên đường về!

-

- Ở bên em tuy lạnh, nhưng anh không còn cô đơn!

Chỉ nghe được đến đó, trước mắt tôi tối dần đi... Đôi mắt tôi nhẹ nhàng sụp xuống. Tôi ngất trong vòng tay của Key, dịu dàng và ấm áp!

"Key, nếu cho anh lựa chọn lại, liệu anh còn dám bước về phía em?"

TRÁI ĐẤT TRÒN, LÒNG NGƯỜI GÓC CẠNH

Minh Mẫn

www.dtv-ebook.com

Chap 13.

"Tôi đã vượt qua tất cả những thứ tưởng chừng như không thể vượt qua, trong nhiều ngày, nhiều tháng, nhiều năm... Có những thứ không thay đổi, và có những thứ đã thay đổi quá nhiều mà không thể thay đổi được nữa. Điều duy nhất tôi hy vọng, là mỗi buổi sáng mặt trời mọc, tôi biết mình đang sống và muốn sống tiếp. Nhưng vẫn có những ngày tôi bừng tỉnh giấc và không thể cử động, không thể nhận thức rõ ràng: tôi là ai, tôi đang ở đâu, tôi đang làm gì.

Có những cố gắng dù không có kết quả nhưng đủ để biết mình can đảm

Có những bí mật không thể nói ra nhưng đủ để biết ta có riêng thế giới

Có những hình ảnh mãi mãi trong hồi ức đủ để cho thời gian một chút gì để nhớ.

Có những người đã lớn lên hay bé lại trong tiềm thức của một ai đó khác.

Có những tình yêu chỉ là sau giấc mơ thấy có thêm một tấm chăn trên ngực.

Có những ngày thức dậy và ngắm nhìn hơn 21 con chữ ngủ yên:

Nick! Liệu anh có còn nhớ em?"

Giọng Key cứ nhẹ nhàng bên tôi. Anh đọc Nhật ký của người ta như đang đọc truyện cổ tích vậy. Những câu chữ vu vơ của My cứ đeo bám tôi bất cứ lúc nào.

- My viết gì vậy Key?

- Em hỏi anh thì anh biết hỏi ai?

- Em chẳng hiểu gì cả.

- Anh hiểu chắc?

- Nick là ai?

- Không rõ, để đọc xem đã!

- Sao nhiều thứ anh biết rõ lắm mà.

- Nhưng thứ này anh không biết! Làm sao hiểu được thế giới bí mật của một cô gái chứ?

- Thôi để em tự đọc! Anh nghỉ đi.

Tôi lật tiếp những trang sau. Key vươn vai rồi đặt máy ảnh sang một bên, nằm xuống bên cạnh tôi.

- Đọc anh nghe mí!

- Không!

- Đi!

Key chọc chọc. Tôi phì cười rồi vừa nhìn bảng giải mã kí tự vừa đọc một cách chậm chạp:

"18/01. Mẹ vẫn trộn thuốc ngủ vào cơm thường xuyên và nghĩ rằng mình không hề biết việc bà đang làm. Có bữa mệt và muốn ngủ thì ăn hết, có bữa muốn thức thì giấu cơm đổ đi. Không hiểu mẹ định giấu điếm đến bao giờ và trốn tránh cho đến bao giờ? Chẳng lẽ bà muốn mình điếc luôn? Muốn mình mù luôn để không nghe, không thấy những gì đang tiếp diễn?"

Giọng Key trùng hần xuống:

- Đã hiểu vì sao mẹ hỏi em ăn hết cơm rồi mà vẫn chưa ngủ?

- Trộn thuốc ngủ vào cơm? Để làm gì?

- Chắc là thuốc an thần liều cao thôi. Em ăn hết cơm rồi mà vẫn tỉnh táo à?

- Vâng!

- Em là ai? Cô gái hay nàng điên?

- Anh thôi đi!

Tôi cầm gối đập đập vào đầu Key. Lúc nào cũng cọt nhả được. Quay lại với những Nhật ký. Tôi bắt đầu cảm thấy thế giới của My ẩn chứa quá nhiều những điều kỳ lạ

"1h

2h

Sự thật là ta vẫn sống, vẫn ăn, vẫn những vòng giống nhau từng ngày một.

Cũng có lúc dừng bước thật lâu.

Cũng có lúc muốn gửi đơn thôi việc cho não bộ trung ương.

Cũng có lúc muốn làm gì đó khác cho bất thường một chút.

Nhưng nói ra là để hối hận, thà rằng cứ thế thôi.

Những điều dù biết cũng không hiểu.

Dù tưởng mình đến mười phần cũng chỉ là cố ý.

Thấy lạnh biết mặc áo, thấy có ai co ro không ấm tim chỉ biết cụp mắt.

Mỗi người có một đống những suy nghĩ mà Langdon cũng chẳng thể giải mã

Tôi không chờ đợi một người nào cả.

Nhưng có lẽ ở nơi ấy, ai đó vẫn đang đợi tôi.

Dù có thể bây giờ họ không hề biết

Dù có thể chúng tôi sẽ chẳng bao giờ gặp lại nhau

Nhưng. . .

Cứ cho là thế đi!"

- Cái quái gì vậy nhỉ? Langdon? - Key chống tay lên má trầm ngâm

- Robert Langdon - một nhân vật hư cấu, Giáo sư của khoa nghiên cứu hình tượng và ký tượng tôn giáo ở Đại học Harvard trong hai tiểu thuyết Angels and Demons (Thiên thần và ác quỷ) (2000) và The Da Vinci Code (Mật mã Da Vinci) (2003) của nhà văn Dan Brown.

- Hà? Em lôi đống thông tin đó ở đâu ra đấy? My ghi chú ra à?

- Không, em đọc rồi nên biết thôi.

- ĐỒ KHỈ. Mà hình như My rất thích sử dụng các ký tự mật mã, thậm chí còn biết cả những nhân vật văn học hư cấu về những văn bản mật mã nữa.

- Có lẽ là cô ấy không muốn ai xâm phạm vào thế giới riêng của cô ấy.

- Mà sao anh lại biết dạng ký tự này nhỉ? Anh nhìn nó quen lắm. Nó làm anh rất đau đầu. - Key vò vò mái tóc của anh ấy.

Hành động của Key làm tôi lo lắng. Hình như anh đau thực sự. Tôi biết cái cảm giác đầu như bị xé toạc khi có một mảnh ký ức đột nhiên ào tới. Tôi đưa tay xoa xoa trán anh, anh buông nhẹ tay xuống và để yên cho tôi làm. Một hồi rất lâu, sau khi tôi làm như thế, Key mở mắt ra ngược lên nhìn tôi:

- Em có thấy bình yên không?

- Sao cơ?

- Ở bên em, anh thấy rất bình yên!

Tôi trả lời bằng cách cười nhẹ. Ở bên tôi, Key bình yên. Còn ở bên anh, tôi cảm thấy thế nào? Bỗng giật mình bởi tôi có bao giờ để ý đến cảm xúc của mình?

Ngoài khung cửa, thành phố vẫn được bao bọc bởi những cơn mưa. Những cơn mưa luôn khiến tôi nhớ mẹ, nhớ da diết!

Mẹ tôi là một người phụ nữ vô cùng nhân hậu, tới mức khi xem bóng đá bà thường lăm lăm cầu mong trận đấu sẽ hoà để ko có ai phải khóc, và chẳng bao giờ dám xem đến hết phút bù giờ. Tới mức bà đi ra chợ mua cá rô về rán cho con mèo hoang hay ăn vụng bằng cửa sau nhà bếp mà ko sợ "mèo đến nhà thì khó". Tới mức bà mua hết rau cho bà cụ lưng còng khi tôi

đang hái một lồng bàn rau trong vườn nhà...Và tới mức bà dạy tôi cách cho, nhưng quên mất dạy tôi cách nhận.

Ngày còn bé tôi vẫn tưởng rằng cứ cho đi, cho thật nhiều mà không nhận, là hạnh phúc nhất, vì nhìn mẹ tôi, người mải miết cho cả cuộc đời mà không hề yêu cầu nhận lại, người phụ nữ lúc nào cũng cười thanh thản, tôi nghĩ "cho" là "đủ". Tôi đã nghĩ chỉ cần biết cho, nhưng tới giờ tôi mới nhận ra mình chưa "đủ". Tôi đã quên bẵng đi, để rồi không biết "nhận" thế nào cho đúng. Bối rối, trốn tránh, và lo sợ, tôi không dám nhận trọn vẹn một thứ gì vì thực lòng tôi không biết nhận cách nào là đúng. Tình cảm là thứ khó lý giải hơn bất cứ phương trình hay định lý nào. Trong tất cả những tình cảm của cuộc sống nhiều màu, tôi luôn chênh vênh, lạc lõng, đứng ở nơi dễ dàng cho đi nhất, nhưng những gì người khác gửi lại, tôi lưỡng lự, và rốt cuộc đóng cổng, đứng bên trong.

Không biết học "nhận", tôi đã làm tổn thương nhiều người. Không biết "nhận", nó làm "cho" trở thành một việc đôi khi thật vô tâm và vô trách nhiệm, đôi khi tôi cho vào những lúc người ta không cần, và cho những điều người ta không muốn nhận, và cho người ta khi người ta nghiêm nhiên nghĩ việc tôi cho là trách nhiệm của tôi.

Và cũng bởi chính vì chỉ biết "cho" quá nhiều, tôi dần dần mất đi khả năng "phản kháng". Phiền Vân luôn hỏi tôi, tại sao tôi lại quá ủy mị và chịu đựng trước những gì mà mẹ kể làm. Bà ta đối xử với tôi không khác gì người ở, không chút lòng thương và cảm thông. Còn tôi thì chấp nhận điều đó như việc mặt trời mọc ở đằng Đông và lặn ở đằng Tây.

Tôi đã từng đọc ở đâu đó, triết lý cục kẹo: Mỗi ngày bạn đều cho một đứa trẻ ăn kẹo. Bạn làm điều ấy rất thường xuyên và vui vẻ. Đứa trẻ ấy cũng có vẻ rất yêu bạn. Mỗi ngày thấy bạn, nó đều cười tươi và chạy đến nhận kẹo. Nhưng rồi một ngày, bạn xoa đầu nó và bảo: "Hết kẹo rồi". Bỗng dưng bạn thấy nó rất khác. Nó gào ầm lên rằng bạn keo kiệt, bạn xấu xa. Hoặc nó đi khắp nơi để nói xấu bạn. Triết lý cục kẹo có nghĩa là khi bạn

cho ai khác một thứ gì, nhiều khi họ sẽ không nghĩ ấy là món quà, họ nghĩ đó là bổn phận, là trách nhiệm. Và khi bạn không cho thứ mà họ muốn nữa, họ sẽ lập tức trở mặt thôi. Với nhiều người, cho dù bạn có cho họ kẹo mỗi ngày, thì họ cũng chỉ nhớ có mỗi một ngày mà bạn đã không cho.

Giờ đây, khi đi ngược một khoảng thời gian từ hiện tại về quá khứ, có thời gian ngồi trầm tư suy nghĩ lại mọi thứ, nhớ lại những khi mẹ 85 đổ lên đầu tôi bao rắc rối xoay xở một mình, tôi nhận ra mình thiếu sót thật nhiều, quá cao cả hoá cho lương tâm, siêu thực.

Mãi tới giờ, tôi vẫn chỉ nhận từ mẹ tôi, đến khi mẹ ra đi mẹ vẫn dạy tôi "cho". Có lẽ tôi phải tự học cho mình cách nhận. Từ cuộc sống, từ những thay đổi lớn sắp tới, môi trường mới, bầu trời mới, để mình không mãi cũ kĩ, không mãi chạy đi khi có người gõ cửa.

Biết là khó. Nhưng thôi, cuộc sống là ko ngừng trôi về phía trước. Phải thay đổi. Hiểu không Mẫn?

- Há? - Key nghiêng đầu nhìn tôi, tròn mắt!

- Gì?

- Em vừa mới nói gì đó mà!

- Đâu có, hi hi...

- Điên!

- Anh mất dạy vừa.

- Người Mỹ đẹp! - Key đột ngột chuyển chủ đề.

Tôi cúi xuống nhìn lại cơ thể. Đúng là My có thân hình đẹp, cho dù cô ấy không cao lắm, chỉ khoảng 1m6, tầm cao trung bình khá của con gái Việt.

- My không phải người thuần Việt! - quan sát khuôn mặt tôi rồi đoán định.

- Cái gì?

- Vì em sợ soi gương nên không bao giờ dám nhìn kỹ, đôi mắt My hơi ánh xanh, và chân tóc không phải là màu đen.

- Thật á anh?

- Em đừng trợn mắt thế được không? Nhìn sợ quá! Mắt của My vốn đã sắp như dao rồi.

Tôi vội cup mắt xuống để tránh nhìn Key. Gió lạnh thốc vào phòng từng cơn, thổi tung tấm rèm cửa màu xanh lá.

"Phiên Vân! Giờ này, anh ổn chứ? Em đã trở về đây, chạm tay vào dòng thời gian mở ảo vô hình, giữ cho hơi thở anh vẫn còn ấm áp. Em nghĩ rằng mình không sai, nhưng lại không thể tìm được con đường nào đúng thuộc về em để bước tiếp. Phiên Vân à! Em biết phải làm gì đây?"

Key đứng dậy mở cửa phòng và bước vào bóng đêm, chỉ còn tôi ngồi đó, bên cạnh cuốn Nhật ký bìa đen. Tôi gấp cuốn sổ lại, đặt dưới gối rồi nằm xuống. Không biết Key đi đâu, tôi dụi má vào chăn để ủ ấm. Không có Key, mọi thứ đột nhiên trở nên lạnh lẽo.

Chap 13':

Đã 17 ngày kể từ khi tôi gặp Mẫn tại một bến xe bus vắng người. Tấm poster cũ ở bến bus đó đã được thay tấm poster khác. Những cây xà cừ bên đường cũng đã rụng gần hết lá. Gió đông đang dần mạnh hơn.

Tôi không thấy lạnh! Chỉ lo cho Mẫn. Vì giờ em đang sống bằng một cơ thể bình thường.

Xoay xoay lại những bức hình trong máy ảnh để ngắm khuôn mặt Mẫn ở mọi góc cạnh khác nhau. Ngay cả khi là linh hồn hay ẩn náu trong cơ thể My, thì nụ cười và ánh mắt buồn dịu dàng của em cũng không thể lạc đi đâu được. Đột nhiên bỏ em đi thế này không biết em có sợ không?

Chiếc máy ảnh im lìm, không hề phát âm thanh mỗi khi ấn nút chụp; mức pin cũng giữ nguyên mức 61% không hề suy chuyển; chỉ riêng thẻ chứa ảnh là vô cùng, lưu giữ tất cả những gì tôi chụp hằng ngày. Vì sao lại thế?

Thế giới ảo ảnh này chứa quá nhiều những điều kỳ lạ mà tôi không thể lý giải được. Nhưng điều vẫn luôn khiến tôi đau đớn hơn cả: Tôi là ai? Tôi từ đâu đến? Dù Mẫn có hoàn cảnh giống tôi, nhưng ít ra em còn biết xuất phát điểm của những rắc rối ở đâu để tìm cách giải quyết. Còn tôi, lạc lõng và bế tắc giữa thành phố bóng ảo này, không biết phải làm gì để tìm đường quay lại nơi tôi thực sự thuộc về nó.

...

Trước mắt tôi thấp thoáng một bóng người quen thuộc. Chàng trai mặc áo mưa dài đi ngang qua bến xe bus nơi tôi đang ngồi. Anh ta mang dáng hình như một tên cảnh sát cao lớn đang đi tuần tra vào ban đêm trong những câu chuyện trinh thám.

- Phiên Vân!

Người thanh niên quay lại, ánh mắt pha chút hoảng hốt! Tôi biết ngoài Mẫn ra không anh gọi Minh là Phiên Vân. Sự ngỡ ngác của anh ta khiến tôi phải thắc mắc liệu chắc chắn anh bạn này có nghe thấy tiếng tôi vừa gọi?

Chỉ sau vài giây, Phiên Vân thở dài rồi đi tiếp con đường của mình. Tôi nhìn những hạt mưa đang trượt trên vai Vân, như dài dặc nỗi đau cuốn theo nhau trôi xuống mặt đường. Không biết anh ta ra sao? Còn tôi, khi mất

đi người tôi yêu thương nhất, chắc có lẽ tôi không còn sống được như bình thường như trước đó.

Thế giới này, có quá nhiều điều đáng sợ. Bạn sẽ không thể biết được khi nào thì những người mà bạn yêu thương không còn ở bên bạn nữa. Có cuộc chia ly nào mà không buồn? Nhất là những cuộc chia ly nói với bạn rằng sẽ rất lâu sau mới còn gặp lại, hoặc tệ hơn, là không bao giờ gặp lại.

Tôi quay trở về nhà My, trở về khung cửa sắt đã cũ có những thanh nhọn hướng lên bầu trời, mở cửa đi vào phòng. Điều làm tôi ngạc nhiên là Mẫn vẫn chưa ngủ, em nháy phắt ra chỗ tôi:

- Anh! Anh đi đâu về?
- Anh ra ngoài đi dạo chút thôi!
- Sao anh không cho em đi với?
- Em đang ốm, trời đang mưa!
- Anh vào đây! Em cho anh xem cái này!

Mẫn lật lật cuốn Nhật ký, bên cạnh là thùng bìa các tông bám bụi trên nóc tủ đã được em lấy xuống. Tôi lật một vài bức ảnh lên xem. Những bức ảnh cánh đồng hoa lưu ly màu xanh lam nhìn mát mắt. Mẫn lật một tập giấy chìa ra trước mặt tôi:

- Anh đọc đi, đọc đi! Em biết Nick là ai rồi!

Tôi cầm tập giấy lên, vẫn là nét chữ của My, mỏng mảnh và sắc nhọn. Mẫn ngồi sát bên phải tôi, mùi thơm của tóc phảng phất quanh tôi.

Bên ngoài, thành phố vẫn được bao bọc bởi cơn mưa.

TRÁI ĐẤT TRÒN, LÒNG NGƯỜI GÓC CẠNH

Minh Mẫn

www.dtv-ebook.com

Chap 14. Câu Chuyện Của Hà My - Câu Chuyện Về Cô Gái Hoa Lưu Ly

[...Tôi cầm tập giấy lên, vẫn là nét chữ của My, mỏng mảnh và sắc nhọn. Mẫn ngồi sát bên phải tôi, mùi thơm của tóc phảng phất quanh tôi.

Bên ngoài, thành phố vẫn được bao bọc bởi cơn mưa.

Chúng tôi bước vào câu chuyện của My bằng những cảm xúc vô cùng nhẹ nhàng, dịu mát]

1. Myo

Tôi là ai?

Và, Tôi đến từ đâu ?

...

Anh gọi tôi là cô gái hoa lưu ly.

Anh là người tìm thấy tôi, khi tôi đang ngủ gục giữa cánh đồng hoa lưu ly. Những cánh hoa mỏng tang, nhỏ xíu, màu xanh lam. Đôi mắt anh cũng màu xanh lam. Đó là điều đầu tiên mà tôi nhìn thấy, khi tôi tỉnh dậy, giữa cánh đồng hoa lưu ly đầy nắng.

"Anh là ai?" - Tôi hỏi

Anh nheo mắt lại, nhìn tôi một cách tò mò,

"Đây là đâu?" - Tôi hỏi

Anh vẫn nhìn tôi, tò mò, chờ đợi.

"Sao tôi lại ở đây?" - Tôi hỏi câu thứ 3

Anh bật cười, nói một cách chậm rãi, và bằng tiếng Anh: "Em nói được tiếng Anh không?"

Tôi gật đầu, trả lời bằng tiếng Anh: "Nếu anh nói chậm!"

Anh hỏi tôi rất nhiều, nhưng tôi không thể dịch hết được. Anh có mái tóc màu hung, da trắng, mắt xanh. Tôi để ý đến điều đó, khi nghe được anh thốt lên: "Tóc đen, da vàng!". Tôi nhìn lại mình, rồi trả lời: "Vâng, em là... người Việt!". Anh nhìn tôi chăm chú, và hỏi, rất chậm, từng từ một: "Vậy tại sao em lại ở đây?"

Tại sao tôi lại ở đây? Giữa những cánh hoa lưu ly mỏng tang, nhỏ xíu, màu xanh lam. Bên cạnh anh, chàng trai có mái tóc màu hung, da trắng, và đôi mắt màu xanh lam. Tất cả cứ nhòa dần. Tôi lịm đi, trước khi tìm được câu trả lời.

...

Tôi là ai?

Và, đây là đâu?

...

Anh bảo tôi, đây là vùng đất của dải mây trắng dài. Tôi đã từng đọc qua điều này trong sách. Vùng đất của dải mây trắng dài.

"Là New Zealand!". - Tôi reo lên

Anh nhìn tôi: "Em cũng hiểu biết đấy chứ".

Anh đặt tên cho tôi là Myo, viết tắt từ tên Myosotis alpestris - một loại lưu ly rừng.

Tôi không biết tên anh, tôi hỏi phải gọi anh là gì.

Anh trả lời: "Tùy em!"

Tôi suy nghĩ: "Nick nhé?"

Anh hơi nhăn mặt: "Nghe như đặt tên cho chó ý nhỉ?"

Tôi phì cười.

...

Nick sống trong một căn nhà nhỏ trên núi. Đứng ở cửa, tôi có thể nhìn thấy một con đường nhỏ chạy qua nhà anh, xuyên qua những cánh đồng hoa lưu ly rồi dần dần thu hẹp lại cho tới khi chỉ còn là một con đường mòn dẫn đến chân núi. Đây là nơi lý tưởng cho tôi, vì tôi rất thích gió và mặt trời. Căn nhà của Nick hứng trọn những cơn gió thổi từ bốn phía, thơm mùi cỏ và nắng.

Nick sửa soạn cho tôi căn phòng nhỏ trên gác. Anh đưa cho tôi vài bộ quần áo và nhắc nhở: "Cái này của em gái anh, anh cho em mượn tạm trong thời gian em ở đây, đến khi em nhớ ra mình là ai và quay về". Nick ra khỏi phòng rồi bất chợt quay trở lại trong vòng 5 giây: "Nhớ nhanh lên đấy, em gái anh sẽ về đây sống vào đầu mùa thu, và anh thì cũng không vui vẻ gì khi bị người lạ làm phiền".

Tôi vào phòng tắm, thích thú ngắm những giá đựng đồ bằng gỗ đóng trên tường. Tôi lục tìm loại sữa tắm hợp với mình, nhưng hầu hết đều là đồ

tắm nam, và tất nhiên mùi sữa tắm nam làm tôi khó chịu. Tôi chỉ xả qua người bằng nước, rồi mặc chiếc váy màu hồng nhạt.

Nhìn qua gương, tôi lặng im ngắm nghía mình. Khuôn mặt nhỏ, gầy, xanh xao. Mái tóc màu đen, dài quá vai, một vài lọn tóc chờn vờn bên má. Có lẽ em gái Nick chỉ cao bằng tôi, vì tôi mặc chiếc váy màu hồng rất vừa vặn. Tôi quay ra hỏi Nick, khi anh đang chuẩn bị bữa tối: "Em gái anh bao nhiêu tuổi?". Nick hỏi lại: "Thế em?". Tôi chần chừ một lúc, lục tìm trong trí nhớ những gì còn sót lại, trả lời: "Hình như... 20!". Nick đặt đĩa trứng ốp la lên bàn ăn, và nhìn tôi chằm chọc:

- 20 tuổi. Mặc vừa bộ đồ của trẻ con 8 tuổi. Anh đang nghi ngờ về trí nhớ của em. Nhìn em cũng chẳng có gì giống một cô gái 20 tuổi.

- Thế một cô gái 20 tuổi thì phải thế nào mới giống?

- Chẳng biết là thế nào, nhưng ít nhất là không như em.

- Như em là sao?

- Em tự soi gương đi, không thấy mình quá bé nhỏ à, thậm chí còn chưa cao đến ngực anh.

Nick đi đến bên tôi, xoay tôi về phía gương. Đột nhiên, tôi thấy mặt anh tái đi, sững sờ. Còn tôi nhìn vào gương, thích thú. Đúng là tôi chỉ cao đến ngực Nick. Anh cao hơn tôi hai cái đầu. Tôi cứ cười khúc khích cho đến khi Nick gọi: "Myo!". Tôi giật mình quay sang. Nick không nhìn vào gương, mà nhìn chằm chằm vào tôi. Hai tay anh đặt lên vai tôi, run bần. Nhìn vào mắt anh, tôi cảm nhận thấy có điều gì đó sợ hãi, sự sợ hãi đang lan rộng ra xung quanh, xâm chiếm cả cơ thể tôi, lạnh toát. Tôi nhìn Nick, lo lắng: "Có chuyện gì vậy anh?". Đôi mắt Nick dịu dần, anh cười và kéo tôi ra bàn ăn, đưa cho tôi phần ăn mà anh đã chuẩn bị. Tôi và Nick không nói gì thêm. Cả hai đều cảm thấy chẳng có gì để nói vào lúc này. Tôi không biết đã xảy ra chuyện gì, hay tôi đã làm gì sai. Nhưng mặc kệ. Có lẽ tôi vốn

vô tâm, không để ý đến những gì quá khó hiểu. Ngày hôm đó, món trứng ốp la Nick nấu cho tôi còn nguyên vẹn. Tôi không cảm thấy đói.

...

Thời gian trôi qua, tôi vẫn chẳng nhớ ra mình là ai, cho dù tôi đã cố gắng lục soát từng mảnh ký ức để tìm lại mình. Nick chăm sóc tôi như chăm sóc đứa em gái bé bỏng. Anh ra khỏi nhà sau khi sửa soạn cho tôi bữa sáng, bữa trưa và trở về nhà trước bữa tối. Anh luôn mỉm cười khi thấy tôi thích thú nghịch đồ vật, hay điện thoại của anh. Dường như sự xuất hiện của tôi không làm cuộc sống của anh bị đảo lộn. Anh chấp nhận sự xuất hiện của tôi, bình thản, không phàn nàn, không khó chịu.

Nick vừa là họa sỹ, vừa là nhiếp ảnh. Có ngày anh không đi đâu, chỉ ngồi ở trước cửa nhà với khung tranh và bảng màu. Tôi lặng im ngồi cạnh, rồi giúp anh nấu bữa trưa, hay cọ rửa bảng pha màu. Có lần tôi đang nghịch bảng màu, Nick đi đến, vuốt gọn tóc tôi lên rồi buộc lại bằng dây thun. Tôi ngược lên nhìn anh. Anh cười : "Thế này gọn gàng hơn. Em cứ để tóc lò xoà khiến anh liên tưởng đến sư tử". Tôi nhăn mặt. Sư tử ư?

Đôi khi, lang thang cùng Nick trên cánh đồng hoa lưu ly, tôi tự hỏi rằng, có phải đây là một câu chuyện cổ tích ? Nick có thật sự tồn tại ? Những cánh hoa lưu ly có thật sự tồn tại ? Và tôi, có thật sự tồn tại ? Hay tất cả, chỉ là ảo ảnh bập bênh, dễ tan mất như bong bóng xà phòng. Một sự kì diệu vô hình nào đó đã vấy những gam màu lạ vào cuộc đời tôi. Lâu dần, tôi chấp nhận tạm bỏ rơi quá khứ, và tận hưởng một cuộc sống mới. Cuộc sống dễ chịu ở đây khiến tôi dễ quên đi mọi thứ. Tôi thích sự yên bình giữa những cánh đồng hoa lưu ly, giữa những cơn gió nhẹ nhàng thổi khiến tóc tôi chờn vờn trên má, giữa ánh nắng mặt trời rực rỡ trải dài trước mắt, và giữa sự chăm sóc nhẹ nhàng của Nick. Sự bình yên ấy khiến tôi không muốn nhớ lại, không muốn tìm về cuộc sống thực sự là của tôi.

Tôi, là cô gái hoa lưu ly!

Những cánh hoa lưu ly mỏng tang, nhỏ xíu, màu xanh lam.

...

Trước nhà Nick, thung lũng sáng rực rỡ dưới ánh nắng mặt trời. Phía sau là những đỉnh núi cao và vực thẳm. Ngoài tiếng gió thi thoảng khiến cây cối cựa mình răng rắc, không có một tiếng động nào phá vỡ sự yên lặng xung quanh ngôi nhà mà tôi và Nick đang sống.

Tôi sợ, mình đang sống trong một giấc mơ mà không có lối ra. Nick gợi ý tôi đủ mọi cách để tôi có thể trở về nơi tôi đã biến mất, nhưng chẳng có cách nào khả quan, khi tôi không chứng minh thư, không giấy tờ, không hộ chiếu. Tôi nhờ Nick chụp giúp tôi một bức ảnh, Nick chần chừ, chụp cho tôi một cách miễn cưỡng. Rồi anh cũng chẳng đưa bức ảnh đó cho tôi. Khi tôi hỏi, anh nói bị hỏng phim. Tôi cảm thấy Nick luôn dấu giếm tôi một điều bí mật nào đó. Nhất là khi anh ko cho phép tôi ra ngoài khi có người hàng xóm đi ngang qua, hay người đưa thư tới. Một khoảng cách vô hình giữa tôi và Nick cứ bị nới rộng ra, xa mãi. Thi thoảng, tôi cảm thấy cô đơn, giữa những cánh đồng hoa lưu ly, giữa những cơn gió nhẹ nhàng thổi khiến tóc tôi chờn vờn trên má, giữa ánh nắng mặt trời rực rỡ trải dài trước mắt, và giữa những điều bí mật của Nick.

Hơn một lần tôi tự hỏi chính bản thân mình. Đến khi nào tôi mới đủ dũng cảm để quyết định quay về Việt Nam. Tìm về quá khứ của tôi, tìm lại khoảng thời gian bí mật mà tạm thời tôi chưa thể nhớ ra. Và tìm lại một cái tên! Tôi không thể là cô gái hoa lưu ly mãi được. Tôi không phải là Myo của riêng mình Nick. Một tôi khác, đang chờ đợi tôi trở về.

Quá ích kỷ, khi cứ nép mình vào câu chuyện cổ tích này.

Tôi, không phải cô gái hoa lưu ly!

...

Một ngày, khi Nick đang ngồi trước cửa với bảng màu và khung tranh, còn tôi ngồi bên cạnh, thì bà ngoại Nick tới. Nhìn Nick có vẻ hoảng hốt và hơi bối rối. Bà ngoại tiến gần đến trước mặt chúng tôi, tươi cười. Tôi đứng dậy chào bà. Nhưng dường như bà không hề để ý tới người con gái nhỏ bé đang đứng cạnh cháu bà. Bà nắm lấy tay Nick, hỏi han ân cần. Còn tôi thì im lặng nhìn Nick nói chuyện với bà một cách luống cuống. Tôi đứng im, chờ đợi. Đột nhiên, vào lúc ấy, ánh mặt trời nóng đến mức làm cho tôi cảm thấy như đang bị thiêu đốt. Tôi quay trở vào nhà. Tôi hoảng hốt khi thấy bàn tay mình không thể chạm vào cánh cửa. Tôi như thấy tay mình dần dần trong suốt, xuyên qua mọi thứ, không thể nắm bắt được bất cứ vật gì. Mắt tôi nhòa đi, quay lại nhìn Nick, cầu cứu.

- Trời ơi, Nick! Giúp em!

Nick không để ý tới tôi, anh cúi xuống dọn dẹp các lọ màu vẽ dưới chân. Bà ngoại Nick tiến về phía tôi. Tôi hoảng sợ và nói luống cuống: "Bà ơi, bà có thể giúp cháu mở cửa được không? Không hiểu sao cháu không thể làm được điều đó". Bà không dừng lại, vẫn tiến thẳng đến phía tôi đứng. Khi tôi vẫn chưa định thần được mình phải làm gì, thì đã thấy mình ngã vật về phía trước. Chuyện gì đang xảy ra với tôi thế này. Bà ngoại vừa đi xuyên qua người tôi. Cơ thể tôi như vừa bị xé toạc ra, đau đớn. Tôi không hề hiện hữu. Không ai có thể nhìn thấy tôi, ngoài Nick. Trong nhà, bà ngoại vẫn vui vẻ sắp xếp đồ đạc lên bàn ăn, không hề biết chuyện gì vừa xảy ra. Tôi nhìn xuống bàn tay tôi, nhìn xuống mặt đất.

Tại sao từ trước tới giờ tôi không nhận ra rằng, khi đứng dưới ánh nắng, tôi không hề, không hề có bóng.

Những lọ màu trên tay Nick rơi xuống sân, lăn lóc khắp nơi, quệt thành những vệt màu lem luốc. Tôi ngược đôi mắt đẫm nước lên nhìn Nick. Điều bí mật mà Nick giấu tôi bấy lâu nay, giờ đang nổi nhau lăn dài trên gò má tôi. Tôi nức nở, gượng mình đứng dậy, dùng hết sức lực còn lại, chạy ra khỏi nhà. Nick không chạy theo tôi. Anh vẫn đứng trước cửa, giữa khung

tranh, bảng màu, và những lọ màu lăn lóc dưới sân quệt thành những vệt màu lem luốc.

Tôi như thấy mình hòa tan vào gió, vào những cánh hoa lưu ly mỏng tang màu xanh lam, vào ánh mặt trời rực rỡ đang chiếu xuyên qua thân thể tôi.

Tôi, không phải là cô gái hoa lưu ly.

...

- Myo!

... Myo! Em tỉnh chưa?

Tôi tỉnh dậy trong vòng tay của Nick, giữa cánh đồng hoa lưu ly. Nơi Nick lần đầu tiên tìm thấy tôi, nơi tôi tỉnh dậy và bước vào một thế giới trong giấc mơ, nơi khiến tôi lười nhác tìm về quá khứ, nơi tôi ích kỉ bỏ mặc ký ức của mình. Tôi gục vào lòng Nick, òa khóc.

- Nick! Không ai nhìn thấy em, không ai nhìn thấy em!

- Myo, đừng khóc!

- Em là ai, Nick ? Em là ai ?

- Myo, đừng khóc nữa. Ngày mai, anh sẽ đưa em về nhà !

Nick lau những dòng nước mắt đang nhòe nhoẹt trên gương mặt tôi rồi nhẹ nhàng nâng tôi dậy, cõng tôi về nhà anh.

Chúng tôi đi chậm rãi, trên con đường nhỏ chạy qua nhà anh, xuyên qua những cánh đồng hoa lưu ly rồi dần dần thu hẹp lại cho tới khi chỉ còn là một con đường mòn dẫn đến chân núi. Giữa cánh đồng hoa lưu ly màu xanh lam, giữa những làn gió thổi từ bốn phía, thơm mùi cỏ và nắng. Tôi

mặt môi gục đầu vào lưng Nick, cố vòng tay ôm chôn lấy anh. Bởi có một điều gì đó nhắc nhở tôi rằng, Tôi sẽ phải xa anh, ngay ngày mai !

Nick! Nếu chúng mình đến lúc phải chia tay. Khi em quay về nơi em thực sự tồn tại. Liệu anh có còn nhớ em?

TRÁI ĐẤT TRÒN, LÒNG NGƯỜI GÓC CẠNH

Minh Mẫn

www.dtv-ebook.com

Chap 15.

- Em đã từng tới đó! - Mẫn lay lay vai tôi, quả quyết!

- Du lịch à? - Tôi quay sang Mẫn, nhẹ nhàng hỏi

- Không, đi tìm cách quay ngược thời gian!

- Đến New Zealand tìm cách quay ngược thời gian?

- Đúng, thật mà! Ở có có một người có thể đoán định được chiều xoay và bí ẩn của các dòng thời gian vô định. Em nói thật mà. Ngàn vạn lần em nhìn thấy bà ấy, ngôi nhà gỗ của bà ấy, những cánh đồng hoa lưu ly, những dải đường đầy cỏ dại... trong giấc mơ của em.

- Ngôi nhà gỗ, những cánh đồng hoa lưu ly, những dải đường đầy cỏ dại... Sao nghe quen thuộc quá. Em làm anh đau đầu!

Mẫn vội buông tập giấy tiến gần đến tôi, em đưa tay lên xoa xoa hai bên thái dương cho tôi, hành động quá đổi dịu dàng. Đầu óc tôi lẫn lộn những hình ảnh ảo giác: Nụ cười của Mẫn, những vĩa hè có lát những viên gạch hình thoi dưới tán cây xanh, lọn tóc hung đỏ, khung cửa sắt từng thanh nhọn hướng lên trời, mặt trời vàng vọt khi chiều xuống, cánh đồng hoa, đường cỏ dại, ngôi nhà gỗ... Mọi thứ trộn lẫn vào nhau tạo thành một hỗn hợp thật đáng sợ. Bất giác tôi ném tập giấy và thùng đồng của My ra góc nhà trước ánh mắt ngỡ ngàng của Mẫn!

- Key! Anh bị làm sao thế?

- Làm sao? Đầu anh như muốn nổ tung đây

- Em xin lỗi!

- Em có lỗi gì?

- Em xin lỗi mà! Nếu không phải vì em anh đã không dính líu vào những chuyện này! Em sai! Em xin lỗi

Mẫn chạy lại góc nhà nhặt nhanh các thứ đồ vừa bị tôi hất văng tung tóe vào hộp trở lại. Đôi vai gầy và nhỏ của em rung lên. Lạnh quá! Tôi tiến đến gần Mẫn, kéo em vào lòng và ôm chặt.

- Chỉ một chút thôi!

- Tay anh lạnh quá!

- Anh thấy mệt

Bên ngoài, mưa đã ngớt, mặt trời một lát nữa sẽ xuất hiện.

- My!

- Dạ! - Mẫn và tôi đều hoảng hốt quay lại

- Con không ngủ à?

- Dạ... Con mới dậy mẹ à!

- Sao con lại ngồi đó với dáng hình kì quặc thế?

Mẹ My bước tới gần, Mẫn nhanh chóng đứng dậy đánh lạc hướng:

- Sao mắt mẹ thâm quầng thế này?

- Con khóc hả My?

- Dạ không, có một chút thôi mẹ!

- Tại sao?

- Con thấy đau đầu!

- Con vẫn đau à?

- Dạ, con đói quá mẹ!

Mẫn quàng tay mẹ dắt ra khỏi phòng. Tôi ngồi lại nhặt các thứ còn sót trên nền nhà. Mẹ My mà nhìn thấy những thứ này, không biết bà sẽ phản ứng thế nào? Tự nhiên tôi muốn ra lời bà quay trở lại.

Đêm qua Mẫn không ngủ chút nào, em ngồi cạnh tôi, đọc câu chuyện của My một cách chậm chạp. My có một quá khứ nhiều gầy gập và phức tạp. Và hơn hết, tôi cảm nhận rằng đây cũng là một cô gái dễ tổn thương. Vụ tai nạn trước khiến linh hồn đi lạc mới xảy ra không lâu, mọi thứ còn chưa kịp trở về nguyên vị trí cũ thì tai họa lại ập đến. Bảo sao cô ấy hay nhìn Mẫn với thái độ căm thù đến như vậy. Có khi nào, do quá thù hận mà sinh ra phản kháng không?

Tôi cất chiếc hộp lên nóc tủ rồi mở cửa đi xuống nhà. Mẫn đang làm bữa với mẹ. Mì trộn ăn kèm với trứng ốp la. Vẻ mặt Mẫn cứ lấm lét như một con mèo mới bị bắt quả tang vì ăn vụng. Em vừa làm trứng vừa nhìn mẹ dò xét. Tôi lại gần xem rồi bật cười:

- Em có biết nấu ăn không đó? Quả trứng nhìn méo mó thế?

- Anh giỏi thì làm đi! - Mẫn gắt đáp trả rồi vội bịt mồm lại.

- Gì thế My?

- Dạ không ạ! Mỡ bắn quá nên con bị bỏng.

- Con lạ quá! Nấu ăn vốn là sở trường của con mà?

- Dạ... - Giọng Mẫn trùng xuống - Mắt mẹ có đau không? Bầm tím hết lên kìa?

- Mẹ không sao!

Mẫn và mẹ của My im lặng cho tới cuối bữa. Mẹ trầm tư, Mẫn lặng lẽ. Hai người đều rẽ riêng mỗi người một ngã nghĩ suy. Tôi ngồi ghếch lên thành tay vịn cầu thang, bấm máy ảnh chụp lại hình Mẫn thộn mặt ra nhai dưa chuột, vài hạt cơm còn dính bên miệng. Trẻ con quá!

Mở cửa cho mẹ đi làm xong, Mẫn quay trở vào nhà, ngồi thụp xuống ghế, không nói gì. Tôi đi đến bồn rửa bát ngẫm nghĩ rồi quay ra phía Mẫn:

- Cầm giúp anh con dao lên gác!

- Để làm gì?

Tôi không trả lời. Mẫn vội cầm con dao chạy theo. Đi lên phòng mẹ, thử nắm cánh cửa đã lỏng lẻo bản lề, tôi chỉ Mẫn cách lách lưỡi dao vào khe cửa, lựa lựa đẩy chốt cửa để mở ra. Mẫn khá thông minh nên cánh cửa bật ra ngay sau đó vài giây.

- Đột nhập thế này là phạm pháp đó!

- Em có cảm giác như một điều gì u ám đang đè lên vai mẹ không?

- Có!

- Anh thật sự rất khó chịu khi nhìn thấy cảnh một người phụ nữ mang nỗi buồn âm u mờ mịt.

Mẫn gật gật đáp lời tôi rồi đi ra bàn trang điểm của mẹ. Nói là bàn trang điểm nhưng không có lấy một thứ đồ make up, trang sức. Chỉ có cuốn sổ và cây bút, một lọ hoa giấy. Tôi cầm cuốn sổ lên lật ra xem vài trang đầu. Mẹ My ghi tiền nợ, tiền sinh hoạt của gia đình, chi tiêu khá ý thức.

- Không phải thứ anh cần tìm!

- Anh đang tìm cái gì? - Mẫn vừa lọ mọ ở góc phòng vừa hỏi tôi

- Một thứ gì giống như Nhật ký của My ấy!

- Thôi đi, một cuốn đã đủ đau đầu rồi, huống chi 2 cuốn?

Tôi nhảy lên giường, ngó lên đỉnh tủ, thọc tay vào các ngăn kéo để tìm. Mẹ chỉ để quần áo ở một ngăn tủ to, các ngăn còn lại trống không hết. Khoảng không gian rỗng tuếch như một ngăn ký ức bất ngờ bị xóa sạch. Có tiếng động dưới sân, ngó ra cửa sổ, thấy mẹ đang mở khóa vào nhà. Tôi vội vàng kéo Mẫn chạy ra ngoài và chốt cửa lại. Mẫn bị bất ngờ, vừa chạy vừa ngã vào người tôi. Đóng cửa phòng Mẫn xong, tôi "suyt" một tiếng rồi lắng nghe bên ngoài. Hình như mẹ chỉ để quên tiền, vừa vào phòng rồi lại đi luôn. Mẹ tắt bật như một người phụ nữ vất vả nhất thế gian.

Mẹ...! Giờ này ở một thế giới nào đó, ở một khoảng thời gian nào đó, mẹ tôi như thế nào?

Mãi theo dõi những tiếng động bên ngoài, tôi không để ý rằng Mẫn đang đứng lọt thỏm trong vòng tay tôi, mắt nhắm tịt, hai tay bám chặt vào áo tôi, như một đứa trẻ sợ ông ba bị. Từ bao giờ em đã tin tưởng vào tôi đến thế? Chỉ cần tôi có chút gấp gáp là kéo theo em hoảng sợ nép mình. Mẹ đã đi rồi, bên ngoài im ắng trở lại, nhưng tôi không muốn làm Mẫn choàng tỉnh, muốn em mãi bầu vú vào tôi như thế này. Em nhỏ bé và mỏng manh, yếu ớt và dễ vỡ. Tôi phải làm thế nào để bảo vệ em khỏi những điều bí ẩn vô hình đang diễn ra xung quanh. Mái tóc đen gục vào ngực tôi chờ đợi. Tay tôi buông thõng, không dám ôm. Tôi nhút nhát và lo lắng!

- Anh ơi, đã ổn chưa? - Đôi mắt trong veo ngược lên nhìn tôi, đôi mắt của My nhưng ánh mắt dịu dàng của Mẫn

- Ổn rồi!

- Yeahhh! Mình ra ngoài được chưa? Em muốn đi chơi!

Tôi khẽ bật cười! Chẳng hiểu em đang nghĩ gì. Cứ hồn nhiên như một con cá vàng. Tôi và Mẫn ra ngoài, đứng đợi chuyến xe bus số 2 ra bờ Hồ. Xe bus buổi sáng ít người nên tôi có chỗ ngồi. Ngồi trên xe bus nửa giờ đồng hồ, Mẫn chỉ im lặng, chống tay nhìn ra cửa sổ. Chỉ khi đến điểm dừng, đặt chân xuống đất, em mới hoạt bát trở lại, em có thói quen nhảy theo đường zích zắc của những viên gạch trên vỉa hè, vừa chạy vừa đếm. Tôi đưa máy ảnh lên chụp, khung hình ghi lại đúng thời điểm Mẫn va vào một đứa trẻ tại ngã rẽ sang con đường khác. Một đứa bé trai tầm 8 tuổi bán kẹo cao su dạo.

- Chị xin lỗi! Em có sao không?

- Dạ không!

- Quân?

Thằng bé đứng vội dậy nhặt nhanh những thứ rơi vãi ở mặt đường rồi định chạy đi. Mẫn kéo nó lại, tay nhón lấy hai hộp kẹo và cười tươi:

- Em có phải Quân không? Có nhớ chị không?

- [Thằng bé lặng im, không trả lời. Làm sao mà nhận ra chứ? Mẫn đâu có mang khuôn mặt của cô ấy? Tôi ngó thấy Mẫn tỏ ra buồn rầu, giọng trùng xuống]

- Cho chị mua nhé! Bao nhiêu?

- 40 ngàn 2 hộp ạ!

- Em có muốn ăn kem không?

Mẫn tự nhiên hỏi một câu chẳng liên quan gì. Thằng bé con nhìn Mẫn dè chừng, rồi ngó quanh quất xong gật đầu nhẹ nhẹ. Tôi đoán chắc chắn nó rất thích và thèm kem mà không bao giờ được tự do ăn. Chúng tôi đi cùng nhau sang Tràng Tiền và dừng lại ở hàng kem 35. Mẫn mua hai kem ốc quế rồi lững thững dắt theo cậu bé đi về phía hồ, ngồi xuống ghế đá cùng thằng bé. Đồ quý! Cứ có sự xuất hiện của người thứ ba là quên đi hẳn sự tồn tại của tôi. Không có việc gì làm, tôi đành ngồi cạnh một gốc cây xà cừ cách đó không xa, lặng lẽ theo dõi.

Những sập hàng màu đỏ bên đường khiến tôi nhớ ra, ngày mai là Trung thu! Cái trung thu trong lòng thành phố hào nhoáng và nhộn nhịp này, bánh mua để kẹp phong bì làm quà cho sếp chứ không phải để trẻ con ăn.

Mẫn trò chuyện với cậu bé bán kẹo khá lâu rồi mới chào tạm biệt. Lúc này em mới đi về phía tôi, cười tí mắt. Những lúc em cười như thế, tôi nhận thấy khuôn mặt My rất đẹp. Nhưng dù sao tôi vẫn thích vẻ đẹp tinh khôi của gương mặt Mẫn hơn. Giờ này, My mang gương mặt ấy đi những đâu? Và làm gì?

- Anh đang nghĩ gì?

- Anh không nghĩ gì cả! Em nói chuyện gì với thằng bé đó?

- Em hỏi về gia đình, cuộc sống, công việc.

- Nó trả lời cho em nghe?

- Dạ!

- Những đứa trẻ bán dạo ở bờ Hồ không nên tin quá nhiều đâu.

- Tại sao? Đó là đứa trẻ em quen!

- Anh chỉ biết thế!

Mẫn ngồi xuống cạnh tôi, hướng mặt ra bờ Hồ.

- Mệt mỏi anh nhỉ?

- Sao cơ? - Tôi giật mình quay ra nhìn Mẫn

- Vẫn biết, ông trời trao cho mỗi người một số kiếp. Nhưng vẫn không khỏi hoài nghi.

- Em lại lãng đãng rồi!

- Năm trước vào dịp trung thu, em từng đi tình nguyện cùng lớp Phiên Vân, chúng em đi đến một huyện lẻ ở Quảng Nam. Trên đường đi háo hức và đầy ắp niềm tin bao nhiêu, thì lúc tới thực tế nặng lòng đi bấy nhiêu. Nơi ấy, em đã gặp một cậu bé tên Quân, sống cùng Quân những ngày ngắn ngủi, mới hiểu ra có rất nhiều nơi, các em làm gì có trung thu.

Đèn ông sao của Quân mang hình cán cuốc, bánh trung thu của em là nậm cơm nguội may mắn còn sót lại hay những chiếc bánh màu mè trong trang họa báo nhật được. Em ở vùng sâu, nhà em vùng xa.

Mẫn đang kể rồi đột nhiên lặng đi, tôi phải cất lời ngụ ý nhắc em kể tiếp.

- Kì thực anh không thích trẻ con. Nhưng rất thích nhìn phút giây ánh mắt các em long lanh theo những cây đèn tím đỏ, há miệng như muốn nuốt trôi tuột ông trăng xuống cổ...

- Trung thu năm ấy, em và Phiên Vân cố gắng để cho Quân một ngày Tết thiếu nhi đúng nghĩa. Chúng em cùng nắm tay Quân, chen lẫn dưới trời đêm tháng 8, vừa đi vừa húc nhau xem đèn ông sao của đứa nào cháy

trước. Thế rồi chúng em cùng nhìn thấy một đứa trẻ khác, trạc tuổi Quân, đứng nép vào góc tường, đôi chân và ánh mắt như muốn nhảy nhót trong dòng người nườm nượp đây rồi. Nhưng em ấy ko dám đi ra. Em hỏi bà hàng xóm đi bên cạnh. Nghe xong, em chẳng thể đi theo tiếng trống rộn ràng của các em được nữa. "Bố nó nghiện chết rồi, mẹ nó mới đi xuất khẩu lao động, nó ở với bà ngoại mãi tít trong xóm kìa cháu ạ!". Giữa những tiếng hò reo náo nhiệt, tiếng cười trẻ con trong lanh lảnh, cổ họng em đã đắng ngắt rồi.

Bước lại gần thằng bé, chân em ấy hơi thụt lại một chút. Em hỏi: "Bà em đâu?". Thằng bé nhỏ nhẹ trả lời: "Bà ốm mấy hôm rồi, chứ không em cũng có đèn ông sao, em chỉ chạy ra xem một tí thôi, xong em về ngay"

Em ấy nói như thanh minh và sợ sệt. Còn Phiên Vân đứng cạnh em, lục tung mọi túi áo túi quần, chỉ có 3 chiếc kẹo chanh. Đưa cả cho em ấy. Thằng bé mau mắn cầm, xin ạ rất ngoan. Mắt hau háu nhìn theo những đốm lửa đã cách một đoạn xa. Lúc sau lúi thủi đi về, trong một cái ngõ đen xì và tối...

Quân cũng chẳng còn vui như lúc đầu, cái đèn ông sao ỉu xìu trong tay. Quân nói: "Ở đây không thiếu những bạn như em!". Nói rồi Quân cũng cầm đèn trở về nhà. Cái dáng thất thểu của một đứa trẻ hiểu được số phận nghèo khổ của mình.

Mẫn lại lặng im, và một lần nữa tôi lại tiếp lời:

- Đâu cần Quảng Nam, đâu chỉ vùng sâu vùng xa mới có, ở ngay cạnh chúng ta, trung thu đâu có phải là ngày hạnh phúc với mọi em bé. Em gặp lại Quân ở đây, thằng bé vẫn không thể có một cuộc sống khá khấm hơn. Anh chắc chắn nơi Quân đang sống có rất nhiều những đứa trẻ cùng cảnh ngộ.

- Mỗi lần Trung thu, nhìn mặt trăng tròn vành vạnh mà em cứ nghĩ tới những thứ chẳng bao giờ tròn được. Khi ấy, em tự cho phép mình cái quyền bé lại để ước có một thể lực siêu nhiên nào đó biến ngày Trung thu trở thành ngày hạnh phúc của mọi em bé trên đời. Chỉ một ngày thôi, hay một đêm cũng được... Em bé Quảng Nam xa xôi hay em bé kẹo chanh ngay bên thoi, nhìn những đứa trẻ đi rước đèn, mà lòng em chỉ khao khát được đưa các em ấy theo cùng những ước mơ bé nhỏ. Mà sao, trăng cứ tròn, nhưng có những thứ chẳng thể tròn...

Cơn mưa bất chợt dội tới khiến tôi và Mẫn phải chạy sang trú ở mái hiên tòa nhà bên kia đường. Lần này là Mẫn đưa tay ra kéo tôi chạy theo em, nhanh thoăn thoắt như một con mèo. Nước ướt trên má em, cũng không biết là mưa hay nước mắt.

- Đừng buồn nữa! - Tôi nói nhanh!

- Em đâu có buồn đâu! Key hâm!

- Em định đi đâu khi mưa tạnh?

- Em định đi đón Đăng! Nhưng em sợ Phiên Vân

- Cứ bình thản thôi! Không việc gì phải sợ!

- Hai lần giáp mặt thì bỏ chạy, chắc Phiên Vân nghĩ em điên quá!

Nói vậy thôi, một lát sau khi mưa tạnh, Mẫn lại bắt bus trở về Kim Mã để đến trường học của Đăng. Và tất nhiên rằng em lại gặp Phiên Vân ở đó. Tôi muốn bỏ đi mà không được, đôi chân cứ đứng cạnh em không thể rời. Lần chạm mắt này Mẫn đã bình tĩnh hơn, đã chủ động chào Phiên Vân. Hành động của em khác hẳn những lần trước. Tôi đứng dựa vào cột điện ở cổng trường, khoanh tay nhìn với thái độ hăm hè.

- Em lại đến đón Đăng?- Anh chàng Phiên Vân nhìn Mẫn cười và hỏi

- Dạ không! Em đi ngang qua thì gặp anh thôi. Em xin lỗi vì qua đã cư xử kì quặc như thế! - Mẫn cười đáp lại, bình thản đến khó tin

- Có vấn đề gì khi nhìn thấy tôi sao?

- Anh giống ...người cũ của em!

Tôi giật mình nhìn Mẫn. Nụ cười pha chút ẩn ý, lại nằm trên khuôn mặt My nên nó mang một điều gì đáng sợ. Phiên Vân bật cười rồi trò chuyện cùng Mẫn, cùng đi bộ một đoạn đường về. Tôi đếm từng bước theo sau, không hiểu sao trong lòng hậm hực. Cái cảm giác nhìn người ta đi bên nhau, người ta yêu nhau, người ta nhẹ nhàng với nhau thật không mấy dễ chịu với một người đi lạc cô đơn.

Chỉ đi theo một đoạn, tôi bỏ về nhà trước. Ngồi trên xe bus một mình nhìn ngắm những ngôi nhà trượt qua cửa kính. Những hình ảnh thường nhật cứ trượt mãi đằng sau, chỉ còn lại từng vệt nước mưa trên nền kính trong suốt. Loang loáng trên mặt kính, khuôn mặt tôi nhạt nhòa trong bóng nước mưa. Tôi trống rỗng quá! Biết con đường nào là của tôi để tìm về?

Có những ngày mà nỗi buồn không thể gọi thành tên... Nhắm mắt lại và thấy mình lơ lửng...

Thành phố mùa này như những chiếc ô màu nâu

với những cơn mưa đầu mùa trút xuống

những con đường mưa ướt ánh đèn chiều muộn

cuốn những vòng đời vội vã qua nhau...

TRÁI ĐẤT TRÒN, LÒNG NGƯỜI GÓC CẠNH

Minh Mẫn

www.dtv-ebook.com

Chap 16.

Mẫn về nhà sau tôi một, hai tiếng gì đó, khi tôi đang ngồi ...đếm lá ngoài ban công. Trưa mẹ không về. Tôi đoán Mẫn cũng đã ăn với Phiên Vân. Trong lòng lại tràn lên cảm giác bực bội. Con gái đúng là phức tạp và khó đoán như thời tiết, sớm nắng chiều mưa, nay thế này mai thế khác. Đợi em lên phòng, tôi đưa cho em đồng giấy tờ vừa tìm được bên phòng mẹ. Mẫn lật từng tờ xem rồi quay ra hỏi tôi:

- Gì đây anh? Nguyễn Mai, sinh năm 1972. Mấy tờ này nữa? Sao đây? Địa chỉ bệnh viện đa khoa tỉnh Quảng Nam, các trại bảo trợ xã hội, chùa Bồ Đề? Ở sao cái ảnh chứng minh thư giống mẹ thế?

- Chả mẹ thì ai?

- Cái gì? Mẹ sinh năm 1972? 35 tuổi á? Thế mẹ sinh My lúc nào? Anh kiểm ra đồng này ở đâu thế?

- Phòng mẹ! Dưới đệm! Em mang về cất đi.

- Sao anh lôi về mà em lại phải đi cất? Anh tự làm đi. Em đi tắm!

Nói xong Mẫn làm thật. Em lục tủ tìm quần áo rồi đi về phía nhà vệ sinh. Tôi há hốc mồm đứng nhìn. Không biết học cái kiểu ngang ngạnh như thế kia ở đâu. Đành sắp xếp đồng giấy tờ mang trở lại chỗ cũ. Quay trở lại phòng My, nằm vật xuống giường. Đầu quay mòng mòng một mớ suy nghĩ hỗn độn. Chưa chi tiết nào có thể lắp ghép đc với nhau một cách trùng

khớp. Lúc đầu mới gặp cũng nghĩ mẹ My quá trẻ so với tuổi, bởi từ tuổi của My là 20 mà đoán có lẽ mẹ phải ngoài 40 rồi, không ai nghĩ mẹ mới chỉ trên 30. Còn mấy tờ ghi chú kia, vì lí do gì mà mẹ ghi rất rõ ràng tỉ mỉ từng địa chỉ một và đánh dấu rất rõ. Lúc đầu tôi nghĩ đáng lẽ trong đồng hồ của mẹ phải giữ một số giấy tờ tùy thân của My - con gái mẹ chứ? Đằng này không có lấy một thông tin nào khác.

- Key!

- Gì? - Tôi giật mình khi nghe giọng Mẫn gọi

- Em mệt quá! Đấm lưng cho em!

- Cái gì? Em vừa ăn phải nấm độc đấy à?

- Đấm đi mà!

Mẫn nằm thoải mái ra giường như một đứa trẻ ăn vạ mẹ vì bị mắng oan. Mất hết quá! Do 2 tay em vươn về đằng trước nên áo bị kéo lên, để lộ ra những vết bầm tím ở mạn sườn, cho dù đã mờ bớt nhưng vẫn khiến ẩn hiện trong tâm trí người nhìn thấy nó những cảnh bạo lực thậm tệ. Tôi đưa tay chạm vào những vết đau đớn ấy, Mẫn vội co người lại.

- Anh làm gì thế?

- Em tắm mà không bao giờ để ý gì sao? Sau lưng em đầy những vết đánh đập tụ máu lại đây này.

- Nhà vệ sinh đâu có gương. Với lại đằng sau lưng thì làm sao em nhìn được. Anh chụp lại cho em xem đi.

- Điện thoại em đâu?

Mẫn ngồi dậy lục túi sách một hồi, hết ngăn to đến ngăn nhỏ rồi ngược nhìn tôi:

- Key! Em làm rơi ở đâu mất rồi?

- Gì cơ? Mẹ không giàu có gì lắm đâu. Mua được cho em cái điện thoại cũng không phải dễ dàng gì. Sao em đoảng thế?

- Em không rõ. Có lẽ lúc chạy cùng anh trong mưa em đã làm rơi mất.

- Thôi bỏ đi. Em vén áo lên cho anh xem được không?

- Làm sao như thế được ạ? - Mẫn lùi xa tôi, hai tay ôm vai đứng thế thủ. Em cứ làm như tôi sẽ lao vào lột quần áo em ra không bằng.

- Em ngại điều gì cơ? Đây là cơ thể của My mà? - Giọng tôi chậm lại, nhẹ nhàng để tránh làm Mẫn hụt hẫng.

- Được rồi. Anh nhìn nhanh nhé! - Đôi mắt Mẫn buồn bã sụp xuống để tránh ánh mắt tôi.

Mẫn đợi tôi quỳ một chân xuống đất rồi mới đứng quay lưng lại, từ từ vén áo lên nửa lưng. Tôi nhìn đôi tay run run của Mẫn mà cũng luống cuống theo, cố nhẹ nhàng không dám làm gì đó mạnh bạo khiến Mẫn sợ. Vạt áo kéo đến ngang lưng, những vết bầm tím vẫn chưa hết: bên mạn sườn trái một vùng máu tụ đen, lấm chấm các nốt nhỏ li ti bắt đầu tan để da chuẩn bị trở lại trạng thái bình thường, bên trên một chút có hình như vết răng cắn đã mờ.

- Rất nhiều... Mẫn ạ!

- Gì hả anh? - Mẫn ngoái lại sau lưng nhìn tôi dò hỏi.

- Em có thể nâng áo lên chút được không? Anh thật sự cần phải kiểm tra.

Mẫn đứng lặng thinh không đáp. Tôi cũng đã đứng dậy cạnh em. Nhìn em hoang mang vô định, tôi vỗ nhẹ vai cố đem cho em chút bình tâm:

- Chúng mình đang giúp My mà. Anh sẽ không suy nghĩ gì đâu. Anh hứa...

- Anh làm đi!

Câu nói của Mẫn lướt nhanh trong không khí. Em nói vội vàng gấp gáp như sợ tôi sẽ nói ra điều gì em không muốn nghe. Tôi đứng trở lại vị trí sau Mẫn, cúi xuống vén vạt áo lên, đến lưng chừng thì vướng dây chiếc áo nhỏ màu hoa sữa. Suy nghĩ vài giây, tôi tháo khuya áo ra, lúc ấy thấy Mẫn khẽ co mình lại, hai tay đan chặt phía trước ngực. Bao quanh Mẫn là cảm giác sợ sệt chờ đợi. Tôi vén áo lên chút nữa, và rồi lên cả vai.

Tôi không nghĩ có điều nào kinh khủng đến thế này. Không chỉ có vết bầm tím vì đánh đập, mà còn có cả vết răng cắn, móng tay nhọn cào xước từng đường sâu, hoặc có thể có cả vết kéo đâm hay một vật gì đó đâm mà tôi không thể đoán được. Có vài vết thương vẫn còn dấu nghệ vàng. Trong đầu tôi hiện lên rõ nét hình ảnh My ngồi trong góc phòng, cố bóc từng lớp nghệ xoa lên những vết đau ở lưng mà tay cô ấy có thể với tới. Tủi nhục, đau đớn, nhưng cam chịu. Những suy nghĩ trong đầu như bóp nghẹt lấy tôi. Tôi bỗng ước tôi chưa nhìn thấy điều gì cả.

Trước khi gặp Mẫn, tôi vốn chỉ là một cơn gió lã du, lạc về đây, tự do bay nhảy. Những gì tôi thấy rất đối bình dị. Tôi những tưởng cuộc sống trong lòng thành phố tôi lạc tới luôn bình yên như vô vàn các lát cắt tôi chụp được trong chiếc máy ảnh. Tôi không nghĩ rằng ở một góc thủ đô lại có hai gia đình ẩn chứa sự rạn vỡ riêng biệt, gia đình Mẫn, gia đình My...; tôi không nghĩ rằng có một cô gái yếu đuối phải chịu đựng những điều bạo hành khủng khiếp như My, không nghĩ rằng có hai đứa trẻ ngày ngày tự ủ ấm nhau như chị em Mẫn, cũng không nghĩ đến những đứa trẻ lang thang kiếm sống trên đường phố giành giật miếng cơm manh áo hằng ngày.

Giá như có một phép màu nào đó, đưa tôi trở lại thế giới trước đây của mình. Tôi muốn, mãi là gió!

- Key!

- Em đừng nói gì cả! Anh muốn được yên tĩnh.

- Anh cài lại áo giúp em được không?

Câu nói của Mẫn lại càng khiến tôi đau đớn. Nhẹ nhàng cài lại khuya áo cho em, kéo vạt áo che đi những vết xước. Tôi cúi xuống bế em lên và đưa về phía giường. Tôi không còn biết tôi đang nghĩ gì, chỉ biết rằng từ lúc này, tôi đã trót thương cả hai cô gái, mà trong hình hài trước mặt tôi lúc ấy, thân xác và linh hồn đang tồn tại bên tôi có hòa quyện tất cả.

Mẫn vẫn nhìn tôi với đôi mắt hoang mang. Tôi gõ nhẹ lên trán, kéo chăn đắp kín cho em. Tôi bảo em rằng: "Bên ngoài mưa to lạnh lắm! Tốt nhất em nên ngủ đi mèo nhỏ". Em kéo kéo tay tôi, giọng yếu ớt: "Anh nằm cùng em có được không ạ?". Tôi gật đầu và ngả mình xuống bên Mẫn. Mẫn dựa vào ngực tôi, thở đều. Chúng tôi, hai linh hồn cô đơn, một linh hồn lầm lỗi, một linh hồn đi lạc, nương tựa vào nhau trên hành trình tìm lối trở về.

"Mỗi cuối tuần, người đàn ông ấy lại về nhà vào những ngày mẹ đi vắng. Ông ta có chìa khóa các phòng trong nhà và dù mình có cố gắng chèn thêm gì vào cửa, bàn ghế hay giường tủ, thì sự cầm thú của ông đá cũng đập bay hết.

Mình luôn tự hỏi mẹ đi đâu vào những ngày cuối tuần? Và người đàn ông này tại sao lại có chìa khóa ngôi nhà của mình và mẹ? Để những điều tồi tệ cứ luôn xảy ra mỗi đêm ông ta đến."

- Đọc tiếp đi anh! - Mẫn vẫn nằm gọn như một con mèo nhỏ trong vòng tay tôi, nghe tôi đọc Nhật Ký của My cho em nghe.

"Thi thoảng, tôi thấy mình giống như một con cá nhỏ. Một con cá nhỏ liều lĩnh bơi, giữa những ngọn sóng bạc đầu của biển rộng.

Chẳng biết đi đâu!

Thi thoảng mắc nạn. Rối bời giữa những vòng lưới.

Giá có kéo, chỉ cần xoẹt!

Thôi nào, kéo ở đâu ra giữa biển ngập rác?

Vùng vẫy mà thoát! Cố lên cá nhỏ! Hai ba ...

Ơ!

Một đâu?"

- Sao cô ấy cứ viết lung tung thế anh? Cứ từng đoạn chẳng nối không liên quan gì hết?

- Anh làm sao biết được?

- Thôi anh đọc tiếp đi.

"Ông ta thở ra bên vai mình những luồng hơi rượu nóng rực, ông ta xé chiếc áo mình đang mặc bằng một lực đủ để đâm vỡ tấm kính dày. Ông ta túm tóc mình giật ngược lại và găm gờ vào tai mình từng lời: Còn không nghe tao, tao sẽ giết mẹ mày...Mình không muốn mẹ bị giết, nhưng mình cũng không bao giờ để bị hủy hoại bằng cách này"

- Kinh khủng quá! - Mẫn thốt lên

- Em biết không? Lưng của My chi chút những vết bầm tím vì đánh đập.

- Thật sao anh? Sao lúc này anh không nói?

- Anh không muốn làm em sợ. Nhưng mà... Mẫn này! Em có cảm thấy có lỗi với My không?

Mẫn không trả lời tôi. Tôi biết rằng thật khó để giải thích tất cả mọi chuyện đã và đang xảy ra. Mẫn chỉ là nhân vật chủ động ở tập phim đầu tiên, còn những tập còn lại, em hoàn toàn bị lôi theo kịch bản của tên đạo diễn Số Phận. Mưa bên ngoài càng lúc càng lớn. Những cơn gió lạnh cuối thu thốc thẳng vào phòng. Mẫn co ro bên cạnh tôi. Tôi với chần kéo lên nén chặt cổ em.

- Key này! Đôi khi em buông xuôi, nghĩ rằng những ngày tháng như bây giờ cứ thế mãi cũng được. Em ở đây, anh ở đây! Như vậy thôi, cũng được!

Em đang nói gì vậy cô gái? Phía trước kia còn quá nhiều thứ phải trải qua, còn quá nhiều bí mật chưa phơi bày. Em có thể giới của em, có gia đình của em, có người em thương yêu. Tôi cũng vậy, ở một nơi nào đó, tôi có thể giới của tôi, có gia đình của tôi, có thể cũng có người tôi thương yêu. Cả hai chúng ta đi lạc và gặp nhau ở đây, trái tim có khi muốn bỏ cuộc, nhưng lý trí thì luôn thôi thúc đôi chân tìm đường trở về.

- Rồi lại như My, rồi lại như Nick sao Key? Duyên số đưa họ đến bên nhau, để rồi cuối cùng định mệnh bắt họ rẽ đôi đường. Anh và em có như vậy? Nếu chúng mình quay trở về nơi chúng mình thực sự tồn tại, liệu anh có còn nhớ em?

- Chúng ta sẽ không thể biết được khi nào thì những người mà ta yêu thương không còn ở bên ta nữa. Có cuộc chia ly nào mà không buồn? Nhất là những cuộc chia ly nói với ta rằng sẽ rất lâu sau, hoặc cũng có thể là không bao giờ gặp lại.

- Anh đừng nói nữa, em không muốn nghe!

- Đừng buồn cô gái, rồi mọi chuyện sẽ ổn cả thôi! Em vẫn còn Phiên Vân mà...

- Em đã mất anh ấy Key à... Những chuyện xảy ra khiến em nhận ra điều đó. Dù Phiên Vân còn sống hay chết, anh ấy vẫn phải rời xa em. Quá khứ chẳng thể nào thay đổi. Cũng giống như việc, lịch có thể không bóc, những thời gian thì cứ ngẫu nhiên trôi. Dù em có tìm lại được thân xác, trả lại linh hồn, quay về hiện tại, em và anh ấy vẫn mãi mãi đánh mất nhau. Mãi mãi...

Anh có bao giờ trải qua điều đó chưa? Nỗi đau đớn tột cùng trước sự chia ly mà con người bình thường như chúng ta chẳng thể thay đổi được. Vì thế, em không muốn một lần nữa, chịu đựng cảm giác ấy.

Anh và em, cho dù là gì của nhau đi chăng nữa, cho dù không phải là tình yêu, cho dù không phải là tình bạn, cho dù chỉ là người dừng, gặp nhau trên một chuyến tàu, đến bến đỗ của ai thì người đó xuống, em vẫn mong chúng mình đừng quên nhau. Bởi dù sao hai chúng ta dù sao cũng đã thực sự tồn tại bên nhau trong những ngày ảo mộng.

Tôi vội lấy tay đặt lên môi Mẫn ngăn cho em nói tiếp. Tôi không muốn nghe những điều đó. Tuyệt đối không muốn nghe.

- Em làm ơn đừng bao giờ nói về tương lai nữa được không?

Mẫn nắm chặt tay tôi, lặng im lắng nghe mưa. Tôi đặt cuốn Nhật ký của My sau lưng rồi vòng tay ôm em chặt thêm.

Đôi khi buông xuôi, tôi cũng nghĩ rằng những ngày tháng như bây giờ cứ thế mãi cũng được. Em ở đây, tôi ở đây! Như vậy thôi, cũng được.

"Những ngày mưa như hôm nay

Anh có cảm giác thành phố này rộng quá!

Em và Anh, chúng ta đều bé nhỏ

Thì làm thế nào mà tìm thấy được nhau?..."

TRÁI ĐẤT TRÒN, LÒNG NGƯỜI GÓC CẠNH

Minh Mẫn

www.dtv-ebook.com

Chap 17.

Hình như tôi đã đi lạc thì phải. Trong khoảnh khắc nhắm mắt nằm ôm em trong tay, tôi thấy mình đứng đó, giữa những cánh đồng hoa lưu ly nhỏ xíu màu xanh lam, giữa con đường mòn chạy vòng quanh hướng xuống thị trấn dưới chân núi. Nơi ấy bình yên chỉ có cỏ và nắng, nơi tôi có thể đứng trong khoảng không yên tĩnh nghe gió hát tình ca. Chỉ buồn một điều giống như thực tại của tôi đang chịu đựng, là tôi chỉ đứng đó một mình, không có ai hết!

Tôi đã đi qua bao nhiêu con đường tôi không biết, chỉ nhận ra rằng ở nơi này tôi đã gặp em, quen em, cùng em cười, khóc, dắt tay nhau bước qua những ngày mưa lạnh lẽo. Phải làm gì khi bỗng rơi vào trạng thái vô hình như thế này? Thứ kết nối duy nhất giữa mình và thế giới thực chỉ là một... cô gái! Một cô gái mang trong mình những bí ẩn của ô cửa thời gian.

Cuộc sống này giá như chỉ đơn giản như việc hoa sữa sẽ rơi vào mùa thu, đông đến thì lạnh và phải mặc thêm áo, buổi sáng thì mặt trời sẽ mọc ở hướng Đông và buổi chiều mặt trời sẽ lặn ở hướng Tây. Những gì tiếp diễn quanh tôi vẫn rối tung và không biết phải gỡ từ đâu.

Nhìn Mẫn ngủ ngon lành bên cạnh, tim tôi lại càng đau.

Em từ đâu tới? Mà khiến tôi phải lo lắng nhiều cho em như thế này? Ngày qua ngày, bên em càng lâu, tôi lại càng sợ giây phút cách chia. Tôi hiểu rằng cả hai chúng tôi không bao giờ được ở bên nhau mãi. Chúng tôi không tồn tại ở cùng một thế giới. Rồi mai đây, có thể ngay ngày mai, hoặc

có thể ngày kia, lâu hơn nữa, có thể chúng tôi tìm được cách, hoặc cũng có thể định mệnh bất chợt đổi thay, tôi và em quay lại được đúng điểm xuất phát. Khi mọi thứ quay trở về điểm khởi đầu, cũng là khi toàn bộ câu chuyện của chúng tôi kết thúc. Tôi không dám nghĩ nhiều đến thời khắc đó, dù biết thế nào đi nữa, nó cũng sẽ tới, chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Chỉ vì không thể chấp nhận được sự thật, Mẫn đã đảo ngược thời gian quay về đây, thay đổi quá khứ đau thương mà em từng chịu đựng, nhưng rồi sự thật thì vẫn ở đó, không hề suy chuyển. Quá khứ đã xảy ra, không nên khoác lên nó một tấm áo choàng mới. Những ngày qua, dù cho đốn đau cùng cực, em cũng đang dần chấp nhận rằng, em đã mất Phiên Vân, không cách này thì cách khác, thậm chí sự thay đổi còn khiến người trong cuộc phải đau khổ hơn.

Nếu phải rời xa Mẫn, tôi hoàn toàn không oán trách số phận, chỉ lo rằng thêm một sự chia ly, liệu em có còn chịu đựng được một lần nữa?

Hơi thở của Mẫn phả ra ngực tôi từng luồng ấm nóng. Tôi đưa tay vén vài lọn tóc buông trên má em. Khuôn mặt của cô gái mà Mẫn đang mượn này vương chút gì bất cần góc cạnh. Tôi lại nghĩ về My, một cô gái luôn hoài nghi về duyên phận. Cơ duyên đưa chúng tôi đến với nhau, nhưng chúng tôi chưa tìm được điểm chung để cùng bước về một con đường.

Mẫn khẽ cựa rồi gục đầu dụi tóc vào ngực tôi. Tôi với lấy gối chèn vào cho em, kéo chăn đắp kín cổ em rồi đứng dậy. Bên ngoài đã ngớt mưa, trong lành và tĩnh lặng lạ thường. Mở cửa ra ban công, nhảy lên ngòi chên vênh trên lan can, tôi mở chiếc máy ảnh ra ngắm lại những bức hình: một khóm hoa sữa, con đường rợp lá thu, giỏ hoa bán dạo, bến xe bus, khuôn mặt của My cười tươi trong khung hình... Tôi mỉm cười ở tất cả các bức ảnh, cho đến khi chợt dạ quay lại một bức ảnh hồng tôi vừa vội lướt qua. Bức ảnh chụp tại ngã ba một đoạn đường giao nhau, ở góc vỉa hè, Mẫn va phải Quân - cậu bé Quảng Nam em đã từng quen biết trong quá khứ. Trong tấm hình mờ nhạt do lia máy ảnh quá nhanh, ẩn hiện lờ mờ hành động của

hai người giữa bức hình. Mẫn co người do va chạm, còn thằng bé bán kẹo dạo thì ngã người xuống phía dưới, nhưng tay trái của nó đã kịp luồn sâu vào túi xách của em. Hành động rất chuyên nghiệp và nhanh gọn như đã thực hiện hàng trăm lần. Tôi nhếch môi cười. Lý do từ đâu mà biến một cậu bé thiên thần của vùng quê nghèo khó, lang bạt đến tận đây, sống cuộc sống đường chợ như thế này?

- Anh ơi!

Tiếng gọi của Mẫn nhỏ nhẹ trong phòng. Tôi bước vào chỗ em. Đôi mắt em vẫn nhắm nghiền. Mẫn vẫn đang ngủ say. Có lẽ em đang mơ.

- Em vừa gọi ai? Phiên Vân? Hay anh?

Tôi vừa vuốt tóc em vừa cười. Chắc tôi không có chỗ đứng trong tim em đâu.

- Key!

Mẫn thốt lên lần nữa. Tên gọi đó khiến tôi giật mình.

- Key!

Mẫn vẫn gọi, tên tôi, không phải ai khác. Tôi không biết em lạc đi đâu trong cõi mộng, nhưng thấy ấm áp hơn khi giờ đây ngay cả trong giấc mơ, em cũng nghĩ đến tôi khi em sợ hãi.

Tôi nằm xuống bên cạnh Mẫn, ngắm nhìn khuôn mặt của cô gái hiện giờ đang ở xa lắc xa lơ, mà trong lòng lo lắng không biết làm sao để đưa hai cô gái này quay trở về nguyên hình nguyên dạng. Đi lạc đôi khi không đáng sợ, đáng sợ hơn cả là đi đến mức không biết đường trở về. Mẫn thì thiết tha quay lại, còn My ra sao, suy nghĩ gì, tôi cũng không biết. Quá mông lung khi không thể đoán định được một tâm hồn.

Thành phố đã ngớt mưa...

Hình như tôi đã đi lạc thì phải. Trong khoảnh khắc nhắm mắt nằm ôm em trong tay, tôi thấy mình đứng đó, giữa những cánh đồng hoa lưu ly nhỏ xíu màu xanh lam, giữa con đường mòn chạy vòng quanh hướng xuống thị trấn dưới chân núi. Nơi ấy bình yên chỉ có cỏ và nắng, nơi tôi có thể đứng trong khoảng không yên tĩnh nghe gió hát tình ca. Chỉ buồn một điều giống như thực tại của tôi đang chịu đựng, là tôi chỉ đứng đó một mình, không có ai hết!

- Key! Anh ngủ đấy à? Key!

Tôi bừng tỉnh. Mẫn đang ra sức cấu vào tay tôi.

- Cái gì vậy? Yên cho anh nghỉ

- Anh mệt à? Anh không ngủ bao giờ cơ mà?

- Im!

- Sao lại thế? Anh có cảm giác rồi à? Anh thấy mệt? Thấy buồn ngủ à?

- Yên cho anh nghỉ! - Tôi nhắc lại

- Cho anh yên nghỉ!

- Em dở à?

- Anh dở à?

- Em thôi đi!

- Anh thôi đi!

- Em học đâu cái trò nhại người khác thế?

- Anh học đâu cái trò nhại người khác thế?

- Ôi tôi điên mất!

- Ôi tôi điên mất!

- Thôi đi!

- Thôi đi!

- Trời đất! Được rồi anh dậy đây!

- Ha ha

Mẫn lặn ra giường cười. Sao tôi ghét cái tính bướng bỉnh quậy phá của con quỷ này thế không biết. Đầu tôi nặng trĩu mà không hiểu lí do. Với lấy máy ảnh, tôi đưa cho Mẫn xem tấm hình khiến tôi ngạc nhiên đến mức:

- Này! Đi đòi lại điện thoại đi!

- Cái gì thế này? Sao lại thế này?

- Sao là sao? Thằng bé nó móc túi trộm điện thoại của em chứ sao?

- Sao Quân lại làm thế?

- Em hỏi mấy câu ngây thơ và thừa thãi vậy?

Tôi đưa tay lên miệng vờ ngáp ngủ để thể hiện sự thờ ơ trước cảm xúc của Mẫn. Em quăng máy ảnh xuống giường rồi lao đến cầm cổ tôi lắc lắc

- Anh nói đi? Tại sao hả? Quân không bao giờ làm mấy việc như thế?

- Em hỏi cái gì? Chẳng lẽ anh lại tạo ra được bức ảnh đấy?

- Em không tin!
- Anh tin!
- Mặc kệ anh!
- Mặc kệ em!
- Đồ điên!
- Đồ điên!
- O, em không cợt nhả với anh đâu nhé!
- O, anh không cợt nhả với em đâu nhé?
- Anh bắt chước em!?!
- Em bắt trước anh!
- AAAAAA Anh thôi đi!
- BBBBBB Em thôi đi!

Mẫn ngồi thu lu lại một đống, tức đến nỗi tôi cảm tưởng như tóc em đang xù lên như một con nhím. Tôi cứ ôm bụng mà cười trước cảnh tượng ấy. Một lúc sau Mẫn hăm hăm đứng dậy đi vào nhà vệ sinh. Tiếng xả nước ầm ỹ trong đó. Tôi vẫn bò lăn ra giường cười.

Bỗng thấy buổi sáng trong trẻo hơn nếu bắt đầu ngày mới bằng những tiếng cười.

Ngồi trên chuyến xe bus số 2 ra bờ hồ, Mẫn vẫn lặng im như những lần trước. Tôi biết em có điều gì ám ảnh mỗi khi đi xe. Để cho Mẫn một

góc nhỏ riêng tư, tôi chuyển sang ghế bên trái ngò, cạnh cửa kính. Vô tình đọc được dòng chữ nhỏ khắc ở góc mặt kính phía dưới: "Tú yêu Hà mãi mãi". Bất cười thích thú. Đôi nam nữ này hình như tôi đã mấy lần bắt gặp, cũng trên chuyến xe này. Hai em ăn mặc giản dị quần jean áo sơ mi trắng, lưng đeo balo, ít nói, luôn chọn ngò hàng ghế thứ 3, nắm tay nhau nhìn ra phía đường. Đã có một vài bức ảnh do tò mò mà tôi đi theo và chụp lại. Nhìn những đứa trẻ mới lớn thương nhau, tôi luôn cảm thấy bầu trời xanh mát hơn.

Chúng tôi dừng ở bến bus gần đường Lương Văn Can. Mẫn đi chậm chậm đằng trước, mắt để ý tìm cậu bé Quân. Không rõ lũ trẻ ở đây có hay thay đổi địa bàn không. Sợ nay thằng bé chuyển vào khu phố cổ bán hàng thì biết làm sao gặp được. Mẫn đi một hồi, dạo qua cả phố sách Đinh Lễ rồi sang Tràng Tiền, vẫn không thấy bóng dáng thằng bé đâu. Nhìn khuôn mặt mướt mồ hôi của em, tôi kéo tay em lại, nói nhỏ:

- Em đang nóng lòng làm gì? Tìm điện thoại hay tìm người?
- Cả 2. Đêm qua mẹ không về, em không có cái gì liên lạc với mẹ cả.

Tôi bảo Mẫn đi lên khi phố cổ thì khả quan hơn. Ở đây bảo vệ chi chút, làm sao có chỗ cho trẻ bán rong? Mẫn chuyển hướng ngay. Em đi nhanh hơn. Tôi đọc được trong đầu Mẫn bây giờ có một sức mạnh khích lệ em đi tìm Quân, đó là niềm tin. Có duyên thì ắt sẽ gặp lại. Tôi đi theo Mẫn lòng vòng thêm một đoạn đường dài nữa. Buổi sáng, bán kẹo dạo quanh các quán ăn sáng sẽ được nhiều hơn. Mẫn cứ đi lung tung không chủ đích. Một lát sau ngứa mắt quá, tôi chạy lên dặt tay Mẫn kéo đi theo hướng của tôi. Lôi em đến một quán cháo ven đường, tôi bảo:

- Em ngò đây ăn sáng lấy sức đi đã rồi anh chỉ cho đi tiếp!

Mẫn khá ngoan, nghe theo ngay, không biết vì tin tôi hay vì đói. Đúng như tôi dự đoán, Mẫn ăn hết nửa bát cháo thì Quân xuất hiện. Vẫn bộ quần

áo cũ, giỏ kẹo luồn dây đeo vào cổ, khuôn mặt bụi bặm và ánh mắt thống khổ. Mẫn đứng phắt dậy chạy về phía Quân nhưng bị bà bán cháo quát lại trả tiền. Thằng bé nhìn thấy Mẫn, hoảng sợ bỏ chạy. Hành động có tật giật mình đó càng khiến tôi chắc chắn nó là thủ phạm móc trộm điện thoại của Mẫn hôm trước. Tôi chạy theo Quân trước, Mẫn chạy theo sau. Thằng bé chạy về khu Hàng Trống, vài hộp kẹo cao su bị rơi vãi nhưng không dám quay lại nhặt. Đã có lúc tôi đuổi kịp thằng bé, đưa tay bắt nó nhưng thất bại, bàn tay tôi cứ trượt dài trên cơ thể nó. Tôi lại quên mất rồi. Tôi chỉ là một linh hồn!

Đứng đợi Mẫn chạy tới, tôi nắm tay em kéo đi cho nhanh. Người đi đường tỏ vẻ tò mò khi nhìn thấy một cô gái đuổi theo một thằng bé bán kẹo. Nhưng họ chỉ nhìn, chẳng có ai giúp chúng tôi chặn Quân lại. Thằng bé chạy nhanh và khỏe, chắc đã chạy trốn nhiều rồi. Đến tận ngõ rẽ vào Bảo Khánh, Mẫn mới tóm được cổ áo nó. Em dùng hết sức lực còn sót lại lôi Quân sang bên góc đường vắng trong sự giãy giụa phản kháng quyết liệt của Quân.

- Tại sao em lại làm như thế? Trả lời chị đi

- ...

- Tại sao em lại trở thành thế này? Há? Tại sao em lại thay đổi như thế này? Ai đưa em tới đây?

- ...

- Nói đi!!!

- Chị định đòi điện thoại à? Em không cầm nó đâu?- Giọng thằng bé bình thản như không có chuyện gì xảy ra

- Chị đang hỏi em đấy? Trả lời chị đi?

- Tại sao em phải trả lời chị?

- Chị Mẫn đây! Em còn nhớ chị không? Em còn nhớ chị và anh Phiên Vân không? Mới hơn một năm thôi, em không quên đúng không?

- Chị... chị không phải chị Mẫn... Không phải - thằng bé mở to mắt nhìn khuôn mặt của My và vô cùng hoang mang

- Em còn nhớ đúng không? Vậy trả lời chị đi. Em đã hứa với anh Vân rằng sẽ sống tốt mà? Em nói đi. Sao em lại ở đây? Bố em đâu?

Mẫn lay mạnh vai Quân, hỏi dồn dập khiến Quân từ hoang mang chuyển sang sợ hãi. Thằng bé vẫn nhìn Mẫn trân trân không chớp mắt. Từ đằng sau tôi, một giọng nói thân quen lại vang lên, lơ lửng và vang vọng như từ một thế giới rất xa truyền tới.

- Em nói vậy là sao My? Ai là Mẫn?

Phiên Vân... Nhân vật nam chính của câu chuyện hàng ngàn ngã rẽ bí ẩn này đột nhiên xuất hiện. Không lẽ anh ta theo dõi Mẫn hàng ngày sao? Mà cứ khi nào Mẫn gặp tình huống khó xử là khi đó anh ta có mặt.

Tôi đứng tránh ra một chút, lùi về phía Mẫn, tay tôi nắm nhẹ lên vai Mẫn để em bớt sợ và giữ lại bình tĩnh. Trước mắt tôi, đôi mắt đầy nghi ngờ của chàng trai kia đang chiếu thẳng vào cô gái đứng cạnh tôi.

Trong cuộc đời, con người ta không bao giờ đoán được cơ duyên của định mệnh.

TRÁI ĐẤT TRÒN, LÒNG NGƯỜI GÓC CẠNH

Minh Mẫn

www.dtv-ebook.com

Chap 18.

Tôi đang chờ câu trả lời của em đấy!

- Nhưng em không hiểu anh muốn hỏi gì?

- Em là ai?

- Nguyễn Hà My!

- Những gì tôi vừa nghe thấy không đúng như thế. Em biết rõ cả kỷ niệm của tôi, biết tên tôi, biết những gì tôi từng trải qua, biết cả hoàn cảnh của tôi bây giờ. Em đừng chối quanh co nữa. Sau tất cả những chuyện này, tôi cần một câu trả lời thỏa đáng.

Phiên Vân nghiêm mặt lại nhìn Mẫn không chớp mắt. Tôi cảm nhận được sự dứt khoát trong khuôn mặt ấy. Vai Mẫn hơi run, tôi vỗ vỗ nhẹ và nói nhỏ: "Bình tĩnh! Trả lời rành rọt. Em là My chứ không phải Mẫn"

- Đúng, tôi là Mẫn!

Cái gì???? Mẫn đang nói cái quái gì thế này? Cả Phiên Vân và Quân đều bàng hoàng nhìn em. Em vẫn bình thản mỉm cười:

- Rồi! Tôi là Mẫn! Anh có tin không?

Không gian lúc đó như bị đóng băng lại. Đến chính tôi cũng không ngờ Mẫn lại thốt lên như thế. Em càng ngày càng cứng rắn và mạnh mẽ

hơn, bất chấp hiện tại mà hành động theo bản năng chấp nhận và phản kháng. Ánh mắt của em như đang thách thức. Thằng bé Quân lúc ấy cứ ngỡ ngác, hết nhìn Phiên Vân rồi lại quay ra nhìn Mẫn. Nó không thể hiểu được chuyện gì đang xảy ra, một người thân quen, một người xa lạ, đều đứng trước mặt nó, cư xử vô cùng khó hiểu.

- Chị bỏ áo em ra đi. Từ sáng tới giờ em vẫn chưa bán được cái gì

- Em trả điện thoại cho chị ngay!

Mẫn quay ngoắt xuống, nhìn Quân nghiêm nghị. Thái độ đó khiến Quân sợ hãi.

- Em đã nói em không cầm!

- Ai cầm?

- Em đưa cho bố rồi!

- Bố nào? Bố em cũng ở đây à?

- Chị thôi đi. Em không cầm. Và chị cũng không lấy lại được đâu. Thả em ra.

- Vì sao mà em thay đổi đến mức này? Nói chị nghe?

- Ở bên kia đường đang có bảo kê của chúng em. Nếu chị không thả em ra thì tự chị rước họa vào thân đó.

Tôi ngoái sang bên kia đường. Lờ mờ đoán được hay tay thanh niên bặm trợn ngồi làm xe ôm ở đó là "bảo kê" của thằng bé. Rõ rồi, thằng bé đang sống trong một ổ "bảo trợ xã hội", ngày ngày bán hàng dưới chướng "bố". Tôi thì thăm vào tai Mẫn:

- Thả nó ra đi. Không thì Phiên Vân của em sẽ gặp nạn đấy!

Mẫn lắng nghe tôi rồi ngược sang bên vỉa hè đối diện, em thả Quân ra và lên giọng đe dọa:

- Rồi chị sẽ quay lại tìm em! Em nhớ lấy!

Tôi hiểu lúc ấy Mẫn không bình tĩnh được nữa. Chính trong lòng tôi cũng đang như lửa đốt. Bởi tôi hiểu rõ những linh hồn như chúng tôi không thể cho ai khác biết được bí mật của mình. Quân giật nhanh và thu gọn lại đồng kẹo, đứng lên toan chạy đi thì Phiên Vân kéo lại:

- Địa chỉ nơi em đang ở?

Thằng bé mở tròn mắt. Ánh mắt hồi lỗi khi đối diện với một người thân quen sau khi người ta chứng kiến những hành động sai trái của mình.

- Nói cho anh! - Phiên Vân nói chậm từng từ

- Hẻm 17

Thằng bé chỉ trả lời được vậy rồi vùng chạy đi. Phiên Vân cũng chỉ đứng nhìn theo, không giữ, vì cậu ta cần phải đuổi theo Mẫn, làm rõ những khúc mắc trong lòng.

- Em đứng lại!

- Anh muốn gì?

- Tôi chưa hỏi hết những gì muốn nói

- Tôi đâu phải phạm nhân đâu?

- Tại sao em có thể thay đổi cách ứng xử xoành xoạch như vậy được nhỉ? Ngày hôm qua trước mặt tôi em như một cô gái khác. Em nhẹ nhàng, cười nhiều và cùng tôi dùng bữa, Hôm nay em đã lại coi tôi như kẻ thù rồi.

Em coi cảm xúc của em như thời tiết vậy sao? Thậm chí còn hơn! Thời tiết mất đến 24h để đổi trắng thay đen, còn em thì chưa đến 24 giây.

- Vậy một người cứ theo dõi nhất cử nhất động của anh, làm phiền cuộc sống của anh, gán cho anh cái mác người khác thì anh sẽ xử sự như thế nào nào? Tôi chỉ lịch sự với người biết điều thôi.

- Em đừng tưởng tôi không biết! Thân xác em đang mang là cô gái bị tai nạn cùng ngày với em, dù em đã nhuộm lại tóc, dù khuôn mặt của em đã khác đi khi bỏ lớp trang điểm nhưng tôi vẫn nhận ra. Thói quen giờ tan học đến đón em trai của chúng tôi, thói quen ăn kem hạnh nhân, cái cách em cười với tôi, cách em nhìn tôi, cách em khóc, cách em bỏ chạy khi bất chợt bắt gặp tôi vài lần đầu, cách em ôm tôi từ phía sau khi tôi đang đứng đợi xe ở bến xe bus... Em đừng nghĩ tôi trẻ con! Tại sao em phải một mình chịu đựng nhiều thứ đến như vậy? Tôi vốn không tin vào những câu chuyện hoang đường, nhưng tôi biết phải làm sao khi những thứ ẩn hiện quanh tôi ngày càng khiến tôi chắc chắn những việc ảo mộng này là sự thật? Em định chiến đấu một mình sao? Em quên mất lời hứa với tôi rồi sao? Em đã nói dù xảy ra chuyện gì sẽ luôn nắm chắc tay tôi cơ mà? Vậy tay em đâu? Hay em đã bện nắm tay một người khác?

Phiên Vân nói rành rọt từng chữ từng câu. Tôi nhú mày vì quá ngạc nhiên. Thật sự tôi vẫn tưởng anh chàng này chỉ là một bù nhìn vải, bị quăng quật với đủ thứ đau thương và mất mát. Tôi không nghĩ anh ta lại thấu hiểu tường tận mọi thứ như thế.

- Phiên... Phiên Vân!

Mẫn bắt đầu không làm chủ được cảm xúc. Người em nóng rực lên, mặt tái đi. Tôi gắt em:

- Nói với anh ta là không phải! Nói với anh ta em không phải Mẫn! Không được phép thừa nhận sự thật! Tuyệt đối không được phép thừa nhận

sự thật!

- Anh câm mồm đi! Truyện của chúng tôi anh không có tư cách xen vào!

Tôi giật thót. Cảm giác lúc ấy như bị tàu hỏa nghiền nát. Sẽ chẳng sao nếu câu nói đanh thép đó là của Mẫn. Nhưng những thanh âm đó lại thuộc về Phiên Vân. Anh ta bỗng chốc khiến tôi sợ hãi? Tôi nhìn quanh quất để xác minh xem còn có ai khác ngoài tôi đứng đó. Mẫn nhìn tôi trân trân, ngỡ ngác và bàng hoàng. Phiên Vân nói tôi sao? Rõ ràng đến tám chín phần. Câu nói đó là dành cho tôi. Tôi ghé sát tai Mẫn:

- Anh ta nói với anh à?

- Đúng thế! Cho dù tôi không nhìn thấy anh, nhưng tôi có thể nghe thấy mọi điều anh nói. Anh đừng nhúng mũi vào chuyện của người khác nữa. Anh nghĩ anh là ai? Quyền gì?

Lúc này Phiên Vân hướng ánh nhìn về phía tôi. Anh ta đoán định được tôi đang đứng ở đâu. Những lời nói của anh ta vô hình chạm vào lòng tự trọng của tôi. Phải! Vì đâu chứ? Lý do gì? Tư cách gì? Quyền gì? Mà tôi cứ suốt ngày phải chạy theo người yêu của anh ta, kéo cô ta chạy hết con đường này đến con đường khác? Để làm gì? Ai thuê tôi? Tôi được gì? Được những lời xỉ vả đó sao? Được rồi! Nếu anh ta muốn, tôi sẵn sàng rút. Tôi không rảnh rỗi thừa hơi mà tự biến mình thành kẻ "nhúng mũi" vô duyên.

Tôi quay mặt đi, để mặc hai kẻ hề đó diễn nốt vai diễn của mình trên sân khấu đường phố. Có nhiều người dừng lại vì tò mò, có vài đứa trẻ đưa điện thoại lên chụp ảnh. Tất cả hỗn loạn và buồn cười hết sức. Tôi không muốn nhìn thấy cảnh đó thêm một giây phút nào nữa. Những bước chân của tôi cố nhanh hơn để lách ra khỏi phạm vi nghe được giọng nói của em.

- Key! Key...

- Em trả lời tôi đi! Tôi nói đúng không?- Phiên Vân vẫn ra sức xác minh sự thật

- Phiên Vân... Em xin anh...

Mẫn đã thốt lên cái tên thân thuộc đó. Em đã chấp nhận thỏa hiệp với sự thật. Điều tôi suy đoán hoàn toàn chính xác. Khi bí mật bị phát hiện, linh hồn sẽ bị tách khỏi thể xác đang vay mượn. Tôi quay lại khi nghe thấy tiếng Phiên Vân hốt hoảng gọi tên em. Em đã ngã gục xuống lòng đường, cơ thể của My vẫn nóng hầm hập, nhưng khuôn mặt thì tái xám lại. Tôi chạy khắp nơi xung quanh để tìm bóng dáng em. Đáng nhẽ em phải ở đây! Ở đây chứ? Chẳng lẽ linh hồn em vẫn bị trói chặt trong cái hình hài đang mềm oặt trong vòng tay Phiên Vân?

Mọi thứ trở nên hỗn loạn hơn lúc trước. Mọi người trên đường bắt đầu đến đông, phán xét, bàn tán. Phiên Vân bắt taxi đưa cơ thể My tới bệnh viện. Cầu mong anh ta đưa cô ấy đến kịp phòng cấp cứu trước khi cô ấy tắt thở. Tại Oklahoma thời điểm này, My đang làm gì? Nghĩ gì? Cô ấy có cảm nhận được rằng thân xác và tính mạng cô ấy đang gặp nguy hiểm?

Tôi không quan tâm nhiều đến điều đó. Việc khiến tôi lo lắng nhất lúc này, là Mẫn đang ở đâu, giữa hàng ngàn hàng vạn những con người xa lạ nơi này?

Hai ngày liên tiếp lục tung lòng thành phố này lên, tôi vẫn không thể tìm được em. Em đã lạc đi đến nơi nào đến mức tôi không thể tìm thấy?

Thế giới quay trở lại ngày tôi chưa gặp em, cứ một mình tôi lang thang vô định trên những con đường dài và lạnh. Chiếc máy ảnh đung đưa trước ngực không buồn cầm lên chụp. Cười thu lại càng lạnh. Hoa sữa rơi trên những góc đường trắng xóa như tuyết phủ. Ngồi ở bến bus dưới những cơn mưa lá, tôi cứ rối tung trong mớ suy nghĩ chông chênh. Giá như em chưa

từng đến, chưa từng bước vào cuộc sống của tôi. Hơn ngàn lần tôi tự huyễn hoặc mình như thế!

Phiên Vân thức trắng 2 đêm ở bệnh viện. Mẹ của My khóc suốt đêm đầu tiên khi thấy con gái lại quay trở lại trạng thái hôn mê. Về mặt bà càng mệt mỏi và xác xơ hơn bao giờ hết. Đôi khi bà nhìn Phiên Vân và hỏi cậu ta là ai. Phiên Vân chỉ nhỏ nhẹ: "Cháu là bạn của My". Những điều quá đau buồn khiến cho mẹ không còn muốn quan tâm điều gì thêm nữa. My nằm đó, lại lòng vòng dây dợ của máy điện tim, ống truyền dịch. Cơ thể cô ấy mỏng manh quá đổi.

Tôi buồn bã gục đầu vào cửa kính, không biết phải đi đâu và về đâu...

Đã qua trung thu được một ngày. Chiều tối ngày 16 tôi mới có hứng thú đi lượn lờ ở Hàng Mã vì biết sẽ không chen nổi vào dịp trung thu. Đèn treo đã ít hơn, người vẫn hẳn, những đèn lồng, mặt nạ hồng hoặc chơi đã xong bị vứt đầy thùng rác, gốc cây. Cái đẹp cũng chỉ có một thời. Lòng vòng chụp ảnh, ngắm nghía, tôi bắt gặp Quân - cậu bé Quảng Nam mà Mẫn quen. Quân lững thững đi trên vỉa hè, mắt ngược nhìn những khung đèn lồng xanh đỏ. Tôi lặng lẽ đi theo. Đã đến giờ ăn, chắc thằng bé đang trở về "nhà"

Con đường nhỏ trong một ngõ bé ở Báo Khánh, tôi đếm từng bước chân sau lưng Quân. Hẻm 17 tối và chật dẫn tôi vào một khu sân rộng. Lũ trẻ ở đó đang riu rít bày bánh trung thu và bưởi, quýt ra mặt chiếu. Tôi lăm lăm đếm qua. Khoảng 40 đứa trẻ, vài người già, trung niên. Một người đàn ông phi xe AirBlade đen, dừng ngoài ngõ rồi chạy vào hào hứng:

- Sao mấy thằng nhỏ? Nay bán hàng được không?

- Được bố ạ!

- Con bán chán lắm!
- Con gần hết thùng này.
- Bố hôm nay làm ăn có tốt không?

Bọn trẻ nhao nhao mỗi đứa một câu, ngoãn ngoãn dạ vâng lễ phép. Người đàn ông đầu húi cua vò tóc mấy thằng đứng gần ông, với chai Pepsi uống một hơi rồi ợ một tiếng hài hước.

- Làm ăn đéo gì được. Nay bố mày đi công chuyện riêng không đi làm. Ăn trung thu thôi. Đang đói bỏ mẹ! Mấy thằng kia làm đệt gì mà không dọn cho chúng nó? Đang là tết của chúng nó mà.

Mấy anh "bảo kê" đang đứng hút thuốc, thấy đại ca nói vậy mới vội ra động tay động chân. Tôi nhảy lên yên xe của đại ca đầu húi cua và ngồi nhìn. Những cái bánh trung thu Kinh Đô được xếp gọn gàng, xung quanh bày hoa quả đẹp mắt. Đại ca đầu húi cua đem lại cho tôi một chút cảm tình. À không phải một chút, mà là rất nhiều. Ít ra tôi đã không còn gọi nơi này là "õ" nữa. Có thể gọi đó là "nhà"! Tiệc trung thu cho những đứa trẻ mồ côi được "bố" tổ chức vào ngày 16, khi bánh trung thu đã giảm giá đi hơn nửa. Nhưng dù sao cũng ấm lòng những đứa trẻ.

- Bố thấy chưa? Con đã bảo ăn bánh trung thu giảm giá ngon hơn nhiều.
- Thật bố ạ! Ăn bánh tiền triệu xót ruột lắm, chẳng ngon!
- Cho em quả trứng muối!
- Ờo, em không ăn được thịt mỡ, đổi cho em bánh đậu xanh đi.
- Đây, ăn cái của bố này này! Ngon lắm!
- Bà có nhai được không? Con dằm nát bánh cho bà nhé?

- Ăn được, tao còn gặm được xương cơ mà?

- Bố ơi thằng Tuấn ăn thịt mỡ không được nó nhèn ra tay nhét vào túi quần con!!!

- Thằng Tuấn làm gì thế mà?

- Đâu, nó ỉa đùn bố ạ!

- Tao cấu chết cha mà giờ!

- Con nói thật mà!

Tôi đưa máy ảnh lên chụp. Hình ảnh của Quân ngồi bình yên bên cạnh "bố" được thu gọn lại. Mẫn có lẽ sẽ vui lắm khi biết điều này. Tôi đã từng tự tưởng tượng ra cảnh Quân bị đánh đập, bị bóc lột sức lao động cùng bao đứa trẻ khác. Nhưng sự thật êm ái quá! Cho dù không cha mẹ, cho dù không trường lớp chính thống, chúng nó vẫn được sống trong một tình yêu giản dị và cứu mang. Nhưng sao ánh mắt Quân vẫn còn hoang mang và chờ đợi điều gì đó thế kia?

Lặng lẽ rời hẻm 17, tôi lại lang thang trên những con đường lát những viên gạch nhỏ hình thoi dưới tán cây xanh. Những cơn mưa cuối thu lại hồn nhiên rơi, mặc kệ lòng người buồn hay vui phía dưới. Gió thốc, mưa xối đập nát những bông hoa sữa nhỏ nằm thảm thương trên mặt đường. Mẫn à... Giờ này, em đang ở đâu?

Tôi đi qua những cơn mưa trong sợ hãi. Sự khốc liệt của thiên nhiên đôi khi cũng làm bản thân mạnh mẽ cảm thấy muốn chùn bước. Co mình trong những suy diễn về một ngày tận cùng, ánh sáng trước mắt tôi như ảo mộng vậy, đầy màu sắc và chớp nhoáng. Một thứ cảm giác như đứng trước sự thay đổi, trước những điều sợ hãi của cuộc sống!

Vẻ đẹp tồn tại duy nhất cũng như điều mà muốn làm lúc ấy nhất...là tìm thấy em, chạy thẳng về phía em, ôm chặt không nói gì, kệ cho người ướt sũng, kệ luôn cả khuôn mặt sợ hãi run rẩy.

Tôi như đã gặp em ở một nơi nào đó, một khoảng ký ức nào đó đã đi cùng em, chơi cùng em, nói chuyện cùng em..., và có thể khóc cùng em nữa. Thứ đó, người ta gọi là "Dejavu", là ký ức ảo giác liên tiếp diễn ra, với tôi và em!

"Thế giới này nhỏ lắm, chỉ cần xoay người một cái là chẳng biết bạn sẽ gặp được ai.

Nhưng thế giới này cũng lớn lắm, chỉ cần quay lưng bước đi là có thể sẽ chẳng bao giờ được gặp lại..."

Đôi khi tôi tự ví mỗi người trên thế giới này giống như một tài xế taxi, vòng vo đón khách, tài xế và khách cùng chia sẻ cho nhau một phần nhỏ cuộc đời, rồi khi khách tìm được bến đỗ của họ, coi như tài xế đã hoàn thành nhiệm vụ. Giữa vô vàn những hành khách lên rồi xuống xe, tìm được ai là người có thể đồng hành cùng ta trong quãng đường cao tốc dài dằng dặc của chính mình?

Không phải ai đến cũng là để ở lại. Chỉ sợ ta không nhận ra người xứng đáng ở lại mà thôi.

Người ta có nhau thì khó, chứ lạc mất nhau lại quá dễ dàng.

TRÁI ĐẤT TRÒN, LÒNG NGƯỜI GÓC CẠNH

Minh Mẫn

www.dtv-ebook.com

Chap 19.

Phải làm sao khi cơn ác mộng này cứ kéo dài mãi mà không hề có báo hiệu điểm dừng? Cảm giác Phiên Vân ra sức lay mạnh hai bờ vai nhưng không tài nào mở được mắt ra, nghe thấy Key gọi, nhưng cũng chẳng thể quay lại nhìn anh ấy. Ô cửa thời gian bí mật kéo tôi chìm sâu vào một khoảng không gian hun hút gió. Lạnh lẽo và đáng sợ. Linh hồn tôi trượt qua những mảnh linh hồn khác. Họ nhợt nhạt và bay vô định, có lẽ họ cũng giống tôi, cũng không biết phải đi đâu về đâu.

Khi thực sống, chúng tôi đã gây ra tội ác gì, để khi sống trong thế giới ảo ảnh, chúng tôi lại gặp quá nhiều khổ đau trắc trở như thế này?

- Mẫn!

Tiếng nói trầm ấm quen thuộc đó dội vào tim tôi một luồng gió mát lịm. Giọng của bố, tiếng của bố, âm thanh của bố.

- Mẫn! Con có ổn không?

Màu trắng của phòng bệnh ập vào mắt tôi sáng lòa, khi vừa trải qua một đường hầm đen kịt để trở về đây, màu sắc này thật khó tiếp nhận. Nhưng dù sao, tôi đủ bình tĩnh để nhận ra rằng, mình đã quay trở về hiện tại.

Hà Nội buổi sáng trung thu năm 2018...

Tôi tỉnh lại sau khoảng thời gian dài lang thang ở quá khứ để tìm đường trở về. Bố đã thức bên tôi hàng tháng trời, mái tóc của ông bạc đi quá nửa. Tôi mấp máy môi, miệng khô khốc không cất thành tiếng. Bố lấy cốc nước, cầm thìa quết quết nước lên môi cho tôi, rồi nhẹ nhàng bón cho tôi từng thìa nước nhỏ. Tôi nhìn vào mắt ông, đọc được từng tia lo lắng trong ấy.

Tôi không thể nói, không rõ dây thần kinh nào đã bị chèn hoặc hỏng. Cổ họng tôi khô đặc lại không thể phát ra âm thanh dù là ú ớ.

- Sức khỏe của con như thế này là ổn rồi, thật bố không hiểu sao con và cậu ta lại qua được kiểm duyệt mà lên được chuyến tàu chở hàng ấy?

Tôi cười nhẹ đáp lại bố. Tôi quá ngu ngốc khi quyết định làm điều đó, quá đại dốt khi lặn lội đi tìm người đàn bà phù thủy mang đôi mắt rắn để xin bà ta cách trở về quá khứ, quá thiếu suy nghĩ khi nhúng tay thay đổi số mệnh. Mọi thứ chắc chắn chưa dừng ở đây. Còn quá nhiều điều cần phải sắp xếp lại đúng vị trí của nó.

Nhưng, "cậu ta", là ai cơ?

Tôi muốn hỏi, nhưng không cất lời nổi.

Ngoài tôi ra, còn có người khác trốn được lên chuyến tàu định mệnh đó?

Đến chiều tôi mới được tháo máy điện tim và được bố đưa đi khám tổng thể để lên kế hoạch bước vào thời gian phục hồi sức khỏe. Chưa rõ phải mất bao lâu, tôi thì biết sau khi quăng đồng dây dợ lẳng nhẳng ở tay với ngực này, tôi có thể chạy maratong được. Vì tôi đâu có làm sao?

Lúc này ở quá khứ, điều gì đang diễn ra? Phiên Vân sẽ hoảng sợ và rơi vào trạng thái hoang mang hơn nữa. Còn Key, liệu anh có hiểu rằng linh hồn tôi đã cách xa anh rất nhiều, rất rất nhiều? Bỗng nhiên trong lòng tôi

xuất hiện một ý nghĩ vô cùng ích kỷ, rằng nếu có thể thì tôi sẽ chẳng quay về đó sửa chữa những sai lầm của mình, để mặc kệ Phiên Vân, mặc kệ My, mặc kệ Key, mỗi người đó phải tự lo cho số phận của họ. Điều tôi muốn duy nhất cũng đã làm được, đó là cứu sống Phiên Vân ra khỏi cái chết oan ức thê lương ngày ấy. Anh ấy vẫn tiếp tục sống, vẫn tiếp tục tồn tại. Ý nghĩ đó khiến tôi cảm thấy thích thú.

Thế nhưng nếu không quay trở lại đó, thì thân xác của tôi sẽ như thế nào? Linh hồn My sẽ ra sao? My liệu có xoay chuyển được tất cả mọi thứ về chỗ cũ khi không còn có tôi? Tất cả những luồng suy nghĩ trái ngược nhau khiến tôi càng cảm thấy rối tung, chỉ muốn ngủ một giấc thật dài, để rồi khi tỉnh lại mọi thứ đã qua chỉ là một giấc mơ, chỉ là một giấc mơ thôi. Trái đất vẫn quay và tôi vẫn sống, ngày vẫn qua đều đặn và mặt trời hết ngày thì vẫn lặn, người đã khuất thì yên nghỉ và thi thoảng vẫn ghé về thăm khiến người còn ở lại đau đớn trong từng giấc ngủ.

- Con ổn chứ?

Tôi gật nhẹ đầu đáp lại bố. Không hề thấy bóng dáng của mẹ 85 và Đăng đầu. Mẹ 85 thì không sao! Việc tôi chết đi sống lại không vui bằng tin ngoài shop đồ hiệu vừa mang về mấy mẫu váy mới. Chỉ hụt hẫng là Đăng không có mặt ở đây. Khuôn mặt khi em 10 tuổi vẫn hồn nhiên và trong trẻo lạ thường. Lúc này đây, chỉ có em là người khiến tôi cảm giác thế giới này bình yên và đáng sống.

- Con có đói không?

Bố vẫn phải túc trực ở phòng làm việc của mình trong bệnh viện, thi thoảng lại chạy sang phòng bệnh thăm tôi, bố hỏi tôi rất nhiều nhưng tôi chỉ ra hiệu trả lời được một chút. Tôi bực tức và lo sợ nếu cả phần đời sau này không thể nói như bình thường, thì con người và cuộc sống của tôi sẽ thay đổi ra sao? Tôi sẽ bị câm vĩnh viễn ư?

- Con có muốn về nhà ngay hôm nay không?

Tôi gật đầu.

- Sức khỏe của con không có dấu hiệu gì tiêu cực lắm. Bố không nghĩ là con lại tỉnh lại một cách thần thánh như thế. Xem này, chẳng hề có một vết xước xát bầm tím nào? Con khỏe như tê giác vậy!

Ngồi trên oto, đếm từng ngôi nhà bên đường, tôi im lặng thả mình trong những suy nghĩ vẩn vơ. Đúng rồi, tôi thần thánh một cách điên dại. Chẳng có định luật hay cuốn sách khoa học, tâm linh nào có đủ kiến thức để giải thích tất tần tật những thứ tôi trải qua. Ngay cả tôi, chủ thể của câu chuyện hoang đường này còn không thể hiểu hết nổi.

Rời quá khứ về lại 5 năm sau chỉ trong vài tích tắc, tôi mới đủ khoảng lặng để nhận ra những điều khác lạ trước mắt mình. Thành phố ở hiện tại đã thay đổi nhiều, cứng cáp và trưởng thành hơn, như một thằng bé vụt lớn lên chỉ sau một mùa hè đầy nắng. Tuyến đường sắt đô thị trên cao Hà Đông - Cát Linh trước khi tôi đi còn đang chờ ngày thông xe, giờ đây đã đi vào hoạt động bình thường. Đường ít xe hơn, vắng vẻ hơn. Các trường Đại học đã di chuyển về gần hết Hòa Lạc. Một Hà Nội không phải gồng mình lên gánh áp lực dân số, hiền hòa và dịu dàng hơn.

- Con có thấy đau đầu không?

Bố quay sang tôi trều mếu, tôi nhìn bố lắc đầu rồi mở cửa bước xuống xe. Trước mắt tôi, ngôi nhà sơn màu xanh dương hiện lên rõ từng đường nét. Tôi lặng đi, mắt nhìn vào ngôi nhà mà tôi đã sống 25 năm qua. Nơi chứng kiến tôi trưởng thành từng bước một. Nơi bố thường bế bồng tôi lên khi tôi còn bé, ôm và vuốt tóc tôi khi tôi ngủ. Ngôi nhà có khung cửa sổ màu trắng, là chỗ mẹ tôi hay ngồi đọc sách và mắng yêu khi tôi bi bô làm phiền. Căn bếp nhỏ có bộ bàn ăn bằng gỗ bố mua tặng mẹ khi mẹ tròn 26 tuổi, và cũng là nơi mẹ nấu cho tôi ăn bữa sáng cuối cùng trong cuộc đời

mẹ. Những hình ảnh đời thường quen thuộc, mà khi xa vắng lâu ngày, bỗng trở nên thân thương quá đỗi...

- Con sao thế?

Bố xách đồ đạc và dắt tôi vào nhà. Cánh cửa cổng bố lâu không tra dầu, kêu két lại đanh đá khi bị chạm vào. Nhà vắng người, hình như chỉ có tôi và bố. Tôi nhìn quanh quất, mắt hướng về phía bố tỏ vẻ ngạc nhiên. Mẹ 85 đâu? Đãng đâu? Điều gì đã thay đổi sau hơn một tháng tôi vắng nhà?

Bố cất đồ rồi mở tủ lạnh làm bữa tối, tất bật như một người đàn ông của gia đình, không hề giống bố chút nào. Tôi lấy ghế và ngồi xuống, muốn giúp bố một tay nhưng chưa thể làm quen được với hình ảnh lạ lẫm này. Từ trước tới giờ, bố có bao giờ đụng vào đồ bếp núc đâu?

- Con có đói không?

Tôi giật mình khi bố đột nhiên quay lại hỏi. Sao bố cứ hỏi mấy câu kì kì kiểu gì ấy? Tiến đến giúp bố nhặt đậu bắp, còn bố ra bếp ga đổ dầu vào chảo và rán cá, động tác nhanh nhẹn và kinh nghiệm. Tôi lại càng tròn mắt hơn khi nhớ đến lần nhờ bố cầm cơm thôi mà hôm đó cả nhà phải ăn cơm vừa sống vừa khê. Liệu có linh hồn của bà mẹ nào đi lạc rồi nhập vào bố không nhỉ?

Bữa cơm tối giản dị bố nấu trong khoảng nửa tiếng. Tôi vào nhà vệ sinh rửa mặt, rửa tay rồi ra ngồi ăn cùng bố. Bố vừa ăn vừa nói chuyện với tôi, dù cho tôi không thể đáp lại được. Bố vui vẻ, gần gũi và hiền hậu vô cùng. Còn tôi thì lạc trong những thắc mắc về bao thay đổi xung quanh. Mẹ 85 đâu? Đãng đâu? Và Phiên Vân nữa? Điều gì đã khiến tính cách bố thay đổi nhiều như thế? Nếu có thể nói, tôi đã hỏi bố một số điều. Đãng này, một lời cũng không cất nổi, cứ im lặng nhìn và nghe. Thức ăn nghẹn ứ ở cổ, khó lắm mới nuốt xuống được.

- Con ăn xong rồi nghe nhạc chút rồi ngủ sớm nhé! Bố phải qua viện trực một lát rồi về.

Tôi khẽ gật đầu, ngời nhìn bố ...rửa bát! Thật chẳng biết nói gì. Nhưng trong lòng tôi, cảm giác cứ như đang xem phim hài.

Đóng cửa cổng lại, vẫy tay chào bố, đợi bóng bố khuất, tôi chạy vút vào trong nhà, nhảy từng bậc lên cầu thang, lao vèo vèo vào phòng bố. Căn phòng trống trơn đập vào mắt tôi, ảnh cưới, lọ hoa, bàn trang điểm, quần áo, hoa treo tường, gương lớn... tất tần tật những gì liên quan đến mẹ 85 đều không thấy bóng dáng. Phòng chỉ còn lại giường, tủ, bàn làm việc. Tôi bắt đầu thấy sợ, rẽ qua phòng Đăng, căn phòng nhỏ ấy đầy ắp đồ đạc thừa bỏ đi chưa dùng tới: bàn ghế cũ, tủ cũ, đồ làm vườn... Phòng của Đăng bị biến thành một căn gác kho, không hơn. Tôi hốt hoảng quay về phòng tôi, mở vội cánh cửa gỗ ra, nín thở... Mọi đồ vật vẫn giữ nguyên, giường đơn, tủ quần áo, piano, bàn học. Tôi bước vào giữa phòng, thứ làm đôi mắt tôi dừng lại là khung ảnh khá lớn treo trên tường. Vội lùi lại phía sau, người run bần bật. Bức ảnh tôi đứng trên sân khấu sáng đèn, tay cầm huy chương giải thưởng âm nhạc trong một cuộc thi nào đó tôi không biết. Trong ảnh, tôi cười rất tươi, ánh mắt lấp lánh hạnh phúc. Không, bức ảnh đó không phải chụp tôi. Tôi bước lại gần hơn, nhìn rõ mép ảnh phía góc dưới. Địa điểm trên ảnh ghi Oklahoma, tháng 10 năm 2013. Rõ ràng là My mà, My trong thân xác tôi. Chắc chắn là cô ấy. Tại sao lại treo ảnh cô ấy trong phòng của tôi?

Chạy ra khỏi phòng, lao xuống phòng khách, tôi rót đầy một cốc nước lớn, ra sức uống để tẩy trôi cái nóng rát đang hiện hữu trong cổ họng. Tại sao lại thế này? Điều gì đã thay đổi mọi thứ như thế này? Mẹ kế đâu? Em trai tôi đâu? Tại sao ngôi nhà này chỉ còn tôi với bố? Hai thành viên còn lại như chưa hề tồn tại thế này?

Tôi ngời thục xuống đất và khóc. Ở quá khứ đã xảy ra điều gì vậy? Làm ơn nếu đã đuổi tôi trở về đây, thì hãy trả lại tôi cuộc sống bình thường

như trước được không?

Không! Quay về phá hỏng quá khứ, mà giờ đây lại mong muốn cuộc sống bình thường như trước là sao? Định mệnh an bài, số phận đâu phải thứ mang ra làm trò đùa, thích thì tô không thích thì xóa?

Bố tìm thấy tôi khi tôi đang ngồi thu lu ở góc bếp với đôi mắt sưng húp. Bố đỡ tôi lên và công tôi về phòng, đặt tôi xuống giường và ngồi đợi tôi ngủ. Tôi cố gắng xua đi tất cả để đón một giấc ngủ ngon. Một giấc ngủ rất cần cho tôi lúc này.

Sáng sớm, tôi bị đánh thức bằng những cơn gió thổi mùi hoa sữa ào vào phòng qua khung cửa sổ. Khẽ cựa mình, cảm giác ê ẩm như vừa ngủ dậy sau khi đi một chuyến du lịch dài. Nằm nghiêng về phía cửa sổ, tôi để mặc mình trôi theo những cảm xúc trộn lẫn.

Bố mang vào phòng tôi một cốc sữa nóng và một chiếc bánh trung thu. Đã qua tết Thiếu nhi một ngày.

- Con có muốn đi thăm Minh không?

Tôi giật bản mình. Bố vừa nhắc tên Phiên Vân. Tôi vẫn có thể đi thăm anh ấy à? Bật dậy nhìn bố gật mạnh đầu, bố cười hiền rồi đưa cốc sữa cho tôi. Tôi nhận lấy và uống thật nhanh, ăn nốt chiếc bánh bố để trên bàn, tôi vội chạy vào toilet rửa mặt, thay đồ để chuẩn bị đi cùng bố.

Bố lái xe thật chậm, đưa tôi ra ngoại thành phía Nam thành phố. Tôi lặng im chống tay lên cửa xe, hướng mặt ra phía ngoài nghe mùi lúa chín từ những cánh đồng bên đường. Phiên Vân đang làm gì nhỉ? Anh ấy có khỏe không? Nếu ngày ấy sau vụ tai nạn anh còn sống, chắc chắn anh sẽ thực

hiện nốt giấc mơ của anh, dành hết đam mê và tâm huyết cho những bản vẽ thiết kế khu đô thị cho những vùng đất còn thừa dân cư. Tôi thích thú tưởng tượng ra cảnh gặp lại anh khi anh đang ngồi cạnh giá vẽ, trong căn phòng đầy thước đo, mẫu chì, tranh ảnh nội thất. Anh sẽ chạy lại và mỉm cười chào tôi chứ?

- Con ổn không?

Bố lại hỏi tôi một câu kỳ quặc. Tôi có gì không ổn?

Con đường đi ngày một vòng vèo và bé hẹp lại. Tôi mãi suy nghĩ nên không còn đoán định được hướng đi về đâu. Từ sáng tới giờ mặt trời không xuất hiện, nhiều mây và âm u một màu xám nhàn nhạt.

Bố dừng xe lại ở một ngã rẽ vắng vẻ, tôi và bố đi bộ trên con đường nhỏ oto không thể lái vào. Bố lấy từ phía ghế sau một đóa cúc trắng, loại hoa Phiên Vân thích. Tôi không hiểu, bố dẫn tôi đi thăm Phiên Vân, không mua thứ quà gì khác mà lại mua hoa? Thích thì thích vậy, nhưng anh không để hoa tươi trong nhà bao giờ.

Bố dắt tay tôi đi chậm chậm, tôi ngoan ngoãn đi theo như em bé đi nhà trẻ. Ở tuổi 25, có được những phút giây gần gũi yêu thương như thế này không phải dễ. Con đường đi lên phía đồi, hai bên là bạch đàn và keo trồng xen kẽ nhau. Tôi nhìn tứ phía, vắng vẻ và tĩnh mịch đến đáng sợ. Bám chặt vào tay bố, muốn cất lời hỏi bố mà không được. Chúng tôi đang đi đâu? Bố ơi, mình đang đi đâu vậy?

- Ngày đó, bố cứ nghĩ rằng con sẽ không vượt qua được. Nhưng rồi thời gian cũng khiến con phiêu pha đi. Nỗi buồn như một bước đệm để trưởng thành.

Bố đang nói gì? Chuyện gì cơ?

- Bố xin lỗi! Trước từng mắt mát con trải qua, bố chỉ biết im lặng.

Tôi nhìn bố và bắt đầu hoảng sợ. Từng luồng ớn lạnh chạy dọc trong máu khiến bước chân tôi bỗng chậm lại. Tôi níu tay bố, bố quay sang nhìn tôi chờ đợi. Sự thật ở ngay trước mắt kia thôi...

Một khu nghĩa trang nhỏ của người dân địa phương được cất lên trên mảnh đất đồi thoai thoải, đứng từ đây có thể nhìn về Hà Nội trong màn sương trắng mập mờ. Tôi giật tay bố chạy giữa những hàng mộ để tìm cái tên đã khắc sâu trong tim tôi. Bố đứng phía xa, yên lặng nhìn tôi đang trong cơn hoảng loạn.

- Con quên chỗ Minh nằm rồi à?

Tôi nhìn ra phía bố, nước mắt nhạt nhòa. Phần mộ của Phiên Vân nằm góc cuối cùng bên phải, nơi có tầm nhìn thoáng đặng nhất nếu hướng về khoảng không gian xa. Tôi lê từng bước lại gần. Bố đặt bó hoa cúc trắng trước tấm bia khắc tên Trần Hoàng Minh. Ngày mất: 19/10/2013.

- Chính con đã chọn nơi này cho cậu ấy. Con không nhớ hả Mẫn?

Thất thần!

Tôi không thể nào tin được khung cảnh đang tồn tại thực sự trước mắt tôi. Có nỗi đau buồn nào tệ hơn việc mất đi những gì yêu thương nhất, rồi dù có cố gắng làm mọi thứ để thay đổi định mệnh, thì sự thật vẫn là sự thật, không thể đổi thay.

19.10.2013? Sau trung thu năm ấy tròn một tháng. Phiên Vân! Anh đã làm gì chứ? Em đã trải qua bao gãy gập để trở về đó, cướp anh khỏi tay tử thần, mà anh đã làm gì để khiến mọi cố gắng của em chỉ là hư vô?

- Cũng 5 năm rồi. Nếu ở thời điểm hiện tại bây giờ, có lẽ đã có phương pháp chữa được bệnh cho cậu ấy.

Tôi không muốn nghe! Bệnh tật quái quỷ gì chứ? Phiên Vân của tôi hoàn toàn khỏe mạnh, anh không sao cả. Anh sẽ sống! Anh nhất định vẫn sống tiếp, vui vẻ và yên bình. Người nằm ở kia tôi không biết là ai, không phải là người tôi yêu thương! Không phải!

Tim tôi đột ngột thắt lại và giật từng đọt. Chân tôi khụy xuống, toàn thân run lên, đầu bồng rớt. Bố hét hoảng gọi tên tôi, đỡ tôi dậy và bế tôi xuống xe. Nằm trên xe về Hà Nội, tôi cố gắng thở từng giây từng phút, tay giữ chặt tim chống chọi với cơn đau dữ dội. Bố lái xe vội vã, vượt làn đường luôn luôn, ra sức xin lỗi vì bất cẩn đưa tôi đi xa khi tôi mới tỉnh lại chưa lâu. Tôi hé nhìn bố bằng đôi mắt bồng như có lửa, hình dáng yêu thương còn lại duy nhất trong cuộc đời tôi.

Bố ơi! Con xin lỗi vì những sai lầm đã qua. Có lẽ bởi tình yêu đầu đời quá lớn đã khiến con phạm phải những tội lỗi không thể tha thứ được. Con mong chỉ có con phải trả giá cho tất cả những thứ ngu ngốc đó. Cuộc đời bố xin hãy an lành!

Thân thể tôi lại được đưa vào phòng cấp cứu một lần nữa. Tiếng còi xe và tiếng bố hòa lẫn vào nhau thành thứ âm thanh vô cùng ám ảnh. Lướt qua phòng hậu cấp cứu, đồng tử tôi nở rộng khi nhìn thấy một nét mặt quen thuộc lướt qua.

Chàng trai nằm trong đó, cũng với máy điện tim và ống truyền dịch. Hai gò má, cặp lông mi, sống mũi... cho dù bị những vết xước làm mờ đi nhiều những điểm có thể nhận dạng, tôi vẫn đủ linh cảm và yêu thương để nhìn ra anh, linh hồn đi lạc đã ở bên tôi trong suốt những ngày dài trống rỗng.

Key, em và anh, có chung một điểm xuất phát?

Ở trong một lát cắt vô hình của thời gian, tôi và Key, như hai vật thể xa lạ, va vào nhau, tại một thế giới mà chúng tôi vô tình lạc vào đó. À không, tôi không đi lạc, mà là do tôi cố tình trở về quá khứ này. Còn anh, mông lung, không lý do, không điểm tựa. Anh là ai? Lý do gì anh lại lạc về cùng một thời điểm với tôi? Cô độc, lạc lõng, giữa một thế giới có đầy những vệt màu sắc chớp nhoáng?

Ở thế giới ảo ảnh vô dạng ấy, chỉ có anh nhìn thấy tôi, và chỉ có tôi nhìn thấy anh.

TRÁI ĐẤT TRÒN, LÒNG NGƯỜI GÓC CẠNH

Minh Mẫn

www.dtv-ebook.com

Chap 20.

Thân thể tôi giật lên từng đợt mỗi khi máy kích điện tim áp thẳng vào ngực. Người tôi nóng ran như đang bị lửa thiêu đốt, đau đớn tột độ lan tỏa khắp các dây thần kinh.

Dừng lại ngay đi!!! Làm ơn đừng đụng đến người tôi nữa!!! Một đồng người khốn kiếp, họ đang làm gì thế này?

Máy kích điện vẫn cật lực ấn vào ngực tôi để tìm lại nhịp tim. Tôi muốn gào lên, hét vào mặt từng người một.

- Mẫn ơi! Bố xin con! Tĩnh lại!

Tiếng của bố! Âm thanh của bố! Máy kích điện tim đã tạm dừng hoạt động. Trên màn hình máy vẫn chỉ có một đường thẳng kèm theo tiếng títt dài ám ảnh. Bố đang ôm lấy tôi, nước mắt ông chảy ướt một vệt tóc tôi. Chỉ sau đó khoảng mười giây, khi vừa kịp nghe thấy tiếng títt títt vang lên đều đặn, cũng là lúc linh hồn tôi bị đẩy ra khỏi thể xác, sau đó bị kéo phăng vào một đường hầm đen kịt đầy gió thốc, đầy những mảnh linh hồn lạc lõng.

Bố ơi! Con xin lỗi vì những sai lầm đã qua. Có lẽ bởi tình yêu đầu đời quá lớn đã khiến con phạm phải những tội lỗi không thể tha thứ được. Con mong chỉ có con phải trả giá cho tất cả những thứ ngu ngốc đó. Cuộc đời bố xin hãy an lành!

Định mệnh đưa tôi về lại thế giới của quá khứ, nơi những nỗi đau vẫn hiện hình lên từng giây từng phút. Nằm co mình trên ghế đá ở bến xe bus vắng người, tôi nghĩ thôi cứ để mình thế này, đừng đứng dậy làm gì vội vàng; cứ nằm như thế này, chẳng cần tìm cách bóc tách bí mật một cách rõ ràng. Cứ lang thang như một linh hồn lạc, tận hưởng cuộc sống tự do tự tại, trốn tránh được mọi nỗi thống khổ của con người.

Vẫn là một những con đường quen thuộc vào một buổi sáng trời không nắng. Nhưng chính cái màu trời âm u thế này lại khiến tôi thêm mệt mỏi. Tôi đặt tay lên ngực. Tim không đập. Cơ thể tôi im lìm. Đưa bàn tay lên trước mặt, tôi có thể nhìn xuyên qua nó, thấy được những đường nét góc cạnh của mọi đồ vật trước mắt. Linh hồn tôi mỏng manh trong ánh mặt trời yếu ớt, nhợt nhạt.

Con đường này hình như đã có gì đó khác, ti-gôn ửng hồng một chiều bên phải, bên kia, một hàng dài cây sừa đứng ngủ. Ngủ mà vẫn không quên kéo mưa hoa làm hắc nồng cả một đoạn đường. Gió, xào xạc dưới chân. Tôi dường như vừa đi vừa ngủ, nên không rõ là mình đi hay bay. Con đường này thực đã khác, không biết có phải vì một buổi sáng đông ghé thăm lạnh lạnh, hay bởi vì có những thứ ở phía trước, đã không còn?

Vẫn là chàng trai ấy, chàng trai ngày đó đứng bên đường, chăm chú nhìn về phía tôi, mà tôi cứ ngỡ anh đang nhìn vào tấm poster quảng cáo sau lưng. Giờ đây, trước mắt tôi, anh tiến đến! Ánh mắt vẫn hướng về phía tôi. Tôi có cảm giác tia nhìn ấy chọc thẳng vào đôi mắt đang ướt nước của mình. Vội bật người dậy rồi đứng lên. Bước chân của Key gấp gáp như bị ai đuổi. Anh lao vọt qua những chiếc xe phóng vèo vèo trên đường. Linh hồn anh đôi chỗ bị người qua đường tách đôi ra nhòa nhạt.

Trạm dừng xe bus định mệnh, nơi mà lần đầu tiên tôi gặp anh. Nơi bắt đầu cho bao đoạn đường dài có những bước chân đi theo những bước chân.

- Em đã đi đâu? Em đã đi đâu những ngày vừa qua vậy hả?

Key nắm chặt vai tôi, lắc thật mạnh khiến tôi gần như bị sốc đột ngột.

- Há? Em đã đi đâu?

- Anh bị thần kinh à? Tôi đi đâu mặc xác tôi!

Key nhú mày lại khi nghe tôi gào vào mặt anh câu vừa rồi. Tôi mở to mắt nhìn anh. Đồ đáng ghét! Anh có biết rằng tôi đang buồn lắm không? Có biết rằng tôi đang tuyệt vọng lắm không? Key nhìn tôi thật lâu, và tôi cũng vậy. Tôi không đoán được anh đang nghĩ gì, chỉ biết đôi mắt anh bỗng dưng nhòa nước. Anh ôm tôi vào lòng, mạnh mẽ như tính cách vốn có của anh. Tôi lọt thỏm trong vòng tay ấm áp của Key, dưới bến xe bus định mệnh, trong một buổi sáng trời không nắng.

- Em đừng có biến mất được không?

- Em ư?

- Em ấy! Chính em ấy! Đừng biến mất khỏi tầm mắt anh được không?

- Em?

- Anh không thích chơi trốn tìm đâu! Hoặc có chơi thì em phải là người tìm anh. Còn anh thì vẫn ở một góc nào đó nhìn thấy em.

- Tại sao?

- Anh không biết! Ở đây anh chỉ biết em. Em nghĩ sao mà bỏ anh cô độc một mình giữa hàng ngàn hàng vạn những gương mặt xa lạ như vậy chứ?

- Em chẳng nghĩ gì cả?

- Có phải đối với em, anh chẳng có ý nghĩa gì đúng không?

- Anh công em về nhà nhé?

Tôi buông một câu cảm thán nhờ vả chẳng hề liên quan đến cuộc đối thoại đang diễn ra. Key không dừng việc ôm tôi lại. Tôi chẳng hiểu anh bị làm sao nữa? Có cần tôi phải nói cho anh biết anh từ đâu đến, và thân xác anh đang ở trong khoảng thời gian thực tế nào không? Cô độc và lạc lõng gì chứ? Chuyến tàu đó đáng lẽ chỉ nên thừa mỗi tôi thôi, anh trèo lên đó làm gì để bị lạc về đây và sống cuộc sống lang bạt như thế này?

Tôi cứ đứng yên đợi Key buông lỏng tay, vậy mà anh cứ đứng đó mãi không có dấu hiệu nhúc nhích thay đổi, cứ ôm tôi giữa bến bus vắng người. Tôi áp má vào ngực anh, hai tay đan vào nhau và đặt trước môi. Không biết Key đang lo lắng điều gì nữa. Tôi nhận thấy anh mệt mỏi vô cùng. Linh hồn anh cũng mỏng manh biết bao dưới những cơn gió thốc lạnh. Gió cuối thu cuốn những bông hoa sữa nhỏ li ti rụng trắng mặt đường như tuyết phủ.

"Em đừng biến mất có được không?"

Câu nói ấy chạy đi chạy lại trong đầu tôi. Ở thế giới quanh xung quanh bao sự thật xấu xí này, có một người quan tâm đến sự tồn tại sống chết của tôi. Một ngày trời xám nhàn nhạt như hôm nay, tôi bỗng dưng phát hiện có một người thầm lặng yêu thương tôi, dõi theo tôi... Nhất định rằng tôi sẽ dành cả cuộc đời mình để báo đáp tấm chân tình ấy. Bởi vì nó quá hiếm hoi và đáng trân trọng.

Dù đã biết Key từ đâu đến, nhưng tôi không biết anh là ai, và lý do gì anh lạc về đây với tôi, hay là trời thương nên tặng anh cho tôi như một món quà an ủi cho bao đớn đau mất mát đã qua?

Nước mắt tôi vô thức trào ra. Hình ảnh tên của Phiên Vân trên tấm bia mộ màu trắng đục khiến tim tôi thắt lại. Biết làm sao được, định mệnh an bài, thay đổi có được gì đâu. Nhưng tìm cách nào để trả lại thể xác và linh hồn đúng chỗ bây giờ? Làm thế nào để có thể tự do sử dụng thân xác của

mình để sống bên Phiên Vân những ngày tháng cuối đời ít ỏi. Tôi chỉ còn có một tháng mà thôi, một tháng tìm chỗ sai sót trong quy trình cỗ máy thời gian ảo ảnh đang vận hành này để sửa chữa nó, một tháng chia sẻ cùng người tôi yêu thương khoảng ký ức cuối đời người.

- Key à, em biết phải làm gì đây?

Tôi gỡ những ngón tay đang đan chặt của mình, vòng ra sau lưng Key, ôm anh, từng ngón tay bấu chặt vào áo anh. Hoang mang và vô định. Nước mắt tôi trào ra ướt lây cả sang Key. Anh lúc này mới buông tôi ra, cúi xuống nhìn tôi khóc. Gương mặt anh chưa bao giờ thân thuộc như lúc này, ngay trước mắt tôi. Anh xoay người, cầm tay tôi khoác nhẹ lên vai anh, dịu dàng cõng tôi trên lưng và đi về nhà.

Ở quá khứ trước đây, sự thật vào những ngày này, là tôi lang thang một mình sau ngày Phiên Vân mất. Vẫn bến xe bus, vẫn những con đường hoa sữa hắc nồng, vẫn cảm giác cô độc lọt thỏm trong dòng người qua lại. Khi nhớ về những cảm giác ấy, tôi bỗng nhận ra, lỗi lầm không phải do ai, không phải do định mệnh, không phải do số phận, mà là do con người ta yêu thương quá nhiều mà thôi. Nhiều tới mức trở nên quá suy sụp khi mất đi những gì mình luôn nâng niu gìn giữ. Tôi và Phiên Vân đã kết thúc những ngày bình yên ở một khoảng ký ức đã trôi xa mãi mãi, dù có cố gắng ép mình quay trở lại cũng chẳng thể nào ru ngủ những nỗi đau.

Key cõng tôi về nhà My, ngôi nhà nhỏ quay về hướng Tây, có một chiếc cổng sắt với những thanh nhọn hướng lên trên. Mỗi khi hoàng hôn buông xuống, mặt trời đi qua những thanh sắt một cách chậm chạp, như một tròng mắt nán lại nhìn tôi một vài phút trước khi biến mất. Những buổi chiều hoàng hôn đỏ đã quen thuộc trong tâm trí tôi.

Ngồi trên giường, tôi lặng im nhìn Key lật từng trang nhật ký của My để tìm thêm thông tin chúng tôi cần, tay tôi chọc chọc xuống đệm như một đứa trẻ tự kỷ. Key cầm cuốn Nhật ký đọc cho tôi nghe một trang giấy vền vện chỉ có một dòng:

"Nick! Em đã tìm thấy anh rồi!"

Key vội với hộp bìa, lục tung giấy tờ trong đó, có một tập giấy A4 mỏng, gấp làm tư, loại giấy in của các quán photo. Ngày trước nhìn nghĩ giấy nháp hay bài tập gì đó nên không mở ra xem, giờ thấy Key lục lại được nó, tôi cũng tò mò, bò tới ngó cùng. Khoảng 10 trang A4, nhìn các ký tự nhỏ nhỏ trên dưới trang đã biết người in copy một cách khá vụng về và ngây thơ từ website xuống, còn cả một vài thông tin ngày tháng và tên blog.

- Myosotis alpestris! - Tôi thốt lên khi nhìn thấy dòng chữ tên blog

- Hoa lưu ly! - Key thì thầm. Anh có vẻ giỏi tiếng Anh lắm

- Có gì trong đó đấy anh?

- Một entry được My copy từ blog của ai đó tên Myosotis alpestris. Không, một câu chuyện!

Câu chuyện của chàng trai có đôi mắt màu xanh

Em là ai? Và, Em đến từ đâu ?

Tôi gọi em là cô gái hoa lưu ly. Tôi tìm thấy em, khi tôi đi ngang qua cánh đồng hoa lưu ly để xuống thị trấn. Em đang ngủ gục giữa cánh đồng hoa lưu ly. Những cánh hoa mỏng tang, nhỏ xíu, màu xanh lam. Em ngủ yên, giữa cánh đồng hoa lưu ly đầy nắng.

"....." - Em nói một thứ ngôn ngữ rất lạ

Tôi nheo mắt lại, nhìn em một cách tò mò,

"....." - Em vẫn tiếp tục nói

Tôi vẫn nhìn em, tò mò, chờ đợi.

"....." - Em nói câu thứ 3

Tôi bật cười, nói một cách chậm rãi, và bằng tiếng Anh: "Em nói được tiếng Anh không?". Em gật đầu, trả lời bằng tiếng Anh: "Nếu anh nói chậm!"

Tôi hỏi em rất nhiều, nhưng tôi không thể dịch hết được. Em có mái tóc màu đen, mềm mượt buông xuống vai, và làn da của người châu Á. Khi tôi bảo em có mái tóc màu đen không giống tôi. Em nhìn lại mình, rồi trả lời: "Vâng, em là... người Việt!". Tôi nhìn em chăm chú, và hỏi, rất chậm, từng từ một: "Vậy tại sao em lại ở đây?"

Tại sao em lại ở đây? Giữa những cánh hoa lưu ly mỏng tang, nhỏ xíu, màu xanh lam. Đôi mắt em bắt đầu có dấu hiệu hoảng sợ. Và rồi, em ngắt đi.

...

Tôi là một họa sĩ, sống trong một căn nhà nhỏ trên vùng núi phía Bắc New Zealand. Đứng ở cửa, tôi có thể nhìn thấy một con đường nhỏ chạy xuyên qua những cánh đồng hoa lưu ly rồi dần dần thu hẹp lại cho tới khi chỉ còn là một con đường mòn dẫn đến chân núi. Đây là nơi lý tưởng cho tôi, vì tôi rất thích gió và mặt trời. Căn nhà của tôi hứng trọn những cơn gió thổi từ bốn phía, thơm mùi cỏ và nắng.

Tôi chào đón người khách lạ của mình một cách bình thản. Đôi khi, tôi cũng thích trong những bức tranh của tôi, có một gam màu lạ.

Tôi đặt tên cho em là Myo, viết tắt từ tên Myosotis alpestris - một loại lưu ly rừng.

Myo hỏi phải gọi tôi là gì. Tôi trả lời: "Tùy em!". Em suy nghĩ: "Nick nhé?". Tôi hơi nhăn mặt: "Nghe như đặt tên cho chó ý nhỉ?". Em phá lên cười.

Tôi sửa soạn cho Myo căn phòng nhỏ trên gác. Đưa cho em vài bộ quần áo và nhắc nhở: "Cái này của em gái anh, anh cho em mượn tạm trong thời gian em ở đây, đến khi em nhớ ra mình là ai và quay về". Tôi ra khỏi phòng rồi bất chợt quay trở lại trong vòng 5 giây: "Nhớ nhanh lên đấy, Em gái anh sẽ về đây sống vào đầu mùa thu, và anh thì cũng không vui vẻ gì khi bị người lạ làm phiền".

Tôi chuẩn bị cho người khách đặc biệt của tôi bữa tối bằng món trứng ốp la, trông em cũng chẳng có vẻ gì là đói. Em mặc cho mình chiếc váy màu hồng nhạt, lặng im ngắm nghía mình trong gương. Khuôn mặt nhỏ, gầy, xanh xao, mái tóc màu đen, dài quá vai, một vài lọn tóc chờn vờn bên má. Có lẽ Myo chỉ cao bằng em gái tôi, vì em mặc chiếc váy màu hồng rất vừa vặn. Em quay ra hỏi tôi: "Em gái anh bao nhiêu tuổi?". Tôi hỏi lại: "Thế em?". Myo chần chừ một lúc, trả lời: "Hình như,... 20!". Tôi đặt đĩa trứng ốp la lên bàn ăn, và nhìn em chằm chọc:

- 20 tuổi. Mặc vừa bộ đồ của trẻ con 8 tuổi. Anh đang nghi ngờ về trí nhớ của em. Nhìn em cũng chẳng có gì giống một cô gái 20 tuổi.

- Thế một cô gái 20 tuổi thì phải thế nào mới giống?

- Chẳng biết là thế nào, nhưng ít nhất là không như em.

- Như em là sao?

- Em tự soi gương đi, không thấy mình quá bé nhỏ à, thậm chí còn chưa cao đến ngực anh.

Tôi đi đến chỗ Myo đang đứng, xoay em về phía gương. Đột nhiên, người tôi lạnh toát, sững sờ. Myo, cô gái bé nhỏ tôi tìm thấy trên cánh đồng hoa lưu ly, cô gái ấy đang đứng cạnh tôi, đang nhìn tôi thích thú, còn tôi nhìn vào gương, cố trấn tĩnh mình. Trong gương, chỉ có tôi đứng đó, một mình.

Myo vẫn cứ cười khúc khích cho đến khi tôi gọi: "Myo!". Em giật mình quay sang. Tôi nhìn chăm chăm vào mắt em. Hai tay tôi đặt lên vai em, run bần. Nhìn vào mắt em, tôi cảm nhận thấy có điều gì đó sợ hãi, sự sợ hãi đang lan rộng ra xung quanh, xâm chiếm cả cơ thể tôi, lạnh toát. Em nhìn tôi, lo lắng: "Có chuyện gì vậy anh?".

Tôi cố gắng bình tĩnh và kéo tôi ra bàn ăn, đưa cho em phần ăn mà tôi đã chuẩn bị. Tôi và Myo không nói gì thêm. Cả hai đều cảm thấy chẳng có gì để nói vào lúc này. Tôi không biết nói gì, cũng chẳng biết hỏi em gì nữa. Trong lòng tôi lúc này hoang mang thật sự, và tôi cần thời gian để hiểu được những gì đang xảy ra xung quanh mình.

...

Ngày qua ngày, Myo thường kể cho tôi nghe những gì em còn nhớ được, về những kí ức còn sót lại trong tâm trí em. Tôi nhìn thấy ở Myo một điều gì đó rất khó diễn tả thành lời nói. Giữa tôi và em như có một sự kết nối vô hình. Dường như sự xuất hiện của em không làm cuộc sống của tôi bị đảo lộn. Mặc dù tôi biết em không phải là một người bình thường như tôi. Nhưng, tôi chấp nhận em, bình thản, không phàn nàn, không khó chịu.

Tôi vẫn sống cuộc sống của tôi, ngồi hàng giờ trước cửa nhà với khung tranh và bảng màu. Myo lặng im ngồi cạnh, rồi giúp tôi nấu bữa trưa, hay cọ rửa bảng pha màu. Thi thoảng, tôi có nhìn trộm em, nhìn những lọn tóc mềm chờn vờn trên má. Có lần em đang nghịch bảng màu, tôi đi đến, vuốt gọn tóc em lên rồi buộc lại bằng dây thun. Em ngược lên

nhìn tôi. Tôi cười. Tôi thích nhìn trọn gương mặt em khi không bị tóc che khuất hai bên má.

Đôi khi, lang thang cùng Myo trên cánh đồng hoa lưu ly, tôi tự hỏi rằng, có phải đây là một câu chuyện cổ tích ? Myo có thật sự tồn tại ? Những cánh hoa lưu ly có thật sự tồn tại ? Và sự gặp gỡ giữa tôi và em, có thật sự tồn tại ?

Một sự kì diệu vô hình nào đó đã vấy những gam màu lạ vào cuộc đời tôi. Tôi lo lắng, hoảng sợ. Nhưng dần dần, tôi bỏ mặc mọi lo lắng và làm quen với một cuộc sống mới, có Myo bên cạnh. Tôi thích sự yên bình giữa những cánh đồng hoa lưu ly, giữa những cơn gió nhẹ nhàng thổi khiến tóc Myo chờn vờn trên má, giữa ánh nắng mặt trời rực rỡ trải dài trước mắt, và giữa những niềm vui mà Myo đem đến cho tôi. Sự bình yên ấy khiến tôi không muốn Myo nhớ lại, không muốn em tìm về cuộc sống thực sự là của em.

Em, là cô gái hoa lưu ly!

Những cánh hoa lưu ly mỏng tang, nhỏ xíu, màu xanh lam.

Myo thích dậy sớm, đứng trước cửa nhà đón ánh nắng. Trước mặt em, thung lũng sáng rực rỡ dưới ánh nắng mặt trời. Phía sau là những đỉnh núi cao và vực thẳm. Ngoài tiếng gió thi thoảng khiến cây cối cửa mình răng rắc, không có một tiếng động nào phá vỡ sự yên lặng xung quanh ngôi nhà mà tôi và Myo đang sống.

Tôi sợ, mình đang sống trong một giấc mơ mà không có lối ra. Đôi lúc tôi cũng gợi ý cho Myo đủ mọi cách để tôi có thể trở về nơi em đã biến mất, nhưng chẳng có cách nào khả quan, khi Myo không chứng minh thư, không giấy tờ, không hộ chiếu. Có lần, em nhờ tôi chụp giúp em một bức ảnh, tôi chần chừ, chụp cho Myo một cách miễn cưỡng. Rồi tôi cũng chẳng đưa bức ảnh đó cho em. Khi em hỏi, tôi nói bị hỏng phim. Làm sao tôi đưa

cho em được, tôi không biết giải thích thế nào, khi em không hề hiện hữu trong ảnh. Myo bắt đầu nghi ngờ tôi. Một khoảng cách vô hình giữa tôi và Myo cứ bị nới rộng ra, xa mãi. Thi thoảng, tôi cảm thấy cô đơn, giữa những cánh đồng hoa lưu ly, giữa những cơn gió nhẹ nhàng thổi khiến tóc em chờn vờn trên má, giữa ánh nắng mặt trời rực rỡ trải dài trước mắt, và giữa những điều bí mật mà tôi đang giấu diếm.

Tôi biết, một ngày nào đó, Myo sẽ nhớ ra mọi thứ, sẽ quay trở về tìm lại quá khứ bí mật mà tạm thời em chưa thể nhớ ra. Em không thể là cô gái hoa lưu ly mãi được. Em không phải là Myo của riêng mình tôi. Một Myo khác, đang chờ đợi em trở về.

Quá ích kỷ, khi cứ nhốt Myo vào câu chuyện cổ tích này.

...

Một ngày, khi tôi và Myo đang ngồi trước cửa với bảng màu và khung tranh, còn tôi ngồi bên cạnh, thì bà ngoại tới. Tôi bất ngờ và hơi bối rối. Bà ngoại tiến gần đến trước mặt chúng tôi, tươi cười. Myo đứng dậy chào bà. Nhưng dường như bà không hề để ý tới người con gái nhỏ bé đang đứng cạnh tôi. Bà nắm tay tôi, hỏi han ân cần. Myo im lặng nhìn tôi nói chuyện với bà một cách luống cuống. Em đứng im, chờ đợi. Đột nhiên, em quay trở vào nhà. Tôi thấy em hoảng hốt đứng trước cánh cửa và không thể mở nó ra. Tôi như thấy Myo dần dần trong suốt. Mắt em nhòa đi, quay lại nhìn tôi, cầu cứu.

- Trời ơi, Nick! Giúp em!

Trước mặt bà, tôi không thể để ý tới Myo, tôi cúi xuống dọn dẹp các lọ màu vẽ dưới chân. Bà ngoại tiến về phía Myo. Em hoảng sợ và nói luống cuống: "Bà ơi, bà có thể giúp cháu mở cửa được không? Không hiểu sao cháu không thể làm được điều đó". Bà không dừng lại, vẫn tiến thẳng đến phía em đứng. Khi tôi vẫn chưa định thần được mình phải làm gì, thì đã

thấy Myo ngã vật về phía trước. Bà ngoại vừa đi xuyên qua người Myo. Lúc này, Myo đã nhận ra, không ai có thể nhìn thấy em, ngoài tôi. Trong nhà, bà ngoại vẫn vui vẻ sắp xếp đồ đạc lên bàn ăn, không hề biết chuyện gì vừa xảy ra. Tôi đứng im, nhìn Myo.

Những lọ màu trên tay tôi rơi xuống sân, lăn lóc khắp nơi, quệt thành những vệt màu lem luốc. Myo ngược đôi mắt đẫm nước lên nhìn tôi. Điều bí mật mà tôi giấu em bấy lâu nay, giờ đang nổi nhau lăn dài trên gò má em. Em nức nở, gượng mình đứng dậy, dùng hết sức lực còn lại, chạy ra khỏi nhà. Tôi không chạy theo, mà vẫn đứng trước cửa, giữa khung tranh, bảng màu, và những lọ màu lăn lóc dưới sân quệt thành những vệt màu lem luốc.

Sau khi sắp xếp lại mọi thứ, tôi tìm đến nhà một bà pháp sư chân núi bên kia. Và hiểu được mình sẽ phải làm gì.

Cổ tích, rồi cũng sẽ đến lúc phải kết thúc!

...

- Myo! ... Myo! Em tỉnh chưa?

Em tỉnh dậy, giữa cánh đồng hoa lưu ly. Nơi tôi lần đầu tiên tìm thấy em, nơi em tỉnh dậy và bước vào một thế giới trong giấc mơ. Em gục vào lòng tôi, òa khóc.

- Nick! Không ai nhìn thấy em, không ai nhìn thấy em!

- Myo, đừng khóc!

- Em là ai, Nick ? Em là ai ?

- Myo, đừng khóc nữa. Ngày mai, anh sẽ đưa em về nhà !

Tôi lau những dòng nước mắt đang nhòe nhoẹt trên gương mặt Myo rồi nhẹ nhàng nâng em dậy, cõng em về.

Chúng tôi đi chậm rãi, trên con đường nhỏ chạy xuyên qua những cánh đồng hoa lưu ly rồi dần dần thu hẹp lại cho tới khi chỉ còn là một con đường mòn dẫn đến chân núi. Giữa cánh đồng hoa lưu ly màu xanh lam, giữa những làn gió thổi từ bốn phía, thơm mùi cỏ và nắng. Myo mết mỗi gục đầu vào lưng tôi, vòng tay ôm tôi. Có một điều gì đó nhắc nhở tôi rằng, tôi sẽ phải xa em, ngay ngày mai !

....

Ngôi nhà gỗ của bà Eagle nằm phía bên kia dãy núi. Tôi tới thăm bà khi trời chập choạng tối. Nắm chặt tay Myo, tôi không nỡ để mặc em lạc trong những ưu tư và lo sợ. Ánh mắt em trùng xuống, nhìn vào khoảng không vô định.

Bà Eagle mở cửa cho tôi vào, niềm nở :

- Chàng trai! Ta đợi cháu khá lâu rồi đấy. Đưa bạn vào nhà đi.

Ngôi nhà trang trí đơn giản với bộ bàn ghế gỗ, một chiếc Tivi cũ, đài, bếp và bàn ăn ở một góc nhỏ trong nhà.

- Bà ơi, làm cách nào để đưa cô gái này về lại nơi cô ấy đến?

Bà Eagle nhìn Myo thật kỹ, trong lúc em đang rúm ró sợ hãi vì thấy ngoài tôi ra còn có người khác nhìn thấy em.

- Đừng lo, trái tim cô ấy khắc tự tìm được đường trở về. Chỉ cần có người đủ tâm lực che chở cho cô bé suốt quãng đường thôi.

Người đủ tâm lực che chở ư ? Là tôi sao ?

- Về chuẩn bị đi chàng trai. Chúc cả hai có những giây phút vui vẻ khi còn tồn tại trong nhau !

Tồn tại trong nhau ?

...

Trở về

Tôi đặt vé máy bay đến Việt Nam ngay ngày hôm sau.

Giữa sân bay, tôi cố gắng nắm chặt tay Myo để khỏi bị lạc. Ở nơi đông người. Cơ thể em hầu như trong suốt đến nỗi tôi không thể nhìn thấy. Điều duy nhất tôi có thể cảm nhận được rằng em đang ở bên tôi, là bàn tay nhỏ bé của em luôn nắm gọn trong bàn tay tôi, lạnh toát.

Tôi và Myo, cả 2 đều im lặng, chìm sâu vào giấc ngủ trên con đường trở về nơi em đã biến mất.

Chưa bao giờ tôi nghĩ rằng mình sẽ tới Việt Nam, để đưa một linh hồn bé nhỏ về nhà !

Myo không mệt. Em dắt tôi chạy trên những con đường Hà Nội lát những gạch nhỏ hình thoi, dưới tán cây xanh. Tôi lặng yên nắm tay em, nhìn em cười đùa, hít thở thật sâu mùi vị quen thuộc mà cỡ lẽ em đã rất nhớ nó trong thời gian qua. Myo hào hứng bao nhiêu, tôi lại trầm lắng bấy nhiêu. Myo dường như đã nhớ lại tất cả, ngay từ giây phút đầu tiên e đặt chân xuống sân bay. Tôi chẳng biết phải nói gì. Chỉ biết đi, nhìn ngắm, và hít thở cuộc sống của Myo.

- Myo ! Em là ai ?

Myo quay sang nhìn tôi, cười. Em không trả lời, vẫn tiếp tục chạy nhảy, hít thở.

Myo ! Em là ai ? Mà đến bên tôi, và khiến trái tim của tôi trở nên bất lực như thế này.

Myo dắt tôi đến phòng bệnh. Tôi giật mình khi nhìn vào phòng hồi sức, khi thấy em đang nằm trong đó, với ống thở và máy điện tim. Tay Myo buông thõng. Em đứng lặng đi, nhìn cơ thể xanh xao trước mặt mình. Trong phòng, mẹ em đang lặng lẽ dùng khăn ướt lau cánh tay cho em, buồn bã.

- Myo ! Đêm nay, em hãy nằm xuống giường bệnh này, ngay bên cạnh thân xác em, và ngủ 1 giấc thật ngon em nhé ! Ngày mai, tất cả sẽ trở lại bình thường. Còn bây giờ, anh phải đi !

Myo quay sang, nước mắt e chảy tràn khuôn mặt gầy và nhỏ nhắn.

- Nick ! Anh không đợi em tỉnh lại à ?

- Chúng ta gặp nhau trong một giấc mơ nhuộm màu duyên số. Bởi vì thế khi tỉnh dậy, em sẽ không còn nhớ anh là ai nữa. Anh không muốn nhìn em như một người xa lạ. Em hiểu không ?

Tôi cũng phải trở về. Myo không thuộc về cuộc sống của tôi, và tôi cũng không thuộc về cuộc sống của em. Có chăng chỉ là chút ảo ảnh kỳ diệu của tạo hóa, linh hồn em sau một vụ tai nạn đã lạc đến bên tôi. Tôi chậm chậm bước đi trên những con đường Hà Nội lát những viên gạch nhỏ hình thoi dưới tán cây xanh. Tôi cố gắng hít thở thật sâu mùi vị của cuộc sống mà Myo tồn tại. Ngày mai, khi ánh nắng mặt trời bắt đầu xuất hiện, Myo sẽ tỉnh lại. Còn tôi, trong em, sẽ hoàn toàn biến mất.

Tôi trở về, với con đường nhỏ chạy xuyên qua những cánh đồng hoa lưu, những cánh hoa lưu ly mỏng tang, màu xanh lam, giữa những làn gió thổi từ bốn phía, thơm mùi cỏ và nắng.

Myo, em có biết rằng. Tên loài hoa lưu ly rừng tôi đặt cho em, còn có một tên gọi khác : *Myosotis alpestris* - Xin đừng quên tôi

Bà Eagle! Tai tôi ù đi khi nghe thấy cái tên ấy. Chính là bà ta, người đàn bà mang đôi mắt của rắn, người đàn bà chỉ cho tôi cách quay trở về đây. Tại sao bà ta lại ở tận NewZealand vào khoảng thời gian này? Ở thời điểm năm 2018, bà ta sống tại một làng nhỏ cùng đồng bào dân tộc miền núi trên Sơn La, phải khó khăn lắm mới tìm được đến nơi bà sống. Tôi giật mạnh tay Key, nói gấp gáp:

- Anh! Em cần sang đó! Em cần sang NewZealand! Em cần gặp người đàn bà phù thủy trong câu chuyện này.

- Nhưng chúng ta không thể đi xa như thế được. Anh và em đều không đủ linh lực. Cần một thực thể sống! Và... cần tiền nữa!

Đầu óc tôi lúc này loạn lên. Sau khoảng thời gian cả hai chúng tôi yên lặng suy nghĩ, tôi đứng dậy, nhìn thẳng vào mắt Key:

- Mình tới bệnh viện đi anh! Em sẽ mượn thân xác của My một lần nữa!

Key nhìn tôi chờ đợi. Anh luôn là người suy nghĩ thấu đáo trước sau mọi chuyện rồi mới quyết định hướng giải quyết, vậy mà lúc nào cũng bị tôi xoay như chong chóng. Nhưng giờ đây, ngoài cách ấy thì không còn con đường nào khác. Dù không muốn chọn, thì anh cũng phải bước theo tôi, theo ngã đường mà định mệnh đã đặt sẵn...

Chỉ em đi anh... nơi tìm lại thời gian!

Nơi ký ức chưa một lần gián đoạn.

Nơi bản tình ca chưa buông lời ai oán.

Nơi em bình yên trong giấc ngủ thật ngoan...

TRÁI ĐẤT TRÒN, LÒNG NGƯỜI GÓC CẠNH

Minh Mẫn

www.dtv-ebook.com

Chap 21

Mùa thu năm nay sao nhiều mưa đến vậy? Ở đâu cũng có nước mắt, ướt át đến cóng lạnh. Bên cạnh cửa sổ, tôi ngồi yên bình trong vòng tay của Key, ngược nhìn lên tán lá nơi giàn hoa tường vi mẹ trồng. Key nói đợi ngớt mưa thì hãy đi. Anh thấy mệt và muốn nghỉ. Bầu trời màu xám nhạt ngoài cửa sổ cứ nhòe nhoẹt trong mắt tôi. Tôi để mặc mình trôi lạt trong những dòng cảm xúc trộn lẫn, không muốn suy nghĩ gì nhiều.

Ngồi trong lòng Key, tôi mới thấy mình nhỏ bé đến nhường nào, lọt thỏm như một con mèo. Anh ôm hờ thôi, mà vẫn còn thừa cả cánh tay. Tôi ngồi chán, càu càu tay Key cho đỡ rảnh. Anh rụt tay lại, rồi như thấy tôi buồn, lại thò tay ra cho tôi cấu. Dịu dàng hết sức.

- Sao anh cứ để mặc mình cho em bắt nạt hoài vậy?

- Không thì em biến mất. Sợ lắm!

- Anh sợ thế à?

- Ừ, sợ!

Key chân thật, không giấu diếm tôi bất cứ điều gì. Tôi nhìn anh cười. Đối với tôi giờ đây, anh như một báu vật, không chỉ mình anh sợ tôi biến mất, mà chính tôi, nghĩ đến khi phải tồn tại mà không có anh bên cạnh, tôi đã muốn phát điên lên rồi.

Key kể cho tôi nghe về cuộc sống của Quân, về ngôi nhà của những đứa trẻ đường phố mà anh nhìn thấy. Tôi im lặng nghe. Nghĩ tới Quân, tôi lại thấy giận em. Tôi không tin rằng từ một đứa bé ngây thơ thánh thiện mà tôi gặp trong chuyến đi tình nguyện ở Quảng Nam, lại chẳng mấy chốc trở thành một đứa trẻ lang bạt tại thành phố này, kiếm sống bằng nghề bán kẹo dạo và móc túi. Điều gì đã khiến em thay đổi đến như vậy chỉ trong một năm?

Tiếng rơi vỡ ở dưới nhà khiến tôi và Key giật mình. Hình như mẹ đã về. Tôi vội chạy về phía cửa phòng, nhưng đôi tay mờ nhạt trượt qua trượt lại nắm đấm cửa làm tôi khựng lại. Key bước đến, nhẹ nhàng xoa đầu tôi. Tôi hất tay anh ra ngay lập tức:

- Tại sao em chưa mở được cửa vậy? Đến bao giờ em mới có thể tự mở cửa.

- Đến khi nào không có anh

- ...

- Sao? Không muốn à?

- Không, vậy thôi em không cần mở được cửa nữa đâu.

Tôi cũng thành thật thú nhận, đối với tôi giờ đây, Key là người vô cùng quan trọng. Tôi cần anh ở bên, dù thế nào đi nữa, dù tôi có mạnh mẽ ra sao.

Key mở cửa cho tôi xuống tầng một, những mảnh thủy tinh vỡ nham nhở rải từ cầu thang xuống bếp. Người đàn ông hôm trước lại có mặt ở nhà tôi. Hôm nay ông ta tỉnh, không say! Mà có say hay tỉnh, nhìn ông ta cũng thật tởm lợm, dù đã cố khoác lên người bộ đồ lịch sự, nhưng mấy câu nói ông ta thốt ra thì tôi không nghe lọt tai được lời nào.

- Tìm làm đéo gì? Bố mày đã bảo nó chết rồi!

Mẹ chẳng thèm đáp lời, đi vào góc nhà lấy chổi ra dọn dẹp. Người đàn ông chửi tiếp vài ba câu nữa rồi khệnh khạng đi ra khỏi nhà. Lúc ấy trong lòng tôi có điều gì thôi thúc, gạt bỏ cả mối quan tâm dành cho mẹ mà chạy theo người đàn ông đó. Key chạy theo tôi ngay. Người đàn ông này ra đường lớn, bắt 1 chiếc taxi Mai Linh. Trước khi đóng cửa xe, ông ta còn bận trả lời điện thoại, đủ thời gian cho cả tôi và Key cúi đầu lách vào xe, ngồi gọn lại một góc. Tôi ngồi lên đùi Key, như em bé được anh trai bế. Key thì nép về phía cửa, sợ người đàn ông hươ chân múa tay chạm vào linh hồn anh.

- Trông ông ta như một con lợn! - Key bảo tôi

- Phản đối! Anh nói thế là xúc phạm lợn!

- Ha ha.

Key cười vang bên tai tôi. Nói cũng không sai đâu. Cái bụng của ông ta như một bà mẹ mang bầu tháng thứ 7. Khuôn mặt người đàn ông này khiến tôi không có đủ dũng khí để nhìn lâu, màu da bõn bợt như người chết trôi dễ khiến người đối diện rùng mình. Có thể do tôi ghét mà sinh ra những cảm giác ấy.

- Cái váy này đẹp hơn!

Tôi quay ngoắt về phía sau nhìn Key, rồi nhìn sang người đàn ông ngồi bên, rồi ngó ra đằng trước nhìn người lái taxi, họ đều mặc quần áo cả??? Cuối cùng nhìn lại tôi, tôi mới hoảng hồn khi nhận ra bộ đồ tôi đang mặc, là bộ đồ tôi bận hôm tới thăm mộ Phiên Vân, chiếc váy dạng sơ mi nam dài đến đầu gối có thắt lưng nhỏ ở eo - màu đỏ, váy màu trắng chứ không phải chiếc váy màu mây trời, ngăn ngang đùi như hồi đầu mới gặp Key. Tôi nhìn xuống cả dưới chân, đôi giày búp bê đỏ chứ không phải giày vải màu xám. Nếu Key không nhắc, tôi cũng chẳng hề nhận ra sự thay đổi

thú vị này. Khi hôn mê trong trạng thái nào, thì lạc về đây mang theo chính hình hài của trạng thái ấy. Cái máy ảnh của Key vương bên sườn lại khiến tôi nhớ lại, vội lục túi váy vuông vuông trước ngực, người tôi như đóng băng khi trong túi áo, chiếc vòng tay vẫn còn nguyên đó!

Buổi sáng của ngày hôm qua ở hiện tại, khi mở tủ lấy đồ ra thay, chiếc vòng tay Phiên Vân tặng tôi ngày sinh nhật tuổi 20 rơi ra từ túi áo. Tôi không còn nhớ mình đã tháo nó ra từ lúc nào và cất vào túi chiếc váy này. Lúc đó do vội vã, tôi chỉ kịp mặc đồ, cất chiếc vòng vào lại túi và chạy xuống nhà vì bố đang đợi. Chiếc vòng bạc nhỏ khắc họa tinh xảo, ở giữa có mặt trái tim khắc tên tôi và Phiên Vân: Minh Mẫn. Anh đã tự tay đeo nó cho tôi, như một kỷ vật của tình yêu an yên mà chúng tôi đang có. Kỷ vật vẫn còn đây, người như cơn gió bay xa mãi tận nơi nào?

- Có cần... anh đeo lại cho không?

Key nhẹ nhàng khi thấy tôi đang ngồi lặng người. Đôi mắt anh lo lắng. Tôi nhìn anh không nói gì. Trông tôi lúc này chắc hẳn đáng thương khổ sở lắm. Phiên Vân không chờ câu trả lời, anh cầm lấy chiếc vòng tay ấy, cẩn thận tìm móc nối đeo lại cho tôi. Lạ thật! Dù rất buồn, nhưng nước mắt tôi không còn dễ dàng chảy trôi như trước. Sự thật vốn đã vậy rồi, đau đớn mãi cũng chẳng giải quyết được gì. Tôi chấp nhận nó thôi. Đáng lẽ giờ đây phải tới bệnh viện, phải đủ linh lực để hòa nhập vào thân xác My, vay mượn cô ấy một lần nữa, nhanh chóng tìm cách kết thúc chuyện này; thì lại ngồi đây với một người đàn ông vô dụng, chẳng liên quan gì đến cuộc đời tôi?

- 45 nghìn anh ạ!

Giọng anh taxi nhỏ nhẹ. Người đàn ông trả tiền rồi với tay mở cửa xe. Không tránh kịp, cả tôi và Key đều bị cánh tay ông ta chém ngang, xé đôi tại phần giữa cơ thể, Key vội nắm chắc tay tôi để cả 2 còn đủ sức giữ nguyên linh hồn mình.

- Khủng khiếp thật! Anh có cảm giác như chúng mình chết lần thứ 2
ấy

- Cái gì? Chết cái gì? Cả anh với em đều còn sống! - Tôi quặc lại

- Sao em biết anh còn sống?

- Em đoán!

Tôi vênh mặt lên với Key rồi nhảy vọt ra ngoài trước khi cửa xe đóng. Key chậm hơn tôi, anh không ra kịp. Người lái taxi đã với tay đóng cửa lại. Tôi cuống quýt nhìn anh đăm đăm cửa kính với vẻ hoảng hốt. Chiếc xe taxi vọt đi. Thôi rồi! Vậy là Key phải ngồi trong đó cho đến khi xe bắt được khách và luồn ra lúc cửa xe mở. Trời ơi! Đàn ông con trai gì mà mỗi việc bước ra khỏi xe thôi mà cũng không làm được? Miệng tôi không thôi lảm bầm nguyên rủa. Tức phát điên, mới tìm lại được tôi mà dám để lạc lần nữa như thế này. Chạy theo Key cũng không kịp và không có sức, tôi đành đi theo người đàn ông kia. Không rõ ông ta và mẹ My có mối quan hệ gì. Nhưng chắc chắn không phải là vợ chồng. Bỗng nhiên tôi thắc mắc, mẹ đang tìm ai? Người đó còn sống hay đã chết? Trong cuốn Nhật ký của My, cô ấy nói rằng mẹ vẫn thương đi xa vào cuối tuần. Liệu có phải mẹ đang tìm kiếm một điều gì đó thật sự quan trọng, không thể thiếu trong cuộc đời mẹ?

Tôi lẻo đẻo theo người đàn ông trên con ngõ nhỏ ở đường Khương Đình. Khu này bên trái đường là Nhà nghỉ san sát nhau, có một sân bóng đá nhân tạo bên phải, vỉa hè là quán phở bún lề đường. Tiếng ồn ào của trường học không biết từ phía nào vọng lại, tạo thành một thứ âm thanh hỗn tạp đau tai. Người đàn ông đi trước tôi bước chậm, không vội vàng, đi qua khoảng hơn mười nhà nghỉ, rẽ phải một lần, rẽ trái một lần, ông ta mới dừng lại. Tôi ngược nhìn lên, cái biển "Nhà nghỉ Ngọc Dung" xanh lét đập vào mắt tôi. Người đàn ông này tự nhiên đi lên gác mà không cần báo với chị gái đang ngồi chơi điện tử ở phòng tiếp tân tầng một. Tôi chạy vội vì

đoán được ra ông ta sẽ đi vào một phòng nào đó, tôi cần lách vào trước khi cửa đóng. Căn phòng ngủ trên tầng 2 ghi biển 106, rộng khoảng 25m², chiếc giường to ga trắng đặt ở giữa bên cạnh khung gương rộng, rèm cửa sổ và cửa ban công màu vàng nhạt, buồng hồ hững. Tôi ngồi lên ghế đặt cạnh tủ Tivi, theo dõi nhất cử nhất động của người đàn ông kia. Ở phía nhà tắm, hơi nước mờ mờ bốc lên, loáng thoáng bóng người trong ấy.

- Sáng sớm tắm làm gì thế?

Không có ai trả lời. Có lẽ tại tiếng nước chảy và phòng kín. Tôi ngồi xem tivi với người đàn ông bụng lợn kia khoảng 15 phút thì trong nhà tắm mới có dấu hiệu lạch cạch chuẩn bị ra. Mắt tôi vẫn dán vào màn hình Tivi không thềm ngược lại. Cùng lắm thì là một chị mắt xanh môi đỏ với cái váy ngủ rủ từ ngực xuống đùi, bước ra ướt lướt thướt nước trên vai và ngực. Nghĩ tới đó mà rùng mình. Tự hỏi tại sao tôi lại chạy theo con người này để ngồi đây trong hoàn cảnh trở trêu đến thế?

- Có lấy được tiền không? - Người đàn ông cất lời ngay sau khi cửa phòng tắm bật mở

- Mai cơ. Cả ngày nay ông ở nhà em không tự tiện được.

Tai tôi ù đi.

Tim tôi đóng băng.

Chân tay tôi đóng băng.

Giọng nói này quen thuộc tới mức khiến tôi phải giật mình trong từng giấc ngủ. Tôi chậm chậm quay sang. Khuôn mặt kia dù có nhìn nghiêng hay chéo một góc nhỏ từ phía sau, tôi vẫn nhận ra được.

Mẹ 85!

Tại sao?

Khung cảnh trước mắt tôi lung linh, lung linh nhòa đi. Tại sao mẹ 85 lại ở đây? Với một người đàn ông lạ, giữa một không gian không hề tử tế? Tôi từ từ đứng dậy tiến về sát giường. Đèn tuýp đã tắt, chỉ còn ánh đèn ngủ vòng vọt mờ mờ, nhưng mọi thứ vẫn ghim sâu trong mắt tôi từng tia rõ nét. Họ thăm thì, họ cuốn lấy nhau, trong những mơn trớn trần truồng xác thịt. Một người là mẹ kế của tôi, một người là bóng hình quyền lực trong gia đình cô gái mà tôi đang vay mượn thể xác. Họ liên hệ với nhau ra sao, họ làm gì đằng sau bố tôi, mẹ My - những con người hiền lành đáng thương mà tôi yêu bằng cả trái tim?

- Này! Em có trong đó không thế Mẫn?

Giọng của Key! Tôi chờ dẫn lối ra phía cửa, ngồi thụp xuống sàn. Phía giường, mẹ kế của tôi đang ngậm một thứ tằm lợm kinh khủng của người đàn ông kia trong miệng, ướt át lười và dịch nhầy. Tôi đập mạnh cửa, mặc cho linh hồn tôi gần như tan ra sau mỗi lần va chạm vào một vật thể cứng.

- Key!! Cho em ra! Mở cửa cho em!

- Anh không thể. Cửa bị khóa rồi!

Tôi ra sức cầm nắm đấm cửa cho dù tay tôi cứ trượt đi trượt lại. Không thể! Không thể mở! Tôi quay lại phía giường. Những âm thanh của hoan lạc thả ra gấp gáp, hùng hục, xuyên vào tai tôi. Tôi bịt tai lại, cúi mặt xuống đùi, có thể cảm nhận được toàn thân tôi đang run lên bần bật. Đừng nhìn gì, đừng nghe gì nữa. Từng tích tắc trôi qua, tôi cầu nguyện sao cho Chúa làm ơn đưa tay cứu vớt tôi nhanh chóng kết thúc chuyện này!

- Em có ổn không? Anh ở đây! Ngay cạnh em thôi!

Giọng Key như một liều thuốc an thần giúp tôi khi ấy. Tôi áp chặt má vào cửa, dặn đi dặn lại anh rằng: "Anh đừng đi đâu, anh phải ngồi yên đó".

Tại sao cuộc sống này, niềm tin lại là một thứ mong manh dễ vỡ đến vậy. Bố tôi yêu mẹ 85 vô cùng, nhìn cách ông mắng mỏ dạn dò tôi, nhìn cách ông pha thuốc, thức khuya canh giờ thay khăn mỗi khi mẹ kể lên cơn sốt, tôi hiểu được tình cảm ẩn sau trong trái tim căn cổ đã từng mất mát của bố. Bố tôi đâu có lỗi gì mà phải chịu sự phản bội dối trá?

- 3 tiếng rồi đấy! Sao lâu thế Mẫn?

- Anh đừng hỏi em nữa được không?

- Nghe giọng em sợ quá! Em có ổn không?

- Em ổn!

Lúc này tôi ngồi sát mép tường, góc phòng giao giữa cửa và gian tường có cửa sổ, đợi đến lúc cửa mở để thoát khỏi không gian ghê tởm này. Key giữ cho cuộc đối thoại giữa chúng tôi diễn ra liên tục để anh có thể cảm nhận được rằng tôi vẫn ngồi bên trong. Trên giường, mẹ kể tôi vẫn đang lỏa thể, gối đầu lên tay tình nhân, tay phải vuốt dọc dương vật hấn. Âu yếm lắm!

- Đừng uống bia nhiều nữa. Bụng anh to hơn bụng em lúc mang bầu Đấng 6 tháng đấy!

- Còn hơn lão già mình hạc xương mai nhà em.

- Thôi, không được nói với người đang nuôi sống mình cái giọng vô ơn đó.

- Đấng thế nào?

- Vẫn học hành bình thường, tiền chu cấp đầy đủ.

- Cẩn thận không nó mà bị tai nạn gì liên quan đến bệnh viện, phải lấy máu lấy miếc, lão già phát hiện ra thì bỏ mẹ.

- Em biết.

- Đưa con gái lớn thì sao?

- Lướt lâu rồi, mình em oanh tạc, dễ dàng hơn. Xưa có nó ở nhà, cứ như ma ám ấy. Sao lần tai nạn đó nó không chết luôn cho xong.

Tôi nghiến răng. Thật khốn nạn! Đãng không phải là con trai của bố tôi, không phải em trai cùng chung một dòng máu với tôi. Bao năm qua, tôi yêu thương và chăm sóc em như báu vật, tôi hầu hạ mẹ kể đến từng bữa cơm, chưa bao giờ tôi cãi hay phản kháng mẹ nửa lời. Tại sao? Tại sao lại lừa dối tôi?

Tại sao lại đối xử như vậy, với bố tôi?

Mắt tôi nặng trĩu. Mọi thứ trước mắt cứ nhòa nhạt rồi tối đen dần đi.

Không rõ đã thiếp đi bao lâu, chuyện gì xảy ra sau đó, chỉ biết khi tỉnh giấc, tôi đang gục đầu trên vai Key. Anh công tôi, chậm chậm đi bộ trên con đường bằng lăng ở Kim Mã, gần nhà tôi. Trời đã tối, tôi tỉnh rồi nhưng vẫn muốn nằm lại trên lưng anh. Đôi lúc Key như đang thở dài, có lẽ anh đang suy nghĩ điều gì đó. Ánh sáng mờ ảo của màn đêm đã bắt đầu buông xuống sau lưng chúng tôi. Phía xa xa, những tòa nhà lớn đã lục đục sáng đèn. Giờ cao điểm trở thành nổi kinh hoàng của cả trăm con người đang tranh thủ lách đường, "xê dịch" từng centimét một ngay gần hai linh hồn chúng tôi. Ai cũng chen lấn, hỗn loạn và ồn ào.

- Tỉnh rồi hả sâu ngủ?

- Sao anh biết?

- Anh cảm thấy vậy!

- Được ngủ lâu hơn nữa thì tốt biết bao?

- Đừng nghĩ nhiều nữa, khi cửa phòng mở, anh đã biết được chuyện gì đã xảy ra.

Key vẫn bước thong dong, im lặng lắng nghe tôi một cách chậm rãi. Sự nhốn nháo và bực mình của những con người đang len lỏi trên những đại lộ ồn ã kia, cảm giác bất ngờ tới choáng váng mà chính tôi vừa trải qua ngày hôm nay, hoặc rất nhiều ngày trước đó, dường như không còn tồn tại. Vào chính khoảnh khắc ấy, Key đã nói một câu khiến tôi nhớ mãi:

- Người ta sống thế nào đều có lý do cả. Chỉ là lý do của người này làm đau đớn người kia!

Cũng giống như việc tôi đang làm - quay về đây đổi thay quá khứ - là có lý do, nhưng cái lý do của tôi lại khiến hết thảy những người tôi yêu quý, và cả những người không hề liên quan đến cuộc đời tôi, phải tổn thương đau đớn.

Không biết trách ai, có chăng muốn tự an ủi lòng mình, thì đổ lỗi cho định mệnh.

Key cứ công tôi đi mãi, cả hai đều im lặng không nói gì sau câu chuyện nặng nề tôi kể cho anh nghe. Liệu có phải chúng tôi quá ngây thơ và hồn nhiên, nên khi chạm trán với đối lừa giả tạo mới ngạc nhiên đến vậy?

Chuyến xe bus cuối ngày chẳng có ai ngoài hai linh hồn vô hình hư ảo và hai người: một lái xe một phụ xe. Key không ngồi cạnh tôi như mọi lần, chúng tôi mỗi người một hàng ghế, tôi ngồi bên phải, anh ngồi bên trái, đều cạnh cửa sổ, đều chống tay nhìn sang bên đường qua ô cửa kính thấp thoáng những vật đèn phản chiếu.

Trong vô thức, nước mắt tôi lại vô tư tràn ra. Thi thoảng lại khóc không nguyên cớ như vậy. Mà cũng không phải là khóc, tự nhiên thấy mắt ướt thôi. Tôi vốn rất dễ khóc, nhưng không bao giờ nghĩ trong vô thức cũng có thể khóc được.

Trống rỗng!

Key đưa tay gạt gạt má tôi, tôi vội quay sang, anh đã ngồi cạnh từ lúc nào, nhẹ nhàng an ủi tôi bằng cách riêng của anh ấy. Tôi thôi chống tay lên cửa kính, nghiêng sang và gục vào vai anh. Những lúc vu vơ, tôi mới chợt nhận ra một điều rất đơn giản. Tất cả mọi cô gái trên thế giới này - và tất nhiên là có cả tôi - đều cần được che chở, và bảo vệ.

- Em đang nghĩ gì?

- Nhiều lắm!

- Về điều gì?

- Về ngày xưa, cái ngày em vẫn còn là một cô gái vô ưu. Em sống với những ước mơ nhỏ bé của tuổi cận trưởng thành. Ngày ấy em vẫn luôn mơ được đến New Zealand, vùng đất của những dải mây trắng dài, chạy nhảy trên những cánh đồng hoa lưu ly màu xanh lam thơm mùi nắng và gió. Em muốn được bước chân vào một hội trường lớn ở Ý, chơi dương cầm thỏa thích, chẳng cần ai nghe, chỉ cần được chơi dương cầm thôi.

Thế rồi, tới bây giờ, em vẫn ở Việt Nam, Hà Nội! Vẫn là những đêm lang thang đến tận cùng những góc ngách nhỏ bé của Hà thành. Hà Nội phần hoa, Hà Nội náo nhiệt, Hà Nội đông đúc. Những tòa nhà lớn che đi những khu ổ chuột. Rác rưởi phủ kín sông, bay đầy đường. Em yêu những đêm Hà Nội, những đêm em chia sẻ mẩu bánh mì cho một đứa trẻ lỡ bước, xin phần cơm thừa cho một con chó hoang, cúi người chào ông cụ nhặt rác... Nơi em hiểu rằng mình đang dần trưởng thành. Nơi khiến em nhận ra, em quá đầy đủ và hạnh phúc.

- Nơi em trải qua nỗi đau mất mát tưởng chừng như chết đi được nữa, đúng không?

Tôi không trả lời Key, mắt lại hướng ra ngoài ô cửa kính. Phải rồi, cái thành phố này đã chôn chặt gần một nửa cuộc đời tôi. Tuổi thanh xuân sắp trôi qua trong những đau đớn chia ly, trong những lọc lừa dối trá. Những sự thật xấu xí đã khiến niềm tin cuối cùng trong tôi sụp đổ. Làm sao tôi có thể đối diện với Đấng được nữa? Khi tôi đã phát hiện ra mối quan hệ giữa chúng tôi không phải là ruột thịt? Và sau khi trải qua mọi gầy gập như vậy, tôi sẽ sống như thế nào cho quãng thời gian còn lại của cuộc đời mình?

- Mẫn! Quân kia!

Tôi nhìn theo hướng Key chỉ. Đúng là Quân, em đang đứng dựa vào hàng rào bên ngoài bệnh viện. Tôi và Key xuống bến ngay khi xe dừng. Trời gần về đêm rồi, em ở đây làm gì? Nhìn xung quanh, cũng không thấy rõ hàng quen thuộc em vẫn đeo trước bụng. Tôi chạy tới trước mặt Quân, ngắm em rõ hơn, vẫn đôi mắt buồn, môi nhỏ luôn mím chặt. Quần áo em mặc hôm nay cũng tươi tắn hơn mọi ngày. Em ngồi bần thần, mắt nhìn vô định vào một khoảng không trước mặt.

- Có chuyện gì vậy nhỉ? - Key ghé vào tai tôi

- Em không biết!

Rồi tôi ghé sát xuống khuôn mặt Quân, tôi thì thầm những câu hỏi luôn đau đáu trong lòng những ngày qua:

- Quân! Tại sao em lại ở đây? Tại sao em lại lưu lạc tới tận nơi này?

Quân nheo mắt lại, ngược nhìn về phía tôi. Tuy ánh mắt không chạm đến vị trí chính xác tôi đang đứng, nhưng vẫn khiến trái tim tôi xuất hiện chút sợ hãi.

- Chị Mẫn?

Tôi giật mình lùi lại. Ánh mắt Quân vẫn ra sức tìm kiếm tôi trong khoảng không hư ảo.

- Em nhìn thấy chị hả Quân?

Lần này Quân cười nhẹ, gật đầu:

- Em không thể nhìn thấy chị! Nhưng em có thể nghe!

Như vậy đấy, trong vòng tròn duyên số, những con người liên quan mật thiết đến nhau theo một lý do nhất định, chúng tôi có thể cảm nhận, nghe, và biết được những gì đang tồn tại xung quanh mình.

Thật thật giả giả, luôn khó hiểu và bất định.

TRÁI ĐẤT TRÒN, LÒNG NGƯỜI GÓC CẠNH

Minh Mẫn

www.dtv-ebook.com

Chap 22

- Chị còn ở đó không?

Quân ngược nhìn sang bên phải, rồi bên trái, rồi cụp mi mặt xuống, im lặng nghe ngóng.

- Chị đây!

Tôi nhẹ nhàng đáp lời, lấy lại bình tĩnh ngồi xuống bên em.

- Có chuyện gì đã xảy ra với chị vậy?

- Chị không biết nữa?

- Chị đã chết, đúng không?

- Sao em lại hỏi thế?

- Vì chị giống bố em?

- Em đang nói gì?

- Không phải bố trùm ở đây, là bố đẻ của em, chết rồi!

Tôi không đáp lại Quân. Tôi chờ em nói tiếp. Tôi không biết phải hỏi em như thế nào. Key đứng dựa vào bảng quảng cáo xe bus, theo dõi cuộc đối thoại trước mắt anh.

- Bố em chết. Bị dân làng đánh chết. Bố em ăn trộm gà, rồi bị bắt được, nhà người ta quây lại đánh bẻ đầu, máu chảy ướt cả áo. Cái gia đình đánh chết bố em mới sáng sớm trước ngày hôm đó, bố em còn sang cày thuê cho nhà người ta. Các bác ấy giết bố em chỉ vì một con gà.

- Quân...

- Chị không phải an ủi em đâu. Em không buồn. Chuyện qua lâu rồi. Chịu tang bố em xong, em theo bố đầu trọc lên Hà Nội sống cũng được gần một năm. Cứ ngày rằm hàng tháng là bố em hiện về, lần nào cũng xoa đầu nhắc nhở em phải sống tốt. Em không thể nhìn rõ linh hồn người chết, những em nghe được những gì họ nói. Hàng đêm, hàng phút, hàng giây, họ kể cho em nghe những câu chuyện về sự tồn tại, về công bằng, về cái chết, về khổ đau...

- ...

- Chị còn nghe không?

- Chị vẫn ở đây!

- Cuộc đời này thật buồn cười phải không chị?

Tôi lặng thinh. Tự hỏi những nỗi đau có ma lực đến đâu mà khiến cho đứa trẻ hơn 10 tuổi ngồi cạnh tôi già nua đi nhiều đến thế.

- Chị định thế nào?

- Thế nào là thế nào, hả Quân?

- Chị vẫn chưa trả lời em. Có chuyện gì xảy ra với chị.

- Chị không rõ tất cả những gì đang xảy ra xung quanh. Nhưng chị vẫn sống, chỉ là thân xác và linh hồn của chị đang bị lạc nhau.

- Vậy là tốt rồi, chị hạnh phúc hơn bố em...

- Những người ấy phải ra tòa chứ? Họ đã giết người?

- Họ có tiền, họ chạy án được. Với cả bố em chẳng có lấy một tấm giấy tờ tùy thân. Bố em sống lưu vong mà. Không có ai biết bố em là ai, từ đâu lưu lạc về Quảng Nam sinh sống. Em ước gì thời gian quay trở lại, em sẽ đưa bố em lên Hà Nội. Ở đây trộm cướp dễ như trở bàn tay, bị bắt cũng có bảo kê đến dẫn mặt và cứu về, bố em sẽ không bị đánh chết chỉ vì một con gà.

Quay ngược thời gian ư Quân? Cứu bố em sống lại ư? Quá khứ dù sao cũng đã qua, đừng bao giờ tìm cách khoác lên nó một tấm áo choàng mới. Có những số phận, sống chết vốn đã được định sẵn, không thể đổi thay.

- Em phải về đây! Em còn phải ngủ sớm để mai làm việc.

- Em sẽ thế này mãi sao Quân? Không học hành, không sự nghiệp, không thân phận tử tế?

- Học hành, sự nghiệp, thân phận rồi để làm gì ạ?

- Em...

- Em đùa thôi. Em vẫn mong chờ vào cổ tích. Chị cũng thế nhé, sớm tìm lại được mình!

- Em khác trước nhiều quá Quân. Em không còn là cậu bé ở vùng quê Quảng Nam ngày nào...

- Chị đừng nhắc đến nơi đó nữa. Cuộc sống chảy trôi và vạn vật thay đổi. Em không còn tin vào thứ gọi là nhân cách nữa rồi. Thành phố này có cần gì nhân cách đâu chị. Chỉ cần có thể, có quyền, nếu không thì cứ có tiền là sống được.

Quân quay lưng, đi về phía ngã rẽ và biến mất trước mắt tôi. Tôi im lìm đứng đó, chưa thể định thần rằng mình sẽ làm gì tiếp theo. Chạy theo em ư? Chẳng để làm gì cả. Cuộc chuyện trò cũng đã kết thúc. Trong lòng tôi lúc này xuất hiện một thứ cảm xúc khó có thể diễn tả. Không thể nói, cũng không thể chia sẻ cùng ai. Tôi không hiểu cuộc sống là cái quái gì, mà lại cho người này ít, người kia nhiều, người này quá sung sướng, còn người khác lại chịu quá nhiều khổ đau. Nếu tôi biết có kẻ nào đó điều hành cuộc sống trên thế giới này, tôi sẽ bóp cổ hắn cho đến chết. Chắc chắn!

Key tiến lại gần tôi, anh im lặng không làm phiền. Tôi ngược nhìn anh, nhìn vào đôi mắt dịu dàng kia, vót vát chút sức mạnh để đứng vững giữa những cơn gió đang giăng giạt từng lọn tóc.

- Mình về nhà một chút có được không Key? Lúc này em không đủ tập trung để hòa nhập vào My.

Ngồi xuống bên xe bus, Key nhẹ nhàng nhắc cho tôi biết rằng, chuyến bus cuối cùng trong ngày đã đi qua cách đây nửa tiếng. Chúng tôi chỉ còn cách đi bộ về nhà. Từ bệnh viện Việt Đức về Kim Mã đi bộ nhanh cũng phải mất hơn 30 phút. Key hỏi tôi có mệt không. Tôi lắc đầu. Nhưng mới đứng lên đi được vài bước, tôi đã bị anh kéo lại, anh cõng tôi và rẽ theo hướng Nguyễn Thái Học để về nhà. Gục đầu vào vai Key, tôi đếm từng bước chân để quên đi những thứ đang rối tung trong lòng. Tôi đếm hàng nghìn bước chân của Key, mất tập trung quên đi rồi lại đếm lại. Đếm cho đến khi Key cõng tôi trở về ngôi nhà màu xanh dương có giàn dây leo hoa tím. Key lách cánh cổng sắt chui vào nhà, đi qua cửa phòng khách chưa đóng, nhẹ nhàng đặt tôi xuống đất. Anh đưa tay vò tóc tôi rồi bù lên rồi cười.

- Em ngủ suốt đoạn đường đấy à?

- Dạ!

- Thôi đi. Nói dối không biết ngượng. Mà nếu là thật thì tại sao em có thể ngủ nhỉ?

- Em không biết. Thấy mệt thì nhắm mắt lại cho đến khi mở mắt thôi.

- Có lẽ là người đàn bà ấy cũng mệt...

Tôi nhìn theo hướng chỉ tay của Key. Mẹ 85 đang nằm ngủ say trên ghế sofa, chiếc váy đỏ từ lúc ở bên người đàn ông ấy trở về còn chưa kịp thay. Tôi lại gần, mắt lướt theo thân thể của mẹ: vai, cổ, eo, chân... Mọi thứ đúng thật là hoàn hảo. Mẹ có ngoại hình rất đẹp. Mẹ còn trẻ nữa.

- Tại sao mẹ lại lừa dối bố tôi?

Tôi nghe thấy mình thì thầm câu đó. Tôi tôn trọng người đàn bà ấy tới mức gọi cô ta bằng mẹ trong khi cô ta chỉ hơn tôi 5 tuổi. Trong gia đình này, cô ta cũng chẳng phải chịu đựng khổ sở gì, không thiếu thốn, không ai bắt nạt, không uất ức khổ đau. Có phải vì quá sung sướng nên rảnh rỗi đến vậy? Mà cô ta yêu ai chứ? Không phải anh giám đốc, doanh nhân giàu có nào đó, mà là một người đàn ông nhân cách méo mó đáng khinh. Tại sao? Tại sao không phải là một người đàn ông tài giỏi hơn bố?

- Mẹ ơi!

Tiếng gọi thân thuộc đó ghim vào tim tôi bao nỗi đau không tên. Ngược nhìn lên, tôi thấy Đăng vừa bám lan can cầu thang vừa dò dẫm từng bước đi xuống phòng khách. Mẹ 85 vẫn nhắm nghiền mắt, không có biểu hiện phản ứng nào. Đăng đi nhẹ nhẹ và chậm chạp về phía mẹ em, lách theo cạnh bàn và gục xuống lòng mẹ.

- Mẹ mệt à?

- Ừ!

Giây phút hiếm hoi tôi thấy mẹ 85 dịu dàng. Mẹ nâng tay ôm Đăng vào lòng, mắt vẫn nhắm, rồi lại nhanh chóng lịm đi. Đăng gục vào tay mẹ một lát rồi cũng say ngủ. Có lẽ bố chưa về. Tôi ngồi xuống bên cạnh hai người ấy, nửa thân thuộc nửa xa xôi. Họ là ai trước khi đến bên chúng tôi? Họ đã ở đâu trước khi số phận đẩy con đường của chúng tôi giao nhau tại một điểm?

Tiếng động bên ngoài sân báo hiệu cho tôi biết bố đã về đến sân và sắp vào nhà. Key kéo tôi đứng lên và tránh sang một bên, sợ rằng bố sẽ nhanh chóng bước tới mà tôi không kịp tránh. Bố đặt chiếc cặp đen đựng giấy tờ hồ sơ xuống bàn, tháo cà vạt và quỳ một gối xuống đất. Bố đang quỳ xuống trước hai tình yêu của đời ông. Nếu có cơ hội, tôi cũng không muốn nói cho bố biết sự thật. Bởi cái giá của nó quá lớn. Bố đã trải qua một nỗi đau quá đủ khi mẹ tôi qua đời, cầu xin định mệnh đừng làm bố đau thêm nữa.

Bố bế Đăng lên gác trước rồi đi xuống, nhẹ nhàng ôm mẹ 85 vào lòng và bế lên phòng ngủ. Tôi vô thức đi theo, trong lòng trống rỗng như một cái bánh mì đã bị moi hết ruột. Vào đến phòng, bố đặt mẹ 85 xuống giường, kê gối và kéo chăn đắp cho mẹ. Xong xuôi tất cả bố mới lấy đồ và vào phòng tắm. Lúc này, bố có nhớ đến con gái ông - người thân ruột thịt duy nhất còn tồn tại trên cõi đời này? Bao năm qua bố chăm sóc gia đình người khác, niềm tự hào và yêu thương đã nhiều quá rồi, dù nó chỉ là ảo.

Tôi lặng lẽ bước ra ngoài, đi lên tầng thượng, bầu trời tối nay trong và nhiều sao vô kể. Ngửa mặt đếm, cảm giác thích thú như khi còn bé thường ngồi chơi cùng bố mẹ. Ở góc sân thượng, khung xích đu đã gỉ sét và không còn an toàn khi ngồi nữa. Kỷ vật của một góc tuổi thơ tôi cũng bị phủ bụi qua thời gian.

- Anh không hiểu!

Key khiến tôi chột giật mình. Anh cứ lặng im hồi lâu rồi đột nhiên hỏi tôi những câu khó hiểu.

- Gì vậy anh?

- Bỗng nhiên anh không tìm thấy người nào xấu trong câu chuyện của chúng ta. My, mẹ kế em - hai người mà anh đã từng ác cảm, giờ đây chẳng còn những cảm giác đó nữa. Tại sao nhỉ?

- Chẳng phải anh nói tất cả đều có lý do, chỉ là lý do của người này khiến tổn thương người khác sao?

- Anh đang tưởng tượng nếu em ngồi lên xích đu thì nhìn em như thế nào?

Tôi cười nhẹ, không trả lời được là Key chuyển chủ đề ngay. Key đi về phía góc sân thượng lưu giữ những ký ức đẹp của tôi. Hình ảnh mẹ thấp thoáng đâu đây, ánh mắt và nụ cười tôi luôn gặp trong những giấc mơ. Gia đình nhỏ hạnh phúc của tôi, tất cả đã trôi mãi về một miền xa xôi nào đó.

Tiếng cửa kẽo kẹt đằng sau kéo tôi quay lại, ngạc nhiên khi thấy bố - áo may ô trắng, quần đùi sọc, vai vắn vắt khăn tắm. Bất chợt tôi phì cười, bố vẫn vậy, tắm nhanh trong chóp mắt. Tôi vẫn thường trêu nếu ngày nào cũng tắm kiểu thế thì chẳng mấy bố sẽ bị ghẻ. Bố đi qua tôi, bước về phía Key, rồi dừng lại bên cạnh xích đu, đứng tựa nhẹ vào thành tường. Bố ngồi yên ở đó, mắt hướng về khoảng trời trước mặt.

Có cơn gió chột thổi qua khiến tôi phải đưa tay giữ lại những lọn tóc. Tôi nhớ những ngày tháng của năm đầu tiên đại học, bố ngồi nơi này, đòi tôi dạy bố chơi guitar, kiên nhẫn tập từng bài tôi chỉ. Bố nói với tôi, những âm thanh của guitar làm ông nhớ lại một thời tuổi trẻ của mình. Có thành công, có thất vọng và cả sự nuối tiếc khôn nguôi. Những lúc đó tôi chỉ biết thờ dài và nhìn bố bằng ánh mắt đầy cảm thông. Trên đời này, ngoài mẹ, bố là người duy nhất mà tôi ngưỡng mộ. Một doanh nhân thành đạt. Một ông

chủ mẫu mực. Một người chồng hiền dịu và một người cha tuyệt vời. Trong con mắt của mọi người, bố tôi đích thực là mẫu đàn ông lý tưởng. Còn trong mắt tôi thì khác. Tôi hiểu bố hơn bất cứ ai. Ông có tất cả mọi thứ, trừ tình yêu của mình.

Những ngày mẹ còn sống, bao đợt công tác dài dằng dặc khiến bố không còn thừa được chút thời gian nào cho gia đình. Mẹ và tôi cứ quanh quẩn trong ngôi nhà rộng lớn, bước chân này chèn lên bước chân kia, thay nhau làm bóng mặt cầu thang. Mẹ ca, tôi hát, những bài hát, những câu chuyện về bố an ủi hai mẹ con những khi bố đi xa. Chỉ đến khi mẹ mất rồi, bố mới bàng hoàng nhận ra, tiền không phải là tất cả. Bố đền bù cho tôi bằng cách tìm về cho tôi một người mẹ, và em trai. Nhưng ông trời thật có lắm trò chơi. Người đàn bà bố tìm về, không bao giờ đủ tư cách thay thế mẹ tôi.

Nghĩ đến đó, tôi quay lưng đi xuống nhà! Có lẽ nên để cho bố không gian riêng. Ông cũng mệt mỏi rồi. Key vẫn lững thững đi bên tôi, vẫn im lặng trong những lối suy nghĩ nào đó. Key có hỏi tôi rằng tôi sẽ đi đâu. Tôi trả lời anh, tôi đi tìm My, tìm người duy nhất tôi cần sự hợp tác để tìm đường trở về. Tôi không còn muốn giải quyết điều gì nữa. Tôi không muốn tương lai tồi tệ hơn bởi những lỗi lầm trong quá khứ.

Mùi thuốc sát trùng trong bệnh viện bị át đi bởi mùi hoa sữa. Key mở cửa cho tôi vào phòng hồi sức nơi My đang nằm. Key thì thầm:

- Em phải làm nhanh lên! Phiên Vân vừa ra khỏi. Nhưng anh đoán anh ta sẽ quay lại sau vài phút.

Nói xong Key ra ngoài. Cái tên Phiên Vân làm trái tim tôi muốn nổi loạn. Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng tôi sẽ yêu một người nhiều tới mức đau khổ tột cùng khi anh ấy chết đi. Cũng đã có lúc tôi tự hỏi, nếu buổi sáng

định mệnh hôm ấy, tôi không nhúng tay vào quá khứ, kết cục của chúng tôi có phải sẽ khác không? Tôi cũng không biết nữa. Bởi lẽ khi quyết định trở về đây, tôi đã tự nhủ mình sẽ làm gì đó để đổi thay những tổn thương nối tiếp tổn thương. Nhưng thật tiếc rằng tình yêu đã không đủ để xóa nhòa tất cả. Để giờ đây chúng tôi đã quá muộn để có thể quay lại từ đầu.

- Tớ bế tắc thật sự rồi, còn cậu thì sao?

Khuôn mặt My bình thản, đôi mắt nhắm nghiền mà nhìn cô ấy vẫn xinh đẹp như thường. Cô ấy không trả lời tôi. Ở cách nơi này nửa vòng trái đất, My đang làm gì nhỉ? Cứ nghĩ tới cô ấy là tôi lại nhớ đến nụ cười của chính mình. Tôi nhớ thân xác của tôi đến phát điên.

Cúi xuống sát cơ thể My, tôi nghe thấy từng nhịp thở nhẹ nhàng, nghe thấy tim đập phồng và mạch đập đều đặn. Có ma lực gì khiến linh hồn tôi và thân xác cô ấy lại có thể hòa nhập vào nhau dễ dàng như thế?

Trước khi rơi vào một khoảng không gian tối đen. Tôi vẫn còn kịp nghe tiếng cửa mở và tiếng bước chân chậm chạp tiến lại gần.

TRÁI ĐẤT TRÒN, LÒNG NGƯỜI GÓC CẠNH

Minh Mẫn

www.dtv-ebook.com

Chap 23

- Em có ổn không?

Đó là câu đầu tiên tôi nghe thấy khi tỉnh giấc. Mấy giờ rồi? Sáng hay chiều? Tại sao mẹ không ở đây nhỉ? Mẹ lại đi đâu, làm gì, cùng ai? Con gái của mẹ đang hôn mê mà? Cố trấn tĩnh lại mình để đỡ choáng trong cơ thể mới. Câu hỏi kia lại vang lên lần thứ hai, giúp tôi xác định rõ ràng giọng nói ấy của Key hay của Phiên Vân.

- Em ...ổn không?

Tôi gần như suýt bật cười. Ngoài câu đó ra, Phiên Vân không còn gì hỏi tôi sao? Tôi không trả lời, lặng im ngắm nhìn khuôn mặt anh. Mấy đêm túc trực bên tôi, râu anh phải dài ra gần 1cm rồi. "Thật xấu xí, tại sao anh lại ra nông nổi kia chứ?". Tôi tự thì thầm với mình, mặc kệ anh nhắc đi nhắc lại "Em nghe thấy anh nói gì không?".

Key đang ở đâu? Từ lúc biết được rằng Phiên Vân có thể nghe thấy tiếng của mình, Key dường như bắt đầu tồn tại một nỗi sợ hãi, không dám tới gần, không dám xuất hiện bên cạnh tôi mỗi khi có mặt Phiên Vân. Hình ảnh của Key khi tôi nhìn thấy ở khoảnh khắc năm 2018 lại hiện lên rõ nét. Anh nằm giữa tấm ga giường màu trắng, mắt nhắm nghiền, khuôn mặt thanh thản như đang chìm trong một giấc ngủ ngon. Chúng tôi ở hiện tại đang nằm chung một phòng, cạnh nhau. Tôi nhăn trán. Tại sao lại nằm chung một phòng? Theo những gì được biết qua vài lần theo bố đi trực đêm ở bệnh viện, thì những nạn nhân cùng một vụ tai nạn sẽ được sắp xếp

chung một phòng hồi sức sau cấp cứu. Nhưng tôi và Key đâu có bị tai nạn cùng nhau? Chuyến tàu chở hàng tôi lên chỉ có mình tôi là hành khách (không mời mà lên), 6 toa tàu xếp chặt hàng hóa, không thừa chỗ cho người nữa. Chuyến tàu đó bị tai nạn cũng do lỗi kỹ thuật, không va chạm vào các phương tiện nào khác kéo theo nạn nhân nào ngoài tôi. Ở cùng tôi trong khoảnh khắc hiện tại, tồn tại bên tôi giữa thế giới quá khứ ảo ảnh, chắc chắn Key và tôi cũng chung một con đường ở ô cửa bí mật của thời gian. Nếu không, Key từ đâu, và vì sao lại có liên hệ và mắc kẹt với tôi cùng một thời điểm trong quá khứ?

- Mẫn!

Tôi quay sang nhìn Phiên Vân. Lạ thật! Rõ ràng anh cũng nghi ngờ người con gái đang hiện diện trước mặt anh không rõ là Mẫn hay My, vậy mà vẫn gọi tên tôi được.

- Anh có tiền không? - Tôi bình thản hỏi.

- Há?

Phiên Vân tròn mắt. Cử chỉ điệu bộ ngạc nhiên của anh khiến tôi cố lắm mới nín cười được. Bất dậy, giật đống dầy dợ trên người ra, tôi hỏi lại Phiên Vân, vẫn câu ấy:

- Anh có tiền không?

- ...

- Em cần tiền, anh có thể cho em mượn một khoản tiền không?

- ...

- 80 triệu, à không, 100 triệu! Ok?

Phiên Vân không nói được gì. Mặt anh tái lại. Tôi ngồi im chờ đợi hồi lâu. Không gian xung quanh chúng tôi như dừng lại ở trạng thái tĩnh lặng, thời gian như bị đóng băng. Thu đầu gối lại, chống tay ôm cằm, tôi nhìn Phiên Vân, đếm từng giây...

Rồi như lấy lại được bình tĩnh, Phiên Vân mắt thì vẫn nhìn tôi, tay với lấy chai nước gần đó uống một ngụm rồi cố hít sâu thở đều. Ánh mắt anh lúc này như đang nhìn một con quái vật. Trong đầu anh não trái não phải có lẽ đang phải đánh nhau kịch liệt để lý giải được những gì anh đang nhìn thấy, nghe thấy.

- Em ...là ai?

Lúc này tôi không thể nhịn được nữa, nên đã lờ bật cười. Người tôi yêu đang hoảng loạn, biết làm gì với anh bây giờ? Tôi quay lại, giật bảng tên ở thành giường rồi đưa ra trước mặt Phiên Vân.

- Đây! Tên em ở đây! Nguyễn Hà My!

Mặt Phiên Vân méo mó lại. Anh cầm bảng tên. Đọc đi đọc lại cái tên Hà My trong đó rồi quay ra nhìn tôi với đôi mắt nửa trách móc nửa tội lỗi.

- Còn anh! Sao anh lại ở đây?

- Anh...

- Sao? Anh đâm phải em rồi khiến em hôn mê bất tỉnh?

- Anh...

- Đúng rồi phải không? Thế thì cho em vay tiền đi! 100 triệu! À không, anh phải đền bù nữa chứ, đền 20 triệu, cho vay 80 triệu. Được không?

Phiên Vân đứng dậy, tay đưa lên trán, vò vò mái tóc. Trông anh vô cùng khổ sở. Không thèm nhìn tôi lấy một lần, anh bỏ đi luôn. Tôi bất ngờ quá chưa kịp suy nghĩ gì, hất chân rồi vùng đứng dậy hét lên:

- Phiên Vân! Thực sự em đang rất cần tiền!

Phiên Vân quay lại ngay lập tức, anh ném mạnh chai nước đang cầm trên tay vào tường khiến nước bắn ra tung tóe, sau đó anh dùng cả hai tay nắm lấy vai tôi kéo giật sát mặt anh. Một khi gọi tên anh, đồng nghĩa với việc anh có thể chắc chắn tôi là ai. Tôi nhắm chặt mắt không dám nhìn, miệng mở ra thở mạnh từng nhịp. Khi mất bình tĩnh, Phiên Vân thực sự khiến người ta sợ hãi.

- Em nói đi! Em là ai, và em định làm trò gì nữa? Tôi chịu đựng đủ rồi. Sức chịu đựng của con người cũng có giới hạn thôi.

- Em là Nguyễn Hà My! Và em thực sự cần tiền!

- ...

- ...để đi tìm Mẫn!

Tôi rành rọt từng chữ. Tôi không thể thừa nhận tôi là Mẫn trước mặt Phiên Vân, vì điều đó sẽ khiến linh hồn tôi lại bị đẩy bật ra khỏi thân xác My. Ánh mắt Phiên Vân hằn lên từng tia đỏ, đồng tử như đang nở ra giống một bông cúc trắng tháng Mười. Anh đang vô cùng căng thẳng, còn tôi vẫn bình thản chờ đợi phản ứng từ anh.

Vài giây sau khi nhìn thẳng vào đôi mắt diêm tinh của tôi, Phiên Vân buông vai tôi ra, tay anh lại đưa lên trán với vẻ mặt mệt mỏi. Anh đi qua, gạt tôi sang một bên, buông thõng một câu nói:

- Chiều anh sẽ đến đưa tiền cho em. Em nằm nghỉ đi. Để anh gọi bác sĩ.

Phiên Vân đi rồi, những cơn gió lạnh lẽo thừa cơ ào vào phòng, cuốn lấy thân hình cô gái đứng đó. Tôi đang làm gì thế này? Phải làm sao để gỡ những nút thắt của định mệnh mà thoát ra khỏi nó? Rốt cục thì, những tháng ngày lạc đường mệt mỏi như thế này đến bao giờ mới kết thúc?

Nghĩ ít thôi! Đồ khi!

- Anh đến bao giờ thế?

Key dựa vào cửa phòng, đứng khoanh tay, chân vắt chéo.

- Nhìn anh như cái kệ đặt máy ảnh ấy. Phát gớm!

- Em đi nhanh trước khi bác sỹ đến và tổng em vào phòng kiểm tra sức khỏe.

- Không cần phải nhắc em. Đồ con heo

Tôi bước qua Key rồi đi ra ngoài. Những vạt nắng sớm chiếu xiên chéo hành lang bệnh viện. Lối hành lang có 2 ô cửa sổ màu trắng sáng ở phía cuối. Vẫn là cảm giác trống rỗng khi nhìn vào nó. Key cố bước lên ngang bằng để ngắm nghía tôi trong hình hài mới. Tôi không còn tâm trạng để ý đến Key, bây giờ cần về nhà nhanh, sắp xếp lại một số đồ đạc, giấy tờ để làm thủ tục. Không thể kéo My về đây, tôi sẽ đến chỗ cô ấy!

Khi rẽ phải sang hành lang dẫn tới cầu thang, do đi nhanh nên không phản kháng kịp những tình huống bất ngờ, tôi đâm sầm vào cánh cửa một phòng khám do người bên trong đột ngột mở ra. Vội ôm mũi và sốc lại tinh thần sau cú va chạm, tôi hét lên vì đau:

- Cái quái gì vậy? Mở cửa thì cũng phải từ từ nhẹ nhàng chứ?

Người đàn ông trước mặt tôi ấp úng, đang định nói gì nhưng bỗng ngậy ra:

- My?

- ...

- Em tỉnh lại lúc nào thế? Có ai gọi bác sĩ cho em chưa?

Tôi ngơ ngác, rồi vội liếc thẻ tên và đáp lại:

- Chào ...Sơn! Em tỉnh lâu rồi! Các bác sỹ cũng khám lại cho em rồi. Em ổn! Mẹ em đang đợi ở dưới nên em phải đi luôn đây ạ!

- Anh xin lỗi, anh vội quá nên hơi sơ ý. Em ổn thật chứ?

- Dạ!

- Thôi được rồi, tiện thể em có thể chuyển cái này cho mẹ em giúp anh được không?

- Dạ vâng!

Chàng trai tên Sơn đưa cho tôi một bì hồ sơ. Tôi cầm rồi chào anh. Trước khi đi, anh làm tôi nán lại vài giây bằng một câu nói:

- My này! Anh không phải là Sơn, thẻ này anh đeo là của đồng nghiệp.

Tôi đứng sững lại không biết trả lời ra sao.

- Anh đùa thôi. Đừng căng thẳng. Lần đầu tiên em gọi tên anh, nghe lạ thật!

Tôi mỉm cười rồi tránh đi thật nhanh. Nào tôi biết anh ta là ai mà gọi? Thêm nữa, nhìn ánh mắt của anh ta chất chứa điều gì đó nguy hiểm. Như

một người hiểu rõ mọi chuyện nhưng lặng thinh theo dõi một cách âm thầm. Key thì thầm bên tai tôi:

- Nguyễn Hoài Sơn, chàng trai si tình. Em bị lộ rồi!

- Ý anh là người ấy biết hết chuyện của em à?

- Không hẳn, nhưng có thể anh ta biết linh hồn trong thân xác này không phải của My? May cho em anh ta là người biết giữ bí mật.

- Sao anh biết?

- Mấy ngày vắng em, anh ngồi đọc Nhật ký của My cho đỡ buồn.

- Thế Sơn là ai?

- Chàng trai si tình biết giữ bí mật. Anh chỉ biết đối với My, Sơn là người bạn đáng tin nhất mà cô ấy không hề giấu diếm điều gì. Cậu ta cũng đang cùng My tìm hiểu về chứng tâm thần phân liệt...

- Em, My. Và anh! Chúng ta không phải là những đối tượng bị tâm thần phân liệt, anh phân biệt cho rõ nhé!

- Biết vậy! Nhưng họ là bác sĩ, họ là những người bình thường. Và chính bản thân anh cũng không biết mình có đang thực sự tồn tại? Phải chăng cuộc đời này chỉ là một trò chơi, còn chúng ta là những bóng ma vật vờ theo sau nó?

- Mặc kệ anh là ai. Em phải đi tìm em đây!

Tôi mỉm cười với Key rồi chạy xuống hành lang. Các bác sĩ đang chịu trách nhiệm theo dõi My chắc sẽ nhảy dựng lên khi thấy một bệnh nhân đang hôn mê giờ đây đang chạy như vận động viên điền kinh ở hành lang bệnh viện.

Cuối ngày rồi! Nắng đang nhạt dần!

Đi xuống cổng bệnh viện, tôi mới nhớ ra một vấn đề nan giải. Tôi không có tiền đi xe bus hay taxi về nhà. Từ đây về Hà Đông phải đến hơn 10km, không thể đi bộ được. Quay sang nhìn Key nhăn nhó dù biết anh cũng chẳng giải quyết giúp tôi được.

- Sao hả? Mẹ em đâu?

Tôi nhìn vào đôi mắt của chàng trai vừa cất lên câu hỏi ấy, nghi hoặc:

- Anh đi theo em từ nãy đến giờ à?

- Bây giờ mà không có anh, em không về được nhà đâu.

Nụ cười đắc thắng trước mắt không giúp tôi vững tâm hơn chút nào, ngược lại nó làm tôi có chút sợ hãi. Người ta sẽ nảy sinh lo lắng khi đột nhiên xuất hiện một người lạ tỏ vẻ am hiểu về mình. Hơn nữa trong câu chuyện này, có thêm một người biết được bí mật của tôi là điều mà tôi không hề mong đợi. Chàng trai đứng trước mặt tôi là ai, liên hệ gì, biết những gì về tôi? Mọi nút thắt vẫn chưa lần được nơi tháo gỡ, lại thêm một nút nữa, tôi sẽ mắc kẹt ở đây đến bao giờ?

Những câu hỏi cứ dồn dập hiện ra trong đầu khiến người tôi run lên. Key đưa tay choàng lên vai tôi giúp tôi trấn tĩnh lại. Tôi không thể tiếp tục đoạn hội thoại với chàng trai mới quen kia, chẳng lẽ lại mở miệng ra xin tiền như đã làm với Phiên Vân?

- Em đừng sợ! Anh không làm hại gì em đâu?

- Chắc chắn không? - Câu nói của tôi nặng nề, nhưng qua giọng nói của My nó trở nên nhẹ tênh.

- Em cầm tiền đi. Chắc là em đã có ai đó giúp đỡ rồi. Nhưng nếu có việc gì cần thì gọi cho anh.

Sơn đưa cho tôi một chiếc điện thoại, một chiếc ví nữ rồi nói tiếp:

- Trước khi sang Oklahoma, cô ấy đã tìm gặp anh, cô ấy hẳn có thể anh sẽ gặp em.

- Rồi sao ạ? Sau khi chúng ta gặp nhau thì sao?

- Không sao! Vốn dĩ chúng ta không có liên quan gì cả. Đáng nhẽ anh cũng không nên chạy theo em. Nhưng nhìn hình dáng của người con gái mình thương, anh không kìm lòng được...

- Em sẽ sớm trả lại người anh thương cho anh. Bây giờ em phải đi rồi. Cảm ơn vì cho em mượn tiền. Em sẽ sớm trả lại.

Tôi cầm tiền, bắt taxi rồi lên xe. Qua gương chiếu hậu, thi thoảng tôi lại bắt gặp tài xế liếc nhìn tôi. Bộ đồ bệnh nhân tôi đang mặc chắc gây hiểu lầm tôi vừa trốn viện. Cũng vì thế mà trên quãng đường từ bệnh viện về nhà, tôi không nói với Key nửa lời. Cả hai chúng tôi đều im lặng, mỗi người một bên cửa kính.

Trong chiếc ví nữ Sơn đưa cho tôi, anh để trong đó card của anh, 10 triệu đồng tiền Việt, chứng minh thư, visa, hộ chiếu, tất cả đều mang tên Nguyễn Hà My. Có một chút ánh nắng le lói phía trước đường hầm hầm tối của tôi. Tôi nhắm tịt, từ Việt Nam sang Oklahoma mất khoảng 18h bay, 6-12h transit, giá vé khứ hồi cũng tầm 30 triệu. Đã có 10 triệu, số tiền còn lại tôi chỉ còn biết nhờ cậy vào Phiên Vân. Cứ nhắc đến cái tên ấy, tôi lại thấy đau thắt lòng.

Rốt cục thì, những tháng ngày lạc đường mệt mỏi như thế này đến bao giờ mới kết thúc?

Tôi cùng Key quay trở về ngôi nhà của My - ngôi nhà có cửa lớn quay về hướng Tây, có một chiếc cổng sắt với những thanh nhọn hướng lên trên. Tôi bước xuống taxi đúng lúc hoàng hôn buông xuống. Mặt trời đi qua những thanh sắt một cách chậm chạp, như một tròng mắt nán lại nhìn tôi một vài phút trước khi biến mất. Hoàng hôn đỏ!

Đang chuẩn bị sang đường, tôi thấy mẹ cũng vừa về tới cổng. Mẹ tất bật như thể người phụ nữ bận rộn vất vả nhất thế gian. Tôi có thể tưởng tượng được những gì mẹ sẽ làm tiếp theo: mở cửa vào nhà rửa mặt, uống ngụm nước rồi lại tới bệnh viện với con gái. Chiếc phong bì trên tay khiến tôi hơi sững lại. Suy nghĩ vài giây, tôi gập đôi phong bì lại rồi cài vào cặp quần sau lưng, phủ áo lại che đi.

- Em định làm gì thế? Mặt em đang hiện lên hai chữ "nguy hiểm" to tướng.

- Gì? Em phải xem bên trong này có gì đã.

- Như thế là vi phạm đời sống riêng tư, phạm pháp đấy, vi phạm quyền cá nhân...

- Này thì vi phạm!

Tôi tát cho Key một cái rồi sang đường. Nói nhiều!

- Em vừa làm cái gì đấy hả? Giờ em còn dám đánh cả anh nữa à?

- Vì anh quấy phá quá chứ sao. Người đi đường đang nhìn em vì em cứ đứng hươ chần hươ tay trong không khí đấy.

- Em giỏi lắm. Con khi ạ! Anh tuyên bố, anh giận em!

Tôi đi trước Key, cười tủm tỉm. Chàng trai này như một cơn mưa, lạnh lẽo cô đơn nhưng cũng tạnh ráo khi cần thiết. Tôi không hề biết ma lực nào

đẩy anh đến bên tôi, gắn bó với tôi trong cái vòng xoáy chưa đoán định được lối ra này, nhưng tôi hiểu dù có chuyện gì đi nữa, một khi đã nắm, anh chẳng bao giờ buông tay.

Mẹ ngạc nhiên khi nhìn thấy tôi bước vào nhà. Tôi cố gắng mỉm cười để trấn an, vậy mà mẹ vẫn khóc. Mẹ sờ lên má, nắn hai vai, tay để chắc chắn tôi còn lành lặn.

- Con ổn mà mẹ!

Mẹ gục vào vai tôi và khóc. Mẹ mệt tới mức không thể nói gì cả. Tôi ôm mẹ vào lòng, dồn hết hơi ấm sang cho mẹ. Bố tôi, mẹ My, những con người đã bước được hai phần ba cuộc đời, hạnh phúc đâu không thấy, chỉ có nỗi đau là không đong đếm được. Rốt cục thì mục đích tồn tại của chúng tôi là gì đây? Phải chăng Key nói đúng, cuộc đời này chỉ là một trò chơi, còn chúng ta là những bóng ma vật vờ theo sau nó?

Tôi đưa mẹ lên gác nghỉ ngơi. Có lẽ mẹ vừa trải qua một chuyến đi dài. Vai áo mẹ còn nặng mùi tàu xe. Vừa đóng cửa phòng mẹ lại, tôi đi nhanh về phòng mình, rút tập phong bì Sơn vừa đưa cho tôi và xem. Trong đó không có gì nhiều ngoài vài tờ giấy thông tin nhóm máu, sức khỏe của mẹ, thông tin hậu sản của bệnh viện năm từ năm 2000, và đặc biệt là có một tấm ảnh chụp bé trai sơ sinh. Như có một luồng điện chạy dọc sống lưng, tôi quay sang nhìn Key, ánh mắt Key đáp trả lại cho tôi hiểu rằng anh cũng đang có suy nghĩ giống tôi. Những buổi chiều cuối tuần mẹ mất tích suốt thời gian qua, lời đe dọa của người đàn ông trong ngôi nhà này: "Đừng tìm nữa, nó chết rồi!", những tờ thông tin của bệnh viện, trại bảo trợ xã hội...

- Mẹ đang đi tìm người con trai thất lạc!

Key buông lời trước khi tôi thốt ra những câu nói tương tự.

- Nhưng tại sao lại thất lạc?

- Không rõ! Hình như ngay sau khi sinh đã xảy ra chuyện.

- Mình phải làm gì hả anh?

- Làm gì được? Em trả lại mẹ đi. Lo chuyện của mình trước. Mẹ sẽ tự biết làm thế nào.

- Bây giờ em đi, mẹ có phản đối không?

- Không, em không nhận ra, mẹ chỉ là mẹ nuôi thôi sao? My là con gái của một người đàn bà khác.

Key mở hộp bìa cactong của My và đưa lại cho tôi tấm ảnh trong ấy, trong ảnh là My, khoảng 4 tuổi, chụp cùng một người phụ nữ. Cũng giống như lần đầu tiên nhìn thấy nó, tấm ảnh này gây cho tôi một hiệu ứng lạ. Mắt không thể rời nó. Rõ ràng không phải mẹ My, mà tôi cảm giác quen lắm, nhất định đã gặp người phụ nữ này ở đâu đó mà không tài nào nhớ nổi.

- Nguyễn Mai! Sinh năm 1978. Không thể nào cô ấy sinh ra được Hà My - năm nay đã 20 tuổi được. Thân phận của My cũng đang là ẩn số.

Tôi dừng việc suy nghĩ và phán đoán lại, mở tủ thay đồ, lôi chiếc vali kéo ở ngăn tủ bên trái ra và thu xếp những đồ lặt vặt cần thiết vào đó. Key ngồi bên phụ tôi một tay. Tất cả những đồ đạc của My trong thùng, cả cuốn Nhật ký cũng được xếp gọn vào vali. Xong xuôi, tôi sang phòng mẹ, mẹ đang ngủ, khuôn mặt còn đọng những đau thương, tôi để lại cho mẹ những tờ thông tin Sơn đưa rồi đi ra.

Tôi rời Hà Nội một ngày sau đó, khi những cơn gió cuối thu vẫn mặc sức thổi bay từng bông hoa sữa rụng trắng mặt đường như tuyết phủ. Phiên Vân ngồi bên trái tôi, Key ngồi bên phải, trên chiếc taxi ra sân bay Nội Bài.

Cả ba chúng tôi đều không nói gì cả, cũng chẳng thể đoán được những người kia đang nghĩ gì. Chỉ còn tiếng gió hun hút hai bên cửa kính. Lại là một chuyến đi mới, chuyến đi không hề có một dấu hiệu báo trước rằng nó sẽ đem lại cho tôi những gì. Nhưng vẫn phải đi thôi, vì đằng sau là vực thẳm mất rồi.

Đến sân bay, làm xong thủ tục và chuẩn bị vào cổng chờ, tôi mới dám quay lại nhìn Phiên Vân một lần. Khuôn mặt, ánh mắt, nụ cười mà tôi yêu thương biết mấy. Trước kia mỗi khi nhìn thấy anh là tôi có thể nghe tiếng trái tim mình khúc khích cười, mà giờ đây tại sao nó lại làm tôi đau đến thế.

- Em phải đi rồi...

- Ừ!

- ...

- Anh không sao!!!

- ...

- Thật mà, ...My!

- Minh! Tại sao anh không đi cùng em?

- Có lẽ là không được. Anh sẽ là nhân tố khiến quãng đường giữa em và Mẫn bị đứt gãy.

- Sao anh lại biết được điều đó?

- Vì anh là người yêu Mẫn.

Biết làm sao? Đối diện với nụ cười kia, tôi lại nghe thấy trái tim mình bật khóc.

- Em biết điều đó, phải không?

Phiên Vân! Sao cứ mở ra những cánh cửa đóng chặt chỉ bằng nụ cười và những lời nói, nhưng đối với em đủ nặng để giữ cho em những điều quý giá. Bao nhiêu ngày rồi không rõ, chỉ biết kỷ niệm đã chất đầy trong tim em.

Tôi tiến lên hai bước, gục vào ngực Phiên Vân, siết chặt tay ôm anh. Trong giây phút sắp phải chia cách, tôi lại huyễn hoặc mình bằng một điều ước, giá như định mệnh không bắt chúng tôi phải mất nhau, giá như Phiên Vân được sống tiếp. Tôi có thể đánh đổi lại bằng tất cả thương yêu trong tôi. Chỉ cần anh còn sống, tôi chấp nhận đi đến một nơi nào đó thật xa cuộc đời anh. Anh sẽ hạnh phúc với một cuộc sống khác, tôi sẽ hạnh phúc với thế giới của tôi. Những tháng ngày nhàn nhạt sẽ trôi qua, anh sẽ trở về với cuộc sống bình yên và ấm êm vốn dĩ, nhưng khác hơn một chút là thi thoảng đâu đó trong những mảng màu xám thật trầm ấy lại xen lẫn bóng hình của một cô gái nhỏ bé đi giày vải xám và váy màu da trời. Nhưng chỉ là thi thoảng vậy thôi, cảm xúc chỉ là những thứ nhất thời, rồi lý trí sẽ chế ngự được cảm xúc, rồi thời gian sẽ xóa mờ dấu vết của cô gái đã lướt qua cuộc đời anh. Không có nỗi đau nào lớn tới mức tồn tại mãi mãi, tất cả rồi sẽ phai pha thôi, chúng ta ai cũng phải trưởng thành.

Máy bay cất cánh, tôi vẫn còn vương vấn đôi mắt của Phiên Vân dõi theo tôi cho đến khi khuất bóng. Dựa đầu vào thành ghế, khi đèn trong khoang hành khách tắt, tôi quờ tay tìm Key. Vì không có ghế ngồi nên anh phải đứng cạnh tôi. Gần một ngày bay, chắc hẳn Key sẽ mệt lắm.

- Anh không sao đâu. Em ngủ đi!

Tôi nắm tay Key, kéo bàn tay ấy đặt lên đùi và nhắm mắt lại, để thấy rằng bình yên vẫn luôn ở quanh quần đùi đây không xa.

Con đường đang đợi phía trước có lẽ vẫn còn rất dài.

TRÁI ĐẤT TRÒN, LÒNG NGƯỜI GÓC CẠNH

Minh Mẫn

www.dtv-ebook.com

Chap 24.

Ở trong cơ thể của My, tôi khỏe tới mức không hề có dấu hiệu đau đầu hay xay tàu xe mặc dù phải chuyển máy bay liên tiếp: xuống nghỉ ở Nhật rồi bay qua Los Angeles, rồi từ Los mới bay qua Oklahoma. Key có vẻ tệ hơn tôi, anh nói ít và chỉ ngồi gục mặt xuống bàn mỗi khi đợi tôi ăn. Tôi cố sức an ủi Key bằng những lời động viên và cái vỗ vai nhẹ nhàng nhưng anh chẳng hề phản ứng gì, vẫn ngồi im lìm như đang ngủ. Có một vài lúc trên máy bay, tiếp tân phục vụ đồ ăn, Key lại phải đi tránh về phía cuối máy bay và vắng mặt khoảng 15 phút lúc đó. Tôi cũng không rõ anh làm những gì khi ấy, nhưng khoảng thời gian không có anh bên cạnh, tôi lại ngược mắt sang ô cửa kính nhỏ và ngắm bầu trời.

- Cuối cùng thì đã kết thúc!

Đó là câu đầu tiên Key thốt lên khi chúng tôi đặt chân xuống điểm dừng, thành phố Stillwater.

- Trời đất, nhìn anh như vừa chết đi sống lại.

- Em có biết anh mệt như thế nào không? Có những khoảnh khắc anh cảm giác như linh hồn mình đang tan ra thành trăm mảnh vụn.

- Em đã bảo anh phải luôn nắm tay em cơ mà.

- Nhiều lúc em tự buông... Mà thôi, em biết đường đi tiếp không đấy?

- Có taxi đợi mình rồi, đi thôi. Dì em tên Phương Anh, là em gái của mẹ em, sống cùng gia đình bên này từ khi kết hôn.

Lần thứ hai đến đây, cảm xúc vẫn khá lạ như lần đầu tiên, vẫn khung cảnh hai bên đường hoang vu, ô tô đậu đầy đặc rìa đường, có một vài chỗ đèn sáng trưng. Năng sắp tắt, tôi không nhìn thấy hoa cỏ bên đường.

Trời đã chuẩn bị tối.

Từ sân bay về nhà dì tôi mất gần nửa tiếng. Tôi nắm chắc tay Key về hồi lỗi. Key không nói gì, mắt nhìn về phía trước, thi thoảng quay sang nhìn ra cửa sổ. Mỗi khi gần về tới nơi, anh mới nói với tôi: "Thành phố này sao nó cứ kỳ quái hoang sơ thế nào ấy". Tôi mỉm cười: "Ở đây bình lặng yên tĩnh, không có vẻ gì ồn ã xô bồ chen chúc giống Hà Nội của anh". Key thở dài: "Hay là do anh đang lo lắng, sắp gặp lại khuôn mặt của em trong linh hồn của người khác, em có thấy tay anh đang run không?".

Tôi siết chặt bàn tay Key, không thấy anh run, chỉ thấy lạnh ngắt.

- My?

Tôi không ngờ sẽ nhìn thấy cô ấy ngay khi bước xuống taxi trước cổng nhà dì Phương Anh. Hình như cô ấy đi học về.

Tôi nhìn ngắm thân hình của mình đang hiển hiện ngay trước mắt. Cơ thể tôi gầy đi một chút, tóc đã dài thêm và vẫn màu hung đỏ, đôi mắt được chải mascara và kẻ chì đậm. My khoác lên người tôi phong cách ăn mặc của riêng cô ấy, váy dài ngang đùi và áo măng tô bên ngoài, mặc kèm quần leggings và boots cao cổ, mọi thứ đều là gam màu tối.

Tôi đứng im lìm khi chạm phải ánh mắt My, cô ấy nhìn tôi không một chút sững sờ, bình thản như đã chuẩn bị giây phút này từ rất lâu. Hít thật

sâu và bước đến, tôi cất lời chào trước, giọng nói như vọng từ một miền xa xôi trở lại:

- Chào cậu!

Không gian như bị đóng băng, không hề có một lời phản hồi.

- Phải thêm cái bắt tay thể hiện nữa chứ nhỉ.

Key mỉm cười trêu chọc tôi. Và rồi anh giật mình khi thấy ánh mắt My chuyển hướng từ tôi sang anh.

- Cô ấy nhìn thấy anh!

- Có lẽ là vậy!

Không phải "có lẽ", mà là chắc chắn! My lần lượt nhìn tôi và Key để thay cho câu hỏi: "Hai người đến đây làm gì?"

- Tớ không biết cậu có mệt mỗi khi phải sống trong hình hài người khác không? Nhưng tớ muốn mọi thứ quay trở lại trật tự vốn có của nó. Cậu sẽ trở về ngôi nhà của cậu, tớ trở về với gia đình của tớ, tớ còn một người cha, và cậu cũng vậy, cậu còn có một người mẹ...

Không đợi tôi nói hết những lời tôi đã phải viết ra giấy và học thuộc lòng trên máy bay, My bước qua tôi và đi vào trong nhà. Tôi đã đoán trước và biết trường hợp này có thể xảy ra. Cô ấy quả thật là một người khó hiểu và đáng ghét.

- Đứng lại! Tớ chưa nói hết! Tớ còn có Phiên Vân, và cậu cũng vậy, cậu còn có Nick!

My đứng lại ngay lập tức, sợ thời cơ vụt mất, tôi rút điện thoại, ấn nhanh một số điện thoại đường dài mà tôi đã lưu sau khi đọc thông tin blog

Myosotis alpestris. Một, hai, ba hồi chuông, tôi thầm cầu nguyện đầu dây bên kia sẽ đúng người tôi cần tìm.

- Alo!

Tôi lấy hết dũng cảm, vận dụng vốn tiếng anh căn bản mình có để thực hiện cuộc gọi này:

- Alo! Nick phải không?

Đầu dây bên kia im lặng hồi lâu, cũng là lúc My bắt đầu có thái độ bất ngờ với những gì tôi làm. Cô ấy không thể nghĩ rằng tôi có thể xen vào cuộc sống riêng của cô ấy quá nhiều như thế. Còn tôi, vì nóng lòng muốn tìm lại mình, mà phải có lỗi với My.

- Nick! Em là Myo! Em tỉnh rồi! Em rất ổn!

Tôi vẫn tiếp tục nói, mắt theo dõi phản ứng của My. My chạy đến giật điện thoại ngay lập tức, trong khi tôi vẫn còn nghe vọng trong điện thoại vài tiếng gọi "Myo! Myo!...". Điện thoại của tôi rung liên tục sau đó một số mã vùng từ New Zealand, tay My run bần, tháo bung điện thoại tôi để bật pin ra. Cô ấy quăng cho tôi cái điện thoại đã sập nguồn rồi tức giận:

- Cậu đang làm cái quái gì thế Mẫn?

- Cậu vẫn nhớ đến Nick hả?

- Cậu đọc hết cả Nhật ký của tôi? Giỏi thật!

- Chưa hết, vẫn còn một nửa, tớ cũng lười quá!

- Đồ điên!

- Nhờ cậu mà tớ mới được nhìn thấy lúc tớ hung dữ nhìn đáng sợ thế nào đấy. Cảm ơn!

- Anh ta là ai?

My hất mặt sang phía Key làm anh có vẻ bối rối.

- Một linh hồn đi lạc! - Tôi trả lời.

My lúc này mới nhìn Key bằng ánh mắt cảm thông thay cho ánh mắt dò xét lạnh lùng khi trước. Tôi hiểu, dù sao trước kia cô ấy cũng đã từng có hoàn cảnh giống Key, cũng đã từng là một linh hồn đi lạc. Tôi đứng đợi My vì không biết làm gì tiếp, đột nhiên lại thấy hẫng, gọi cho Nick rồi sẽ ra sao đây? Anh ấy gọi lại mà điện thoại lại bị ngắt liên lạc, liệu có lo lắng gì không?

- Cậu không vào nhà đi còn đứng đó làm gì? Không thấy lạnh à?

- Hả?

- Chú dì vẫn khỏe, khi gặp lại cậu đừng phấn khích tới mức gào thét gì là được, chào hỏi bình thường thôi, bây giờ cậu đang là bạn của Mẫn chứ không phải là Mẫn, nghe chưa?

Nói xong My đi vào nhà, tôi vội kéo vali đi theo. Key chạy ngay sau, trán anh nhăn lại kiểu khó hiểu không rõ những gì đang xảy ra. Tôi cũng không khác gì anh, bao nhiêu kế hoạch chuẩn bị sẵn từ trước để đối phó với My giờ đây vứt vào sọt rác hết. Cô ấy hầu như không hề có ý định phản đối mà sẽ nắm tay cùng tôi tìm lại con đường trở về.

Mọi thứ đột nhiên trở nên dễ dàng đến thế?

Không phải gồng mình đóng giả một người khác thêm một lần nào nữa, tôi được tự do nói chuyện với My vì chú dì tôi có việc đột xuất không về đêm ấy. My bật nước, lấy khăn, áo khoác, máy sấy... quẳng một đồng trên bàn rồi đi chuẩn bị bữa tối. Tôi lẳng lẳng cầm đồ đạc vào nhà tắm.

Trong khi đang thư giãn với nước nóng thì đột nhiên My mở cửa và lao vào khiến tôi hết hồn.

- Cậu bị thần kinh à? Tớ suýt sặc nước đấy! Cái cửa phòng tắm này bị hỏng khóa à?

- Lạnh như thế này mà cậu còn tắm ngâm được. Điên! - My phớt lờ câu hỏi của tôi

- Cậu đi ra ngay! Bất lịch sự đến thế là cùng. - Tôi gần như gào lên.

My nhếch môi cười nghịch ngợm, thò tay rút chốt bồn tắm, nước nóng bị xả ồ ạt xuống ống thoát. Cơ thể trần trụi của tôi dần dần hiện ra giữa không gian mờ mờ hơi nước và bọt xà bông.

- Cậu hét lên gì chứ? Là cơ thể tôi mà? Xấu hổ thay tôi à? - My khoanh tay nhìn tôi

- Key đâu? - Tôi nhìn quanh quất, chỉ sợ anh đứng ở đâu nhìn thấy tôi trong tình trạng này.

- Sao hả? Muốn gặp anh ấy à?

Key, Key!!!

My kéo cửa rồi ngó đầu ra, tôi vội lao tới lôi My vào, đóng cửa lại, sau đó mở vòi hoa sen và xả trôi lớp xà bông trên người. Lúc đó My ngồi trên thành bồn tắm và cười khúc khích.

- Cậu quay mặt đi đi, dù là cơ thể cậu thì tôi cũng vẫn thấy khó chịu. - Tôi thương lượng khi thấy My cứ nhìn tôi chằm chằm

- Cậu không bôi thuốc cho tôi à?

- Gì?

- Lưng, vai, mấy vết bầm tím sao lâu tan thế kia?

- Tôi phải hỏi cậu mới đúng. Cậu làm gì mà bị đánh ra nông nỗi này?

- Tôi tưởng cậu đọc Nhật ký tôi rồi mà. Ờ, mà cũng siêu nhân thật, giải được cả mật mã của tôi.

- Không phải tôi giải đâu, Key đó!

My im lặng, cậu ấy không nhìn tôi nữa mà chìm sâu trong những suy đoán của cậu ấy cho đến khi tôi tắm xong. Cô gái này, khi lạnh lùng lúc trẻ con, khi tưởng như giản đơn nhưng lúc lại khó nắm bắt. Tôi không thể dùng trực giác để cảm nhận được cô ấy, chỉ biết ở bên cạnh cô ấy, tôi không thấy mình được an toàn, nhưng cũng không có cảm giác hiểm nguy.

- Cậu ăn được đồ cay đúng không? Hà Nội thời điểm này cũng lạnh mà.

- Không ăn được! - Tôi trống tay lên bàn ăn và nhìn My hậm hực.

- Thế thì cậu nhịn đi! - My lấy đĩa cắm từng miếng thịt bò sốt ớt ăn ngon lành. Vừa ăn cô ấy vừa nhìn Key. - Cậu có ăn được không nhỉ?

- Không! Sao em lại hỏi vậy? - Key trả lời

- Ê! Anh em cái gì? Anh biết tôi bao tuổi mà xưng hô lung tung thế? - My cong môi lên hăm dọa. Tôi bỗng bật cười, kiểu phản ứng của cô ấy khiến khuôn mặt tôi có những biểu hiện sắc thái rất lạ lùng, tôi chưa bao giờ được nhìn thấy.

- Không! Sao chị hỏi vậy? - Key trả lời lại, tôi mới thử một miếng thịt bò mà phải phì ra vì buồn cười.

- Anh được lắm! Tôi bằng tuổi Mẫn! - My cúi xuống ăn tiếp.

- Biết rồi! - Key vẫn bình thản, giọng nói vẫn đều không lên cao xuống thấp.

- Đáng ghét thật! Mà sao anh không ăn? Trước kia sống cùng Nick, tôi vẫn ăn được đó. Hồi ấy, tôi thường ăn trứng ốp la Nick nấu.

- Là ảo giác thôi. Em cảm giác là em đang ăn nhưng mọi thứ sẽ còn nguyên, điều đó chỉ mình Nick biết!

My và tôi đều dừng lại và nhìn về phía Key. Tôi không phải nhân vật chính trong câu chuyện nên chỉ có một chút bất ngờ, còn My thì khác, cô ấy sững sờ và hoang mang, trống rỗng dâng đầy trong mắt. Có lẽ trong trái tim cô ấy, những mảnh ký ức đang lần lượt trở về. My dừng ăn, hạ thìa xuống và đi ra phòng khách bật Tivi lên. Tôi nhìn Key mỉm cười và ngồi gạt sốt ớt cay ra để ăn nốt bữa tối. My cần một khoảng không gian riêng để suy nghĩ về câu chuyện của mình, về những tháng ngày đi lạc bình yên bên một người luôn giấu diếm bí mật và chở che cho linh hồn cô ấy.

Tôi ngủ cùng My trên phòng ngủ gác 2, Key có thể tự do chọn lựa những chỗ còn lại trong nhà để nghỉ ngơi, chuẩn bị cho một chuyến đi dài sắp tới. Phòng của My là phòng cuối hành lang, bên phải từ dưới nhà đi lên. Rèm cửa, chăn và ga trải giường màu xanh lá, đúng là màu cô ấy thích rồi. Trên bàn cạnh cửa sổ có lọ thủy tinh và trong đó là nhánh cúc trắng.

- Tớ có thể chơi không?

Tôi hỏi My khi nhìn thấy chiếc piano kê sát tường, đối diện giường ngủ.

- "To Zanarkand"?

- Cậu cũng thích bài đó à?

- Ừm, Tớ thấy nó được đánh dấu trong tập Sheet nhạc cậu hay chơi.

- Nó hay mà!

- Hay đến ám ảnh!

- Ừ...

- Mỗi đứa một khuông tay, chơi không?

- Oke!

Tôi ngồi bên phải, My ngồi bên trái, mỗi đứa chơi một tay. To Zanarkand, bản sheet có những hợp âm trong treo lặp đi lặp lại, có đoạn chúng tôi chơi lờ nhau, không đuổi kịp nhau, lệch nhau và rồi cả hai cùng cười. My đấm tôi luôn luôn, bởi lâu rồi tôi không chơi và bấm sai nốt khiến giai điệu trở nên khập khiễng.

- Làm gì thì làm, nhưng khi đàn thì nên tập trung. - My lại đấm tôi.

- Ừ...

- Nó khiến cậu nhớ ai à? Phiên Vân?

Tôi im lặng!

- Chuyện gì đã xảy ra trước khi chúng mình trao đổi thân xác cho nhau vậy?

- Tớ đã nhúng tay thay đổi quá khứ! - Tôi cười, trả lời My, mắt vẫn nhìn vào bản sheet trước mắt và chơi lại đoạn nhạc vừa lỗi.

- Cậu từ tương lai về đây sao?

- Ừ! Cậu tin không?

Tôi nhìn thẳng vào mắt My, mà không, đôi mắt ấy là của tôi chứ, vẻ ngơ ngác ấy được My thể hiện không khác gì tôi, mắt to tròn, trán nhăn lại, môi cong lên.

- Điểm xuất phát của tớ là năm 2018! Cách thời điểm này 5 năm sau.

- Gì cơ? - My nhíu mày lại - 5 năm tới? - Cậu làm cách nào?

- Người giúp tớ làm việc ấy chính là bà Eagle trong câu chuyện của cậu và Nick. Cậu có bao giờ tin vào duyên số không?

- Trước thì không, nhưng chẳng phải từ khi lạc vào thế giới của Nick, rồi tiếp tục bước vào thế giới của cậu, tớ bắt buộc phải tin sao?

- Cậu sẽ gặp lại Nick chứ?

- Chẳng phải giờ đây đó là cách duy nhất giúp bọn mình còn gì?

- Cậu đừng vin cớ từ ngoại cảnh nữa, hãy trả lời bằng trái tim cậu ấy.

- Ừ, có! Thì sao!

- Sao con khi, có thì sao không ở lại Hà Nội tìm cách cùng tớ mà lại mang thân xác của người khác bỏ đi đến một nơi thật xa như thế này?

- Tớ mệt mỏi!

My đã chuyển sang chơi một bản khác, tay cô ấy vô thức lướt trên các phím đen trắng.

- Tớ mệt mỏi với cuộc sống vô định của tớ, không tiền bạc, tình yêu, mục đích, tinh thần hoảng loạn... Mệt mỏi với những giấc mơ lạ, với những tiếng vọng vang âm ỹ bên tai.

- Cậu cần điều trị chứ không phải trốn tránh nó.

- Biết sao được, tớ bỗng tham lam khi bị choáng ngợp bởi một cuộc sống mới mà tớ luôn mơ ước, vật chất, gia đình, yêu thương, bước đệm cho sự nghiệp... Trừ bà mẹ kế của cậu!

My quay ngoắt về phía tôi, nhìn tôi dò xét:

- Cậu cũng biết, đúng không?

- Chuyện của mẹ kế tớ và bố dượng cậu sao?

- Ông ta không phải bố dượng tớ.

- Ủ, có lẽ ông ta không xứng đáng.

- Cậu nhìn thấy vết sẹo này không?

Tôi cúi xuống bàn chân, nơi có vết sẹo mờ hình tròn mà tôi đã từng thắc mắc nó là gì. My kể với tôi rằng, trong một lần chống cự để thoát khỏi bàn tay người đàn ông kia, My đã bị kéo ngã sấp mặt xuống đất, ông ta tiện tay quờ một cây bút cạnh đó và đâm thẳng vào chân cô ấy. Tôi bỏ ra giường ngồi vì thấy lạnh. My cũng đi theo tôi. Tôi hỏi cô ấy:

- Những vết thương trên lưng cũng giống như thế à?

- Không, một nửa thôi, còn lại là do bị khách bạo lực. Tớ làm PJ rượu.

- My, cậu mới chỉ 20 tuổi thôi?

- Nhìn mặt tớ già hơn 20 đúng không. Hì, PJ rượu ko xấu, chẳng qua có những loại người nhân cách méo mó khiến nó xấu đi.

Tôi lặng im, tôi và My bằng tuổi, nhưng tuổi từng trải thì cô ấy hơn tôi rất nhiều. Tôi không muốn hỏi thêm gì về My nữa, sợ cô ấy khó xử. Hơn nữa, vết thương của tôi còn chưa thể băng bó, làm sao có thể giúp người khác lành lặn đây?

- Sớm mai tớ sẽ đặt vé máy bay đi New Zealand, đặt 2 vé khoang thương gia nhé. Còn chừa chỗ rộng rãi cho anh chàng chìa khóa của cậu.

- Tùy cậu, bây giờ tớ chỉ mong mọi thứ sớm quay trở lại bình thường, và tớ có thể trở về nơi tớ cần. Những nỗi đau như thế là quá đủ rồi.

Không gian quanh tôi và My lại trở nên lặng im hồi lâu, tôi lặng thinh nhìn ra khung cửa sổ, nơi có ánh đèn cao áp vàng vọt chiếu xuống mặt đường mờ sương.

- Phiên Vân... Anh ấy sẽ chết à? - My chậm chậm hỏi tôi, đôi mắt dõi theo cảm xúc của tôi

- Ừ! Anh ấy sẽ chết!

Tôi quay vào nhìn My, người duy nhất tôi có thể chia sẻ được lúc này, nước mắt đã trào ra từ bao giờ. Bao ngày qua, tôi tưởng rằng những nỗi đau liên tiếp và giòn dập đã khiến tâm hồn tôi trở như gỗ đá. Nhưng không phải, nó như một đốm lửa đang âm ỷ, chỉ chờ cơn gió thổi qua và bùng lên mạnh mẽ. Bao nhiêu cố gắng rồi cũng vỡ vụn, tôi lại tự hỏi mình đang cố gắng cho điều gì ý nghĩa khi mọi thứ vốn đã được số phận sắp xếp?

My kéo tôi dựa vào vai cậu ấy, nhẹ nhàng!

- Đừng buồn cô gái! Rồi mọi chuyện sẽ ổn cả thôi!

Tôi tựa vào My để xoa bớt lạnh. My nói đúng, tôi có một cuộc sống đáng mơ ước, có đầy đủ vật chất, gia đình, yêu thương, bước đệm cho sự nghiệp... Tôi còn đòi hỏi điều gì nữa? Nỗi đau này chỉ đơn giản là mất đi những thương yêu đầu đời thôi mà.

- Cậu biết không? Từ lâu tớ đã luôn tin rằng những cô gái như chúng mình được sinh ra để mạnh mẽ tồn tại. Cho dù tớ có rơi vào hoàn cảnh thậm tệ hay bất lực đến đâu, chỉ cần nhắm mắt ngủ một giấc là khi tỉnh dậy,

mọi thứ lại bắt đầu. Tớ đã từng bị lạc mẹ, phải tự mưu sinh cho đến khi được nhận nuôi. Rồi lại bị vỡ mộng khi gia đình mới không như mình mong muốn. Lại tự mưu sinh để không bị mắc nợ thêm ai trong cuộc đời. Có những đêm làm xong việc, tớ mò về nhà với những vết đau ê ẩm trên cơ thể. Khi ấy tớ tự nhủ chỉ cần một vết dao lam rất ngọt ở cổ tay, tất cả sẽ dần dần chấm dứt. Thế nhưng để làm gì cơ?

Sống, chẳng có gì hay. Nhưng mà, Chết cũng thế!

My kéo chăn trùm kín lên người tôi, những câu nói của cô ấy khiến tim tôi chột đau buốt nhưng rồi nhanh ấm áp trở lại.

"Nỗi đau dù lớn, nhưng không lớn tới mức chiến thắng thời gian. Tất cả rồi cũng sẽ phai pha thôi. Chúng ta, ai cũng phải trưởng thành!"

TRÁI ĐẤT TRÒN, LÒNG NGƯỜI GÓC CẠNH

Minh Mẫn

www.dtv-ebook.com

Chap 25.

- Điểm đến tiếp theo của mình là Hutt Valley! Hai người có mệt không?

My cầm tờ tạp chí trên tay, vừa đọc vừa hỏi tôi và Key nhưng không ai trả lời.

- Thật đáng ghét! Cậu điếc à?

- Á! Cậu làm gì thế? Con điên!

- Tớ đang hỏi cậu có mệt không? Còn anh nữa? Điếc à?

- Trời đất, hình như cô gái 20 tuổi nào cũng có thể ăng lên bắt chọt như thế này hả Mẫn?

Key nhăn mũi rồi quay mặt sang khung cửa kính hình chữ nhật để ngắm bầu trời. Tôi cầu lại My một cái cho bõ ghét rồi hăm dọa:

- Tôi mệt! Thế nên cậu im đi.

- Bị say máy bay à?

- Cậu cứ thử đi mấy chuyến bay đường dài liên tiếp như tôi xem.

My vênh mặt lên bướng bỉnh, càng khiến tôi thêm khó hiểu tính cách của cô ấy. Khoang hành khách thương gia rộng rãi hơn rất nhiều khoang

hạng thường, Key có thể gọi một góc mà không có ai đi qua làm phiền. Đêm hôm qua tôi đã bất ngờ khi trong tài khoản của tôi có một số tiền khổng lồ, bởi từ khi sang Oklahoma, số tiền chi tiêu bố gửi My không hề rút ra sử dụng, cô ấy còn tự kiếm việc làm thêm để chi trả sinh hoạt phí bản thân và còn tiết kiệm được thêm một khoản nữa. Về khoản tự lập và nhanh nhẹn, tôi còn phải học tập My nhiều.

- Cậu thích piano lắm phải không My?

- Ừ! Trước kia ở Việt Nam, tớ được một bác cho ở nhờ một gác nhỏ gầm cầu thang, gia đình bác ấy bán nhạc cụ đối diện Nhạc viện Hà Nội tại Hà Nam, công việc của tớ là buổi sáng dọn hàng giúp bác, lau dọn rồi tối thì làm ngược lại quy trình vừa rồi. Trên tầng 2 cho một giảng viên nhạc viện thuê dạy dương cầm, tớ học lỏm được dần dần từng chút một. Sau này lớn hơn thì tự mày mò nhạc lý, tự luyện tập, cứng tay rồi thì xin đi chơi đàn cho các bar. Một khoảng thời gian dài và cũng lắm gãy gập xảy ra nhưng chắc cậu không muốn nghe đâu!

- Cậu có muốn kể không mới là điều quan trọng.

- Tất nhiên là không! Mặc mớ gì tôi phải kể cho cậu nghe? Xì...

- Cậu đáng ghét thật đấy!

- Hi hi...

Chợt nhớ ra điều gì, tôi ngó nghiêng xung quanh xem tiếp viên có để ý không, rồi đứng dậy mở balo, lôi ra một hộp đồ và đưa cho My.

- Của cậu này! Tớ đã sắp xếp gọn gàng và mang đi vì nghĩ cậu sẽ cần nó!

- Gì vậy?

- Nhật ký, đồ đạc, bí mật của cậu!

My chậm rãi mở hộp ra, vuốt nhẹ lên từng thứ, cuốn Nhật ký bìa đen mà nhờ nó tôi mới có thể bước vào thế giới của cô ấy, những bức hình kỷ niệm, những kỷ vật nhỏ, và đặc biệt là chiếc hộp gỗ được khóa cẩn thận mà tôi cũng chưa biết trong đó là gì?

- Cậu đã xem hết rồi à?

- Không, Nhật ký cũng chỉ mới đọc một nửa.

My cầm chiếc bút, bấm mở rồi dùng đầu nhọn cây khóa chiếc hộp gỗ nhỏ ra và mỉm cười:

- Cậu có muốn biết trong này là gì không Mẫn?

- Tớ có thể biết à?

- Cũng không có gì bí mật đâu. Một bức chân dung tớ vẽ thôi mà.

Nấp hộp mở ra, bên trong nó là một tờ giấy A4 được gập theo dạng bức thư. Tôi cầm lên tay và từ từ mở ra. Trên nền giấy trắng, những nét phác họa bằng chì chỗ đậm chỗ nhạt, nhưng vẫn khiến tôi bỗng bàng hoàng và run rẩy. Khuôn mặt này, đôi mắt, sống mũi, gò má, viền môi, tóc... Tất cả đều vô cùng quen thuộc, là khuôn mặt tôi vẫn nhìn thấy hằng ngày, trong gương!

- My! Đây là ...tớ mà?

- Vậy sao? Cậu đẹp vậy à? - My vẫn bướng bỉnh đáp trả.

- Tớ không đùa đâu. Khi cậu vẽ bức hình này, chúng ta còn chưa hề gặp nhau.

- Thế nhưng tớ vẫn gặp cậu đấy! Trong những giấc mơ!

- My...!

- Trong suốt khoảng thời gian dài, tớ luôn mơ thấy tớ, chính tớ chứ không phải ai khác, được làm những việc tớ thích, được theo đuổi đam mê mà không hề phải bận tâm si gì tiền bạc, được sống sung túc và hạnh phúc, nhưng chỉ đến khi nhìn vào gương, tớ mới chợt thảng thốt khi nhìn thấy một gương mặt không phải của mình. Những giấc mơ ấy diễn ra liên tiếp, ngày này qua ngày khác, cho đến khi nó bỗng dưng biến thành hiện thực. Không ngờ khi được sống trong ước mơ của mình, tớ lại phải mang khuôn mặt của người khác.

- Cậu có ghét tớ không My?

- Không! Nhờ có cậu mà cuộc sống của tớ không còn đơn điệu trong quãng đời tuổi trẻ đẹp nhất của một kiếp người. Dù sau này khi trở về vị trí của nhau, tớ trở về những ngày bình thường nhàn nhạt, tớ vẫn muốn cảm ơn cậu. Nhờ có cậu mà tớ mới thấy tuổi trẻ là khoảng thời gian thực sự đáng sống.

- Cảm ơn cậu, My à!

- Đừng cảm ơn tớ, hãy cảm ơn số phận, cảm ơn định mệnh đã cho cuộc đời tớ và cậu giao nhau tại một điểm, để rồi chúng ta cùng trải qua một giấc mơ. Có thể tớ không cảm nhận được nỗi đau mà cậu đã phải chịu đựng khi mất đi Phiên Vân, nhưng tớ tin rằng mọi thứ rồi sẽ ổn thôi. Không ai buồn đau và tuyệt vọng được mãi mãi. Nếu biết cách mở lòng thì sẽ sớm được bình yên.

My lau nước mắt cho tôi rồi sắp xếp lại đồ đạc để cất đi. Hoang hoải giữa bao suy nghĩ rời rạc, việc duy nhất tôi có thể làm lúc này là với lấy tấm chăn nhỏ và đắp lên người, nhắm mắt lại, cố ru cho mình chìm vào giấc ngủ.

- Điểm dừng rồi!

- Đây là đâu?

- Vùng đất của dải mây trắng dài!

Key hỏi tôi, nhưng My trả lời. Ánh mắt cô ấy toát lên sự háo hức sau một quãng đường dài chờ đợi. Trước mắt chúng tôi, nắng trải ngập tràn như một dải lụa vàng không lồ trùm lên những cánh hoa lưu ly mỏng tang, nhỏ xíu, màu xanh lam. Gió nhẹ chờn vờn trên tóc.

- Như một vùng đất trong mơ vậy!

- Anh cũng thấy thế à? Nơi này giống một thế giới nhỏ tách biệt hẳn với những ồn ã vội vã ngoài kia.

Tôi bỗng dừng mất hẳn những uể oải mệt mỏi sau hành trình liên tục lên xuống máy bay, taxi. Để lên được nhà Nick, chúng tôi còn phải đi bộ một đoạn đường khá dài. Đứng ở chỗ chúng tôi, có thể nhìn thấy con đường chạy từ thị trấn lên đây, xuyên qua những cánh đồng hoa lưu ly rồi dần dần thu hẹp lại cho tới khi chỉ còn là một con đường mòn dẫn đến lưng chừng núi. Mọi thứ thật tuyệt vời! Tôi yêu những cơn gió và mặt trời nơi này.

- Trời đất! Cô ấy là người hay siêu nhân vậy?

Key nắm tay tôi dắt đi sau khi My vọt lên trước, nhảy chân sáo trên con đường mòn giữa cánh đồng hoa lưu ly. Trên vai cô ấy, chiếc balo còn to hơn cả người. Tay Key lạnh ngắt, tôi siết chặt thêm, mong truyền cho anh một chút hơi ấm tôi có thể làm. Chúng tôi nắm tay nhau đi chậm chậm, giữa những cánh đồng hoa lưu ly, giữa những cơn gió nhẹ nhàng thổi khiến tóc tôi chờn vờn trên má, giữa ánh nắng mặt trời rực rỡ trải dài trước mắt, giữa những giây phút nhẹ nhàng hiếm có trên hành trình tìm đường trở về. Sự bình yên này khiến tôi bất chợt không muốn nhớ lại, không muốn tìm về cuộc sống thực sự là của tôi.

Nick sống trong một căn nhà nhỏ trên núi, nơi hứng trọn những cơn gió thổi từ bốn phía, thơm mùi cỏ và nắng. Trước nhà Nick, thung lũng sáng rực rỡ dưới ánh nắng mặt trời. Phía sau là những đỉnh núi cao và vực thẳm. Ngoài tiếng gió thi thoảng khiến cây cối cửa mình răng rắc, không có một tiếng động nào phá vỡ sự yên lặng xung quanh.

My đưa hai tay che ánh nắng cho đỡ chói mắt rồi nhìn xuống phía dưới tìm tôi và Key:

- Này! Hai người tuổi Rùa đó hả?

- Xì... Thật đáng ghét! - Tôi nheo mắt nhìn lên chỗ My đang đứng và đáp trả.

- Không biết sau khi chia cách, nếu tìm được anh, em có nôn nóng như cô ấy không?

Lời Key nói khiến tôi sững lại, vội lách tay ra khỏi tay anh và trốn tránh.

- Đi nhanh lên anh, em mệt muốn ngất rồi này!

My ngồi trên một chiếc ghế gỗ ở sân nhà Nick và đợi chúng tôi leo lên. Tâm trạng vui vẻ của cô ấy làm cho khuôn mặt tôi tươi sáng như một bông cúc trắng.

- Giờ này chắc Nick đang vẽ ở gần đây. Hoặc có thể anh đi giặt đồ, cũng có thể đang trong phòng rửa ảnh. Hai người thấy nơi này đẹp không? Thấy tôi giỏi không? Đến đây mới một lần mà nhớ được rõ ràng đường đi...

My huyền thuyên đủ thứ trong lúc tôi và Key đứng lặng thinh khi nhìn thấy bóng dáng một chàng trai phía sau My. Chàng trai ấy đi từ sau nhà, bước chậm từng nhịp chân và lần lượt nhìn ba người khách lạ đang đứng tại ngôi nhà giữa triền núi của anh. Tôi dường như há hốc mồm và vô thức

ngắm vẻ đẹp lạ lùng kia, mái tóc vàng và đôi mắt màu xanh lam như một bông hoa lưu ly kiêu hãnh dưới ánh mặt trời, một tay buông thõng, một tay giữ chiếc máy ảnh quai đeo trên cổ đang lơ lửng trước ngực.

Nick! Hẳn là anh ấy rồi! Đứng trước mặt chúng tôi là chàng trai có đôi mắt màu xanh trong câu chuyện cổ tích của cô gái hoa lưu ly. Anh ấy nhìn tôi chăm chú, có chút sững sờ và bất ngờ trong từng nhịp thở. Còn tôi, tôi vẫn vô thức lạc trong đôi mắt xanh diễm tĩnh kia.

- Này! Hai người có nghe thấy tôi nói gì không vậy?

My nghiêng đầu trách, và rồi như nhìn thấy hình ảnh đang hiển hiện trong đôi mắt tôi, cô ấy đứng dậy từ từ quay về phía sau lưng mình. Cùng lúc ấy Nick bắt đầu tiến về phía chúng tôi, mỗi lúc một nhanh. Tôi nhìn thấy vai My đang run lên, hai tay cô ấy nắm chặt, giấu vào vạt áo khoác. My mới chỉ kịp thốt lên: "Nick..." thì anh cũng vừa đi sượt qua cô ấy chạy đến chỗ tôi. Tôi chưa kịp định thần chuyện gì xảy ra, mới chỉ kịp nhìn cái thở dài hăng hụt của My thì đã bị Nick kéo vào lòng anh. Cái ôm thật chặt và ấm áp, giữa những cánh đồng hoa lưu ly, giữa những cơn gió nhẹ nhàng thổi khiến tóc chồn vờn trên má, giữa ánh nắng mặt trời rực rỡ trải dài trước mắt, giữa những hoang hoải đang tồn tại trong tâm hồn dễ sợ hãi của tôi...

TRÁI ĐẤT TRÒN, LÒNG NGƯỜI GÓC CẠNH

Minh Mẫn

www.dtv-ebook.com

Chap 26.

"Myo! Sao em lại cúp máy? Sao lại dứt đường truyền ngay sau đó? Anh đã gần như đập điện thoại khi không thể kết nối lại cuộc gọi."

Nick nói tiếng Anh nhanh quá, tôi chưa dịch được hết ý nên đứng im, đầu nghiêng nghiêng về phía Key đợi phiên dịch.

- Ông nói "nhìn em như con điên!" - Key đứng khoanh tay dịch cho tôi nghe.

- "Anh nói gì vậy?" - Câu này của Nick thì tôi có thể nghe được.

- "Anh có thể nhìn thấy sao?" - Cả tôi và Key gần như hét lên khi thấy Nick bắt chuyện với Key.

My vẫn đứng im theo dõi cuộc đối thoại kỳ quặc của chúng tôi. Tôi gỡ tay Nick ra, cố vận dụng vốn tiếng Anh của mình để giải thích tôi không phải là Myo, Myo là cô gái đang đứng sau lưng anh ấy. Mọi thứ ngưng lại khi tôi nhận ra Nick không để ý tôi mà đứng nhìn chăm chăm vào Key.

- Anh không có bóng? - Nick hỏi Key với ánh mắt ngờ vực. Key nhìn lướt về phía mặt trời rồi nhìn xuống chân anh rồi mỉm cười:

- Ừm! Đúng, tôi chỉ là linh hồn!

- Mr. Le Dinh Luu?

- Anh quen tôi à? - Key bắt đầu buông tay xuống và có vẻ sững sờ.

- Tôi vẫn thường xem ảnh anh chụp trên Flickr! Chúng đẹp!

Trong lúc Nick gật gù, tôi lách lách ra đi giật lùi để đến chỗ My đang đứng. Bỗng dưng thấy sợ những con người kỳ quái trên một vùng đất cũng kỳ quái không kém.

- Myo! Em còn chưa trả lời anh!

Lời Nick nói làm tôi giật thót. Chạy biến ra sau lưng My, tôi đẩy cô ấy tiến lên phía trước.

- Cậu giải thích cho anh ấy đi chứ, không anh ấy cứ lao vào ôm tở nữa đấy.

My đứng như trời trồng, miệng không cất được lời nào. Key phải giải thích hộ chúng tôi. Key nói rất ít, chỉ vài câu thôi nhưng Nick đã thay đổi cách cư xử, anh quay lại nhìn tôi bằng đôi mắt mong thông cảm và cái gật đầu nhẹ xin lỗi rồi đi đến chỗ My. Tôi thở phào nhẹ nhõm và vẫy Key lại gần. Nick lúc này chưa dám có hành động gì bất cần, anh cứ đứng im nhìn My trong một hình hài lạ lẫm, còn My thì cúi xuống không dám nhìn thẳng vào đôi mắt màu xanh lam của anh. Hai con người xoay vòng trong dòng chảy của cơ duyên, gặp gỡ, chia ly rồi hội ngộ trong hoàn cảnh dở khóc dở cười, hạnh phúc mong manh của họ bỗng làm tôi đau lòng ghen tỵ. Giá như tôi cũng được như họ, chia ly rồi gặp lại. Tôi chột bặt cười mình. Thật ngốc!

- Anh vẫn nhớ có một cô gái tên Myo à?

Sau một hồi lâu im lặng, My đã chịu lên tiếng trước, cô ấy thu lại được dũng cảm và ngược lên nhìn Nick cho dù cô ấy đang ẩn linh hồn trong hình hài của tôi. Nick dịu dàng ôm My vào lòng thay cho câu trả lời.

Key kéo tôi đi vào trong sân và ngồi nghỉ trên hiên nhà Nick để lại không gian riêng cho hai nhân vật trái tim đang lâng lâng trên mây kia.

Tôi mở ba lô và lấy bánh ra ăn vì thấy bụng cồn cào. Key ngồi tựa lưng, mắt hướng về phía xa nhìn ngắm khung cảnh tuyệt vời trước mắt. Nơi này, chỉ cần hít sâu một chút là có thể ngửi được mùi thơm của nắng và hoa cỏ, chỉ cần đưa tay ra là cảm nhận được sự nhẹ nhàng của gió, chỉ cần nhắm mắt lại là có thể nghe thấy những âm thanh cây cối vụn mình tách tách trong trẻo... Phải chăng đây là lý do lưu luyến khiến cô gái hoa lưu ly không muốn rời xa? Và rời dù có phải rời xa thì nơi đây cũng sẽ là một mảnh ký ức để thương để nhớ đến hết đời.

- Nick nói chiều nay chúng mình có thể đến gặp bà Eagle ngay!

My bước đến chỗ tôi sau tiết mục ôm ấp, cũng vừa lúc tôi ăn hết một cái bánh mì. Tôi đáp lại thờ ơ:

- Ờ!

- Đồ quý, thái độ gì vậy? Đừng có làm xấu mặt tôi!

My đá tôi đứng dậy. Tôi uể oải xách ba lô đi vào trong nhà và tự tìm chỗ ngồi, sau lưng vẫn nghe thấy tiếng Nick cười nói: "Cô ấy có vẻ rất nghịch ngợm và bướng bỉnh". Tôi quay lại và nói bằng tiếng Việt vì biết Nick không hiểu được: "Ê anh kia, tôi nghịch ngợm thì mắc mớ gì tới anh hả?", rồi quay sang Key: "Anh dịch cho anh ấy đi, nói rằng em khen nhà anh ấy đẹp". Key quay sang nói với Nick: "Mãi nói rằng tại sao anh lại có thể sống trong cái ngôi nhà như ổ chuột chù như thế này?". Tôi đấm Key thật mạnh vì tội dịch láo.

- Anh đừng tưởng em không giỏi tiếng Anh mà có thể lừa được em.

- Ha ha, em hãy cố trò chuyện với Nick bằng ngôn ngữ chung đi. Nếu nói chậm cả Nick và em đều hiểu được mà.

Tôi xin lỗi Nick rồi quay vào xếp gọn đồ đạc, cũng kéo theo Key đi cùng luôn. Nick và Myo cần không gian riêng, tôi không nên lượn lờ trước mặt Nick với hình hài cô gái hoa lưu ly của anh ấy. Theo hướng dẫn của Nick, tôi xách balo đồ đạc lên gác, mở cửa phòng bên phải. Sự sắp đặt quen thuộc hiện ra trong mắt tôi, rèm cửa và ga giường màu xanh lá, chiếc bàn gỗ cạnh cửa sổ có một lọ thủy tinh nhỏ cắm một bông cúc trắng. Thì ra, đây là khung cảnh bình yên mà My luôn ghi nhớ trong lòng.

Tôi đi về phía giường, chỉ kịp với tay lấy cái gối chèn dưới đầu thì mọi thứ dần dần tối đen đi.

Tôi ngủ trọn vẹn một giấc gần 5 giờ đồng hồ trong ngôi nhà nhỏ của Nick, không mộng mị hoang hoải, không giật mình tỉnh giấc giữa chừng. Key vẫn ở bên tôi, anh nằm ngay cạnh.

- Anh nhìn em ngủ à?

- Không, anh nhìn My!

Phải rồi, là anh ấy nhìn My, nhìn ngắm hình hài mà tôi đang mang. Tôi chưa muốn dậy nên kéo chăn trùm lên má, chỉ hở ra đôi mắt để nhìn Key.

- Mọi chuyện sẽ ổn, đúng không anh?

- Ừ!

- Có một chuyện em chưa nói cho anh biết. Rằng ở hiện tại năm 2018, chúng ta đang nằm chung một phòng hộ cấp cứu.

- Vậy à? Ừ, anh biết rồi!

- Sao anh biết? - Tôi tròn mắt khi thấy Key không hề ngạc nhiên

- Thì em vừa nói mà!

- O... Anh thật đáng ghét! - Bỗng nhiên lòng tôi trùng xuống - Anh à! Nếu xa nơi này, chúng ta sẽ quên hết những gì đã từng trải qua. Anh và em, tất cả chỉ như một giấc mơ trong nhau mà thôi. Có thể tỉnh lại, lòng chọn rộn những xúc cảm không tên, nhưng để nhớ được nhau rõ ràng thì đó là điều không thể.

- Ai nói cho em điều đó?

- Bà Eagle! Trước khi em về đây, bà đã cảnh báo trước, dù em có làm gì trong quá khứ thì khi quay trở về em cũng không thể nhớ nổi. Hành trình của em chỉ giống như một cơn gió thoảng qua. Bởi vậy, dù em cố gắng thay đổi quá khứ, hiện tại của em cũng chẳng suy chuyển, em vẫn sẽ đau đớn và sống trong tiếc nuối về một tình yêu đã chết.

- Vậy tại sao em vẫn trở về đây?

- Để gặp anh, không đúng à?

Tôi cố gắng cười thật tươi nhưng đã bị Key cốc đầu và lật tẩy:

- Em đừng nói mấy lời dễ làm anh nổi da gà như thế. Sớm tìm lại được thân xác và về với Phiên Vân đi.

- Ngày bao nhiêu rồi anh nhỉ?

- Hình như là 26/9! Sao thế Mẫn?

- Vậy là Phiên Vân chỉ còn sống được 23 ngày nữa...

- Gì cơ?

- Phiên Vân! Anh ấy sẽ chết vào ngày 19/10!

Key nhìn tôi, có phần ngạc nhiên, có chút kinh hãi xen lẫn ngờ vực. Tôi vẫn khẳng định chắc nịch điều đó, ghim sâu thêm cho tôi nỗi đau mà

tôi phải chấp nhận.

- Em ngốc thật! Key nhỉ?

- Cũng hơi hơi! Rồi em sẽ hết ngốc thôi. Em sẽ quay về sống tiếp cuộc đời của mình, sẽ sớm gặp một người khác, yêu người ấy, làm lễ cưới, sinh con, làm việc cống hiến cho xã hội, chết!

- Cuộc đời mỗi chúng ta chỉ có vậy thôi à?

- Không, nó được tô điểm bằng những giấc mơ, như chúng mình đang trải qua đây này.

Tôi mỉm cười, định nói thêm rất nhiều những tâm sự đang chất chứa trong lòng nhưng bị My phá đám bằng một cú bật cửa bất ngờ khiến tôi giật bản mình. Cậu ấy hồn nhiên lao vào phòng đứng chống tay ra lệnh:

- Xuống ăn!

- Này! Cậu bất lịch sự quá thế. Nghề của cậu là phá cửa à?

- Sao? Tôi làm gì sai? Trong phòng này có một nửa của tôi cơ mà? - Nói rồi cô ấy quay ngoắt ra Key - Anh này! Đây là cơ thể của em nha! Bỏ tay ra!

Key xấu hổ buông cánh tay đang đặt trên vai tôi rồi xin lỗi My. My cười rồi đến giường, lật chăn nắm tay tôi kéo dậy. Cô ấy khiến tôi muốn phát điên lên được. Tôi không muốn ăn, chỉ muốn nghỉ thôi. Có vẻ như không được khi My có ý định lao vào vác tôi xuống nhà nếu tôi không nghe lời.

- Thật mệt mỏi! Tránh xa tôi raaaaaaaaa!

Tôi hét lên tức giận! Nick từ dưới nhà vội chạy lên xem có chuyện gì. Tôi gạt Nick rồi đi ra ngoài, xuống thẳng bàn bếp và chọn đại một ghế rồi

ngồi xuống.

- Ăn nhanh lên! Tôi muốn gặp bà Eagle. Tôi muốn sớm thoát khỏi cậu. - Tôi vờ nhìn My với ánh mắt đầy thù hận.

- Ừ ăn đi! Đừng hành hạ thân thể tôi! Tôi và Nick ăn rồi, còn cậu thôi.

Tôi nhìn xuống đĩa thức ăn, trứng ốp la, cải thảo xào, đậu đỗ xanh luộc, súp gà.

- Cậu nấu cho lợn ăn đấy hả My?

- Cô ấy nói đồ anh nấu nhìn như thức ăn cho lợn! - My nói với Nick

- Thật sao? - Nick trả lời

- Không phải, cô ấy nói dối! Ý tôi là nhiều thức ăn quá so với mức ăn của tôi. - Tôi vội vàng phân bua trong lúc My ngồi cười khoái trí. Thật đáng ghét!

Cố gắng ăn nhanh cho hết phần ăn My giao rồi chờ Nick đưa đến chỗ bà Eagle. Người đàn bà mang đôi mắt chứa con người nhỏ dẹt như mắt rắn ấy đã chỉ tôi cách để trở về đây, đã cố gắng nhét vào đầu tôi những lời cảnh báo nhưng tất cả thất bại thảm hại khi tôi vì cảm tính mà hành động bản năng không suy nghĩ. Trong lòng tôi lúc này bao câu hỏi lại dội về: Gia đình tôi đã xảy ra chuyện gì? Mẹ và Đấng đã đi đâu? Bố đã sống như thế nào khi một điều gì đó quan trọng trong quá khứ bị đổi thay. Và giờ đây, khi tôi và My đối lại thân xác về vị trí cũ, cô ấy sẽ như thế nào? Liệu có khác hơn không trong gia đình không có lấy một người thân ruột thịt? Cô ấy còn có một chàng trai hết lòng yêu thương đang chờ đợi cô ấy ở nhà, cô ấy sẽ chọn ai? Chọn Sơn và quay về Việt Nam, hay Nick và ở lại những cánh đồng hoa lưu ly đầy nắng?

Những câu hỏi ấy vẫn chạy theo tôi trên suốt quãng đường đi. Tôi im lặng suy nghĩ, còn Key thì chậm rãi bước đằng sau, đôi mắt nhìn ngắm thiên đường hoa lưu ly xung quanh chúng tôi.

Ngôi nhà gỗ của bà Eagle nằm phía bên kia dãy núi. Chúng tôi tới thăm bà khi mặt trời phía xa đang chuyển sang màu đỏ cam. Nick nắm chặt tay My, Key đứng sát tôi, tôi lạc trong những ưu tư và lo sợ. Bà Eagle đứng đợi chúng tôi ở cửa, tấm khăn đen choàng vắt qua đỉnh đầu mà che đi nửa khuôn mặt chỉ để hở một nửa sống mũi và đôi mắt rần.

- Chàng trai! Ta đợi cháu khá lâu rồi đấy. Đưa bạn vào nhà đi.

Ngôi nhà trang trí đơn giản với bộ bàn ghế gỗ, một chiếc Tivi cũ, đài, bếp và bàn ăn ở một góc nhỏ trong nhà. Cảnh trí không khác gì mấy so với ngôi nhà nhập nhoạng ánh đèn của bà ở Sơn La năm 2018 khi tôi tìm đến. Tôi là người cất lời đầu tiên, nóng lòng và sốt ruột. Bà khá bất ngờ khi thấy tôi - một cô gái mắt nâu, chân tóc màu hạt dẻ và nói bằng tiếng Việt:

- Bà Eagle! Cháu đã gặp bà, ở tương lai năm 2018. Bà đã chỉ cho cháu cách đi xuyên qua ô cửa thời gian bí ẩn để trở về quá khứ sống lại ngày kinh hoàng nhất của cuộc đời. Cháu không biết bà nghe có hiểu câu chuyện cháu đang kể không, nhưng hiện giờ cháu đang bị tráo đổi linh hồn với cô gái này. Cháu xin bà hãy chỉ cho cháu cách tách linh hồn và nhập lại thân xác của mình để cháu có thể quay về thời điểm thực của cháu không ạ? Thời hạn 49 ngày lang thang sắp hết rồi.

Bà Eagle im lặng nhìn sâu trong mắt tôi khiến tôi bối rối và run rẩy.

- Cô gái, cháu đã gặp ta ở đâu?

- Sơn La, Việt Nam! Cháu không nhớ địa chỉ cụ thể vì khi đó đầu óc cháu mơ hồ quá.

- Người bị tráo đổi linh hồn cũng đang đứng trước mặt ta đây à?

- Vâng!

- Tiếc thật! Ta không làm được điều đó. Ta chỉ có thể nói những lời tiên tri, chứ không đủ sức điều khiển linh hồn. Các cháu về đi!

Tôi và My đều lộ rõ sự hoảng hốt trước lời từ chối được nói bằng giọng khẳng định khó suy chuyển của bà. Bao nhiêu sợ hãi dâng lên trong lòng khiến tôi mất bình tĩnh. Khi bà Eagle quay đi, tôi vội níu kéo bà lại. Chiều tay của tôi chạm phải chiếc khăn bà quấn trên đầu và làm nó tuột xuống, để lộ ra khuôn mặt mà bà luôn che đi một nửa.

Tôi, My, và cả Key đều bàng hoàng với gương mặt ấy. Ngay cả khi bà Eagle lúng túng quấn lại khăn che mặt, chúng tôi vẫn lặng người. My hoảng hốt lùi lại mấy bước, có lẽ không thể tin những gì cô ấy vừa thấy. Người đàn bà phù thủy bắt đầu ngạc nhiên khi cảm nhận được thái độ của chúng tôi. Key thì thầm bên vai tôi: "Chuyện gì thế này Mẫn? Sao lại thế này?". Tôi nào biết? Chính tôi cũng đang tự hỏi Trái đất này liệu có quá nhỏ bé đến mức sự tình cờ 1% của duyên số cứ chùng chéo lên nhau. Gương mặt mà tôi và Key vẫn luôn thắc mắc trong thời gian qua đang hiển hiện ngay trước mặt. Phải chăng khi này khi thấy tôi, bà Eagle đã chột sững lại khi nhìn vào đôi mắt con gái mình?

Tôi quay lại nhìn My. Tay cô ấy thọc sâu trong túi áo, lấy ra chiếc ví nhỏ, từ từ mở và lôi ra tấm ảnh 6x9, bức hình My chụp lúc bé cùng một người phụ nữ, bức hình mà tôi và Key tìm thấy trong hộp đồ của cô ấy. Khuôn mặt người phụ nữ trong ảnh sau hơn 10 năm dù đã phai pha đi chút ít nhưng các nét vẫn còn giữ được nguyên vẹn. My run rẩy nhìn vào người đàn bà phù thủy. Tôi giúp cô cấy chuyển bức hình cho người đàn bà ấy và từ tốn hỏi:

- Bà Eagle! Đây có phải bà không?

TRÁI ĐẤT TRÒN, LÒNG NGƯỜI GÓC CẠNH

Minh Mẫn

www.dtv-ebook.com

Chap 27: Trở Về

Năm 1998, trong một chuyến tàu vượt biên từ Việt Nam sang Philippines, con tàu chở hàng mang số hiệu 911520THH gặp sự cố kỹ thuật và bị chìm khiến tất cả hàng hóa trên tàu hư hỏng và thủy thủ trên tàu thiệt mạng. Xác nạn nhân đã được trục vớt một ngày sau đó, duy chỉ có cô bé 6 tuổi tên Trần Hà My - con gái của người lái tàu đi theo bố mất tích, không thể tìm thấy xác sau tai nạn.

Tôi và Key chỉ nghe tới đó khi Nick đọc tóm tắt cho chúng tôi nghe tờ báo tin tức từ hơn 10 năm trước. Chúng tôi ra ngoài khi thấy đôi mắt My đã ầng ầng nước. Những cánh đồng hoa lưu ly ẩn mình trong sương khi bóng tối bao trùm ánh lên những mảng màu ma mị. Key khẽ nắm tay tôi, tôi quay sang anh, khuôn mặt anh vẫn hướng về phía trước xa xăm. Tay Key lạnh ngắt! Anh quá mệt chẳng?

Chúng tôi cùng nhau ngồi xuống bậc thềm ngoài hiên nhà của bà Eagle. Bên trong nhà, tiếng nói tiếng khóc xen lẫn nhau trong ánh đèn vàng nhạt nhoang. Trong lòng tôi xuất hiện hai nửa trái ngược: nửa đặt nghi vấn My đã sống sót như thế nào? Mẹ ruột My sao lại lưu lạc đến tận đây? Khi mẹ nuôi My nhận My về, đã đổi họ Trần thành họ Nguyễn theo tên Nguyễn Mai của bà sao? Nửa còn lại tôi tự ngồi trả lời mình, rằng có lẽ cô ấy may mắn lên kịp thuyền cứu sinh, được một con tàu khác cứu sống, rồi không tìm lại được mẹ, chỉ còn những kỷ vật mang theo ngày ấy. Đó là câu chuyện của My, tôi không nên thắc mắc nhiều làm gì bởi tôi nghĩ liệu mình có đang quan tâm quá mức đến thế giới của người khác không?

Điều khiến tôi vui hơn cả là cảm giác mắc nợ My đã không còn nữa. So với tôi, cô ấy may mắn hơn rất nhiều!

Nick đưa chúng tôi về nhà khi sương đêm bắt đầu đậm hơn. My ở lại ngôi nhà của mẹ. Cô ấy và mẹ có nhiều điều để nói với nhau. Nick đi trước, tôi và Key đi ngay sau. Đôi lúc Nick quay lại hỏi chúng tôi có mệt không, chúng tôi có bất ngờ trước những gì vừa xảy ra không? Nick thì bàng hoàng lắm. Anh không bao giờ nghĩ trong cuộc đời bình lặng của anh lại được chứng kiến sự trùng hợp 1% của duyên số hiển hiện ngay bên cạnh mình.

Thế đấy, có những thứ chẳng hề liên quan với nhau, nhưng cuối cùng lại là một, và có những cuộc gặp gỡ tưởng chừng như ngập tràn bất ngờ và hạnh phúc nhưng tai họa lại khiến mọi thứ gãy gập rồi rẽ theo một hướng khác. Lòng tôi lại trống rỗng mất rồi! Tôi biết làm gì để lấp đầy khoảng đen rỗng toác mệnh mông ấy đây?

Tôi trở về căn phòng nhỏ có rèm cửa và ga giường màu xanh lá, có bàn gỗ nhỏ đặt lọ hoa thủy tinh cắm một nhánh cúc trắng. Chỉ kịp ngồi xuống giường, chỉ kịp thốt lên một tiếng thở dài, Nick đã chạy lên và nhắc tôi rằng, bà Eagle vừa gọi điện nói mai đặt vé, bà sẽ cùng chúng tôi quay trở về Việt Nam. Thiên đường hoa lưu ly nơi này quả rất đáng để những ai đến đây không muốn rời xa, nhưng tôi thì khác, ở nhà đang có một người đếm từng ngày đợi tôi trở về. Tôi hiểu rằng My đã giúp tôi, đã nói với bà Eagle tình trạng gấp gáp chỉ còn đếm từng ngày của tôi

Nick cũng theo chúng tôi tới Hà Nội. Tôi luyến tiếc những cánh đồng hoa lưu ly trong một buổi chiều xanh ngắt. Những hình ảnh của sự chia ly cứ nhạt nhòa trong mắt. Tôi lại xua đi những sợ hãi bằng cách đếm từng bước chân trên con đường mòn chạy từ lưng chừng núi xuống dưới thị trấn.

Tôi ngủ suốt trên máy bay cả đoạn đường trở về. Trong những giấc mơ còn chập choạng nhớ được, tôi nhìn thấy tôi bay lơ lửng trong khoảng

không gian vô định, không có mảng màu sáng tối nào, chỉ ngập ngụa nước, lạnh và trong suốt, phía xa xa mãi đường chân trời hiện lên mờ ảo những hình ảnh của một loài hoa tôi không thể nhận ra. Nghe rất gần tiếng Key gọi mà không thể tỉnh.

Tôi chìm vào những cơn sốt, mê man từng giấc ngủ. Tôi vẫn cảm nhận được cách My nâng đầu tôi lên, một tay đỡ gáy cho tôi ngửa ra, một tay bòn từng thìa trà đường để tôi hồi sức. Khi máy bay bắt đầu hạ dần độ cao cũng là lúc tôi thấy mình đang rơi trong màn đêm đen đặc. Có một chút ẩm ướt trên tóc! Là mưa chẳng? Tôi không còn nghe thấy tiếng Key gọi nữa, vang vọng đâu đây tiếng bố gọi "Mẫn ơi!!!". Tôi chỉ mở mắt ra được vài giây rồi tất cả lung linh, lung linh nhòa đi.

- Cô ấy làm sao vậy?

- Sức khỏe yếu, tâm hồn động, lòng không tĩnh!

Tôi nghe thấy hai câu nói ấy khi vừa chợp tỉnh. My phải xách bớt đồ cho tôi. Nick công tôi đi chậm chậm lách qua đám đông. Tôi đã trở về Hà Nội rồi phải không?

- Bà Eagle! Cháu nghe thấy hết ai nói xấu cháu đấy!

Tay phải bà vẫn nắm chiếc khăn trùm đầu che đi một nửa khuôn mặt, một tay xoa xoa mái tóc lòa xòa rối tung của tôi. Tôi ra hiệu Nick cho tôi xuống, anh dừng lại bên hàng ghế chờ màu xanh biển, đặt tôi ngồi vào chiếc ghế thứ ba từ phải sang. Tôi ngả người mình tựa vào lưng ghế, mỉm cười chào Key, cảm giác như vừa ngủ dậy sau một giấc mộng kéo dài đến cả thế kỷ. Tôi mượn điện thoại của Nick, tháo ra và lắp sim của tôi vào, tay cầm cái namecard nhỏ lấy ra từ trong ví, ấn số điện thoại trên ấy.

- Sơn à! Em Mẫn đây! Mẫn - người bị tráo đổi linh hồn với My. Anh nhớ không? Chúng em về Hà Nội rồi.

- Tại sao bây giờ em mới gọi cho anh? Anh tìm cách liên lạc với em suốt những ngày qua mà không được.

- My làm hỏng điện thoại của em nên em không thể nhận được cuộc gọi. Cô ấy đang ở bên cạnh em. Anh có muốn nói chuyện với cô ấy không?

- Em đến bệnh viện ngay đi! Minh nhập viện từ tuần trước. Thời gian anh ấy còn sống chỉ tính bằng giờ thôi.

Tại tôi ù đi, đầu tôi đau như búa bổ. Tôi đứng phắt dậy chạy ra phía cửa về. My chạy theo tôi ngay. Cô ấy vừa chạy vừa hỏi tôi:

- Cậu gặp Sơn rồi à?

- Anh ấy nói Phiên Vân chỉ sống được vài giờ nữa!

Gần một tiếng đi taxi vào nội thành Hà Nội, My vẫn phải lấy đầu gối xoa lên thái dương và bóp đầu cho tôi. Những cơn đau hành hạ luôn làm tôi uể oải. Thêm vào đó là sự lo lắng về sự sống của Phiên Vân càng khiến tôi thêm héo mòn. Ngoài ô cửa kính, bao chuyến xe đi lướt qua tôi, mỗi chuyến xe đều chở trên nó những câu chuyện khác nhau. Biết đâu khi tôi đang đau đớn với vết thương của riêng mình, thì ở đâu đó, có người cũng đang quặn thắt trong nỗi đau của chính họ? Cuộc đời này có chẳng chỉ là những cái chớp mắt mà thôi.

My không đi cùng tôi đến bệnh viện mà bắt một chiếc taxi khác để qua phố cổ thuê khách sạn cho mẹ Đại bàng và Nick. Tôi dù mệt nhưng vẫn phải phì cười cái cách cô ấy đặt tên cho bà Eagle. Chỉ còn một mình, tôi cố hít thở thật đều cho tỉnh táo. Key lúc này mới bắt chuyện với tôi, anh đưa máy ảnh lên ngang mặt tôi và chụp một kiểu.

- Này! Em đang mệt! Xấu xí lắm!

- Anh chụp My cơ mà!

- Anh thôi đi!

Anh tài xế quay lại nhìn tôi hỏi:

- Chị cần gì?

Tôi chợt nhớ ra tình cảnh của mình và lắc đầu cười trừ, sau đó quay sang lườm Key. Chỉ đến khi tới cổng viện Việt Đức và rời khỏi taxi, Key mới tiếp tục:

- Lâu thế rồi mà em vẫn không thể quen với việc anh chỉ là linh hồn nhỉ?

- Em không rõ nữa. Vì cảm giác anh rất gần, và rất thật.

- Bà Eagle nói, em và My cần tạo dựng lại hiện trường tai nạn thì mới mong trao đổi lại linh hồn.

- Vậy sao anh? Em phải chết một lần nữa à?

- Em đừng đùa nữa được không! Chưa kể đến việc thất bại, mà trong quá trình tạo dựng hiện trường, em và My có thể sẽ chết thật. Khi ấy thì mọi việc thực sự kết thúc.

Tôi định nói: "Kết thúc thì kết thúc! Âu cũng chỉ là một kiếp người thôi mà", nhưng chợt nụ cười của bố hiển hiện rõ ràng trong lòng khiến tôi nhớ về vô vàn kỷ niệm thời thơ bé. Biết bao lần vấp ngã, bố đưa cánh tay vững chắc đỡ tôi dậy, vậy mà chỉ vì một lý do nào đó, tôi nữ buông xuôi tất cả bỏ mặc bố cô độc một mình trên cõi đời này sao?

Tôi chạy nhanh theo đường Sơn chỉ trong tin nhắn điện thoại. Tại khoa Phẫu thuật Thần kinh của bệnh viện Việt Đức, tôi gặp Sơn ngay ở hành lang tầng 3, anh ấy đang đứng xem lại mấy tờ thông tin treo trên cửa phòng bệnh.

- Sơn!

- Minh ở trong này!

Tôi gật đầu thay lời cảm ơn rồi mở cửa lao vào phía trong phòng. Nhưng khung cảnh trong ấy trái với những gì tôi tưởng tượng, không phải căn phòng bệnh âm đạm của những bệnh nhân chỉ nằm chờ chết, mà là không gian nhỏ thoáng thoáng tinh dầu thơm ai đó mới đốt, cửa sổ hướng về khoảng khuôn viên rộng phía sân sau của bệnh viện, đèn bàn màu vàng trắng ấm áp, Phiên Vân ngồi trên giường, phủ chăn trắng nửa người, chiếc bàn gấp nhỏ đặt trước mặt anh còn có cuốn sách đang đọc dở. Tôi đứng sững lại, cũng vừa lúc Phiên Vân quay ra, chúng tôi chạm phải mắt nhau trong vài tích tắc. Tôi chớp mắt vội và nhìn đi hướng khác.

- Minh! Anh khỏe chứ?

- Anh ổn! Chào em, My!

Tôi định bụng hỏi thăm anh thêm, nhưng một tiếng gọi quen thuộc ở sau lưng khiến tôi dừng lại:

- Anh Minh!

- Con hôm nay ăn được nhiều không Minh?

Tay chân tôi cứng đơ, lúng túng khi chạm mặt bố và Hải Đăng. Chỉ kịp cúi đầu chào bố, nước mắt tôi đã định trào ra.

- Chị xinh đẹp!

Hải Đăng níu tay tôi. Tôi cúi xuống xoa xoa hai tay lên má em:

- Thông minh quá! Mới gặp chị một lần đã nhớ!

Tôi xin phép ra về trước mặc dù Phiên Vân cố níu tôi ở thêm một chút. Lại bắt gặp Sơn ở hành lang, nhìn thấy hẳn tôi chỉ muốn lao đến đấm cho vài quả, tại sao hẳn có thể vô tâm đùa cợt người khác một cách trắng trợn vậy?

- My đâu? - Sơn đứng đối diện tôi, nghiêm túc hỏi.

- Tôi đây! Anh muốn gì?

- Em giận à?

- Không!

- Anh không đùa em đâu! Minh có khối u tuyến yên, là u ác!

Dù đã được chuẩn bị tinh thần từ trước, nhưng sự thật vẫn làm tôi đau đến choáng váng. Tôi lầm lũi đi xuống sân bệnh viện, ngồi tạm xuống một chiếc ghế đá dưới gốc cây hoa đại, thời gian, không gian quanh tôi như dừng lại, tôi không thể nghe thấy một âm thanh nào.

My đến với tôi một lúc sau đó, Nick không đi cùng. My nói Nick và mẹ Đại bàng sẽ tới bến xe bus trước cổng trường Đại học Tự nhiên để xem giúp chúng tôi không gian tạo dựng lại hiện trường tai nạn. Tôi im lìm không trả lời, điều đó làm My có vẻ hụt hẫng khi cô ấy đang hào hứng thông báo cho tôi thông tin mới. My ngồi xuống cạnh tôi, đung đưa chân như một đứa trẻ.

- Sơn nói cho cậu biết rồi à? Cậu ổn chứ Mẫn?

- Cậu cũng biết sao?

- Tổ gọi cho Sơn lúc nãy.

- Ủ! Chuyện là như vậy!

- Cậu có thấy cuộc đời này lắm những cơ duyên không?

- Sao cơ?

- Sơn là bác sĩ đã giúp đỡ Phiên Vân trong suốt quá trình anh ấy phát hiện ra bệnh của mình. Trước kia khi tới đây khám, tớ đã gặp Phiên Vân một lần.

- Lâu chưa?

- Khoảng 3 tháng!

- Anh ấy giấu không nói với tớ. Tớ không biết gì cả.

- Có phải, đáng lẽ ra anh ấy phải chết trong vụ tai nạn xe bus ấy?

- Phải! - Tôi quay sang My rồi mỉm cười. - Tớ thật ngốc phải không? Để anh ấy ra đi như vậy, chắc thanh thản hơn việc biết trước rằng mình sẽ chết và ngồi đếm từng ngày.

- Chẳng ngốc! Cậu biết chắc là anh ấy chỉ biết ngồi đếm thời gian chứ? Anh ấy có nhiều việc để làm hơn cậu tưởng đấy.

Cái lạnh của mùa đông, cái âm u của sự sợ hãi, bí ẩn đen tối của thời gian bỗng khiến tôi rùng mình. Tôi chợt thấy lòng yếu mềm, ngả đầu gục vào vai My. Những cơn gió từ đâu tới miên man vi vút xen vào những lọn tóc đang buông lơ lửng trước vai. Bất chợt My vội trùm mũ áo choàng và quay mặt chúi vào tóc tôi, tôi mệt nên chẳng buồn phản ứng, trông chúng tôi lúc này giống một cặp tình nhân les, ngồi ôm nhau nói những điều rất buồn, cũng có thể là rất vui. Bên ngoài kia, thế giới vẫn không ngừng vận động, không ngừng đổi thay.

Ngước mắt lên một chút, tôi hiểu tại sao My lại trốn tránh như thế. Bố và em trai tôi mới đi qua. Họ về rồi, về tổ ấm của họ, để lại tôi ở đây, cô

đơn lạc lõng giữa bao người. My vén mũ áo nghiêng đầu ngó nhìn ra phía cổng, khi chắc chắn bố đã đưa Đăng ra khỏi bệnh viện, cô ấy đứng dậy kéo tôi đi, tôi cố gắng bắt kịp chân cô ấy cho đến khi cả hai chạy lên đến phòng bệnh. Cô ấy mở cửa, lại kéo tôi vào. My hoàn toàn chủ động, còn tôi thì phó mặc.

- Chào anh! Phiên Vân!

- Chào em, cô gái!

Tôi đứng trân trân giữa cửa phòng bởi mặc dù My chào anh, anh mỉm cười đáp lại nhưng đôi mắt nhìn về phía tôi. Tôi bước từ từ tới gần giường bệnh, chẳng hề kịp gạt đi nước mắt đang ướt nhòa trên má, tôi lao vào lòng anh vội vã. Nỗi đau khiến tôi lạnh run! Chiếc áo khoác dạ màu ghi, khăn quàng cổ len to sụ cũng không làm tôi bớt run rẩy. Ở gần đây, tiếng nhạc từ chiếc radio trong một phòng bệnh nào đó vọng lại đều đều ám ảnh. Ngoài kia, người người vẫn sống bình thản, không biết rằng trong bệnh viện nặng đủ mùi thuốc này, một mẫu chuyện, một nụ cười, một đời người vừa mới trôi đi...

Có lẽ những ngày qua, Sơn đã kể cho Phiên Vân nghe câu chuyện tráo đổi linh hồn của chúng tôi, anh đã bình tĩnh sắp xếp lại lòng mình và làm quen được với điều đó. My với tay đóng cửa sổ lại để tránh những cơn gió thổi thốc vào phòng. Cô ấy liền thoảng hỏi thăm Phiên Vân bằng giọng điệu hồn nhiên vốn có của cô ấy. Phiên Vân vừa lau nước mắt cho tôi, vừa trả lời My. Tôi đã kịp trèo lên giường và tranh của anh một nửa cái chăn. Phiên Vân mở tủ cá nhân đầu giường và lấy ra một chiếc bấm móng tay, anh tỉ mỉ mài ngòi cắt giữa cho tôi từng ngón một. Tôi, anh, và My, cả ba đều biết ý cố quên đi bao điều sợ hãi đang chờ đợi phía trước để ngồi cùng nhau trò chuyện, cười đùa mặc dù trong lòng ai cũng chất chứa một nỗi buồn rợn ngợp. Tôi ước gì giây phút này mãi mãi dừng lại, khoan đã, đừng trôi...

My thuê hai phòng khách sạn lớn tầng cao ở khu phố cổ, phòng hai giường, khung cửa sổ to có thể nhìn ra Hồ Gươm, thoáng mát rộng rãi - một cho Nick, một cho mẹ con cô ấy. Mắt bà Eagle dị ứng với ánh sáng mạnh nên cửa sổ thường buông rèm, đèn trong phòng cũng chỉ bật đèn ngủ chứ không dùng đèn tuýp trắng. Tất cả chúng tôi cùng nhau dùng bữa tối trước ngày tôi với My thử chết một lần nữa. Phiên Vân đồng ý giúp tôi và My tham gia tái hiện hiện trường tráo đổi y như ban đầu. Lại một bến xe bus, lại một buổi sáng trời không nắng không mưa, lại lon Coca lạnh áp bên má trái, lại một vụ tai nạn thương tâm. Nghĩ đến tất cả những điều có thể xảy ra, tôi lại càng hiểu đây là một quyết định vô cùng liều lĩnh và khó khăn vì nếu không tính toán chính xác thì không bảo toàn được tính mạng cả hai. Nhưng chỉ còn cách tái hiện hiện trường y như cũ mới có thể hoàn lại linh hồn cho nhau.

Tôi và My đành đặt cược với số mệnh.

TRÁI ĐẤT TRÒN, LÒNG NGƯỜI GÓC CẠNH

Minh Mẫn

www.dtv-ebook.com

Chương 28. Đặt Cược Với Số Mệnh.

My đưa cho tôi xem chiếc váy đồng phục cấp ba của tôi mà cô ấy đã cất kỹ ở đáy ba lô vì đoán trước sẽ có lúc dùng đến. Phiên Vân vừa cười vừa xoa đầu tôi, ngày ấy anh luôn mắng tôi và không cho tôi mặc váy đồng phục cấp ba đi học. Anh bảo mùa đông lạnh, hơn nữa đi học Đại học mà cứ mặc đồ Trung học bạn bè sẽ cười. Nhưng sau này đến khi anh giấu hết váy ngăn của tôi đi thì tôi mới hiểu, cái lý do không thích tôi mặc váy đi học là "Em nhìn xem, thằng nào đi qua bến xe bus này cũng nhìn chăm chăm xuống chân em". Nghĩ đến kỷ niệm đó tôi bỗng bật cười.

Cả đêm trước ngày lập lại định mệnh ấy, tất cả chúng tôi cùng nhau nghỉ một phòng, kể cho nhau nghe những câu chuyện của mỗi người, có những niềm vui, cũng không ít nỗi buồn... Ai cũng có trong mình vài mẫu chuyện đời để nhớ.

Khi tôi thức dậy, chỉ còn Key trong phòng, My và Phiên Vân đi trước từ sớm. Tôi phải đợi đến 7 giờ, xuống gara khách sạn, lấy chiếc xe Attila trắng My đã để sẵn dưới đó và đi đến điểm hẹn. Loay hoay với bộ đồ My treo ngay giá mũ đầu giường, tôi thở không ra hơi. Tại sao cô ấy lại thích mặc kiểu quần áo khóa trong khóa ngoài diêm dúa vậy chứ? Cô ấy đủ đẹp rồi mà.

- Vì PG rượu cần phải sexy bí ẩn!

- Key! Anh đọc được suy nghĩ của em à?

- Không, nhìn mặt em anh... đoán!

- Hừ! Đáng ghét!

Key lặng lẽ ngồi sau xe tôi. Tôi cứ nghiêng đầu nhìn vào gương chiếu hậu rồi trêu anh: "Nè Key, em chưa có bằng lái đâu đó". Anh chẳng hề quan tâm, tay vẫn giữ máy ảnh chụp cảnh đường phố buổi sáng. Tôi nhắc lại câu nói đùa: "Này Key, em nói thật mà, em chưa có bằng lái đâu!" Anh bảo: "Vậy thì nhờ em cả đấy, hãy cho anh chết thêm lần nữa." Tôi ngúc ngắc đầu cười. Chàng trai bên cạnh tôi, khi thì bí ẩn như một bông tulip, khi thì mạnh mẽ như một đóa hướng dương, khi yếu đuối như hồng tĩ muội, cũng có lúc khiến tôi cảm thấy nguy hiểm như hoa bắt ruồi. Tôi níu vào Key để có thể quên những điều sợ hãi phía trước, mặc dù con đường đến bến xe bus định mệnh đang ngăn dần. Key hỏi tôi có sợ không? Tôi gật đầu không hề giấu giếm. Sợ chứ! Có ai khi đối diện với cái chết cận kề mà lại bình thản được?

Phiên Vân và My đang đứng trên vỉa hè đối diện cổng trường Đại học Tự nhiên, bên cạnh biển chỉ tuyến đường của bến xe bus. Tôi chưa nhìn thấy bà Eagle đâu. My mặc bộ đồng phục Trung học của tôi, vẫn vẻ đẹp giản dị và dịu dàng vừa đủ để khiến người khác chú ý. Cô ấy ngồi xuống băng ghế, đeo headphone, và mỉm cười theo điệu nhạc. Vào lúc này, ngày ấy, tôi đang nghe bài gì nhỉ?

À, Until You!

Lặng lẽ tiến đến, khi kim đồng hồ nhích đến 7 giờ 48, tôi quay lại theo dõi từ phía xa con đường dành riêng cho xe bus. Phiên Vân đang đứng bên trái My, cười tươi, đưa cho My lon nước ngọt mát lạnh. Hình ảnh ấy quen thuộc đến đảng lòng. Nước mắt... Nước mắt khiến cho khung cảnh trước mắt tôi cứ thế nhòa đi.

- Mãn! Xe bus 02 kìa!

Lời Key nhắc nhở kéo tôi về với thực tại. Quá khứ sắp lặp lại. Tôi cố gắng giữ bình tĩnh, nhìn về phía xa. 30 giây nữa, 29 giây, 28 giây... 5 giây cuối cùng cho tôi lấy lại bình tĩnh cần phải có, Key đã xuống xe và đứng cách xa tôi một quãng ngắn. Tôi siết chặt tay ga và rờ máy. Khó khăn của lần này là tôi phải lao tới chỗ My đứng và tự mình đẩy cô ấy đi. Chuyển xe bus 02 chỉ là vật đánh dấu hiện trường tai nạn chứ không được phép kéo thêm số mệnh một người nào nữa liên lụy vào câu chuyện của chúng tôi. Tôi lao vọt qua trước mặt xe bus khiến tài xế giật mình phanh gấp, âm thanh của phanh xe làm chói tai bất cứ ai đang có mặt gần đó. My bình thần chờ đợi tôi lao tới, đâm gập cơ thể cô ấy và kéo lê cả tôi một đoạn vỉa hè. Lon nước ngọt rơi xuống đường, lăn méo mó.

Thân xác tôi trượt đi, rát và xót. Đau lắm. Tôi rất đau. Cố gắng lần tìm tay My để cảm nhận cô ấy vẫn gần đây, nhắm nghiền mắt đi qua những va đập, bóng tối ập đến ngay tức khắc, tôi không phải chờ đợi lâu.

Trong những giấc mơ của những ngày sau, khung cảnh tương tự bức ảnh, tôi nhìn thấy người duy nhất trong đó chính là mình. Vị trí không bình yên lặng lẽ thế kia. Giữa đường ray! Tàu đến, dừng xịch một cái trước mặt, cách một gang tay. Người lái tàu đưa cho một cuốn sách, chẳng bảo tránh ra. Tôi cười hề hếch, còi tàu hú chói óc. Chẳng hiểu tàu đi qua kiểu gì, khi tôi vẫn ngồi đó, lật giở từng trang sách. Trang nào cũng loang đầy mực, đen sì không còn lấy một chữ. Tiếng kim loại va đập vào nhau. Cuốn sách rơi loảng xoảng. Vỡ! Găm vào chân đau điếng. Chân đầy mực...

Những ngày tiếp. Lại cười! Lại còi tàu...

THẤT BẠI!

Không cần ai nói cho tôi biết điều ấy! Sự thật tường minh ngay trước mắt lúc tôi tỉnh dậy: Thân xác tôi vẫn đang đứng trước mặt tôi, trên trán băng bó, tôi đoán dưới lớp băng đó là một vết rách dài. Uế oải nhìn lại mình, tay tôi cũng có một dải băng đã được dính cẩn thận, máu còn thấm qua lớp bông trắng tinh. My tức giận đẩy tôi ngã người về phía tường.

- Cậu không lái xe như thế nào cho nó bớt ngu ngốc đi được à? Đôi tay đó là tất cả đối với tôi cậu biết không? - My có dấu hiệu căng thẳng với tôi.

- Thế cậu không ngã thông minh hơn được chút à? Khuôn mặt đó cũng là tất cả đối với tôi.

- Im đi! Tại sao chúng ta vẫn chưa thể trao đổi lại được đúng chỗ? Cậu đã sai ở đâu? Ở điểm nào?

- Buông tôi ra, để tôi yên!

Tôi gạt tay My ra khỏi vai tôi rồi đưa hai tay lên ôm đầu. Bà Eagle, Nick, Sơn tách chúng tôi để hai đứa có khoảng không yên tĩnh nghỉ ngơi. My có bệnh không kiểm soát được cảm xúc tức thời, điều đó làm tôi vô cùng mệt mỏi khi mọi thứ đang rối tung và chất đầy trước mắt.

Chúng tôi đã sai ở một điểm nào đó. 7 giờ 48, bến xe bus, chuyến xe số 02, Phiên Vân, lon nước ngọt... Tất cả những yếu tố đó tạo nên một hiện trường tái hiện gần như hoàn hảo, tôi đã quên đi nút thắt quan trọng nào mà không thể tự thân điều khiển linh hồn?

Phiên Vân? Anh đâu rồi?

Tôi cũng không nhìn thấy Key đâu cả. Tôi đứng dậy mở cửa phòng bệnh, ngó lên biển số phòng, đây là phòng bệnh của Phiên Vân cơ mà? Lục tìm điện thoại, tôi bấm số của Sơn.

- Minh ư? Cậu ấy được chuyển đến phòng tiền phẫu rồi. Bắt đầu có dấu hiệu hôn mê vô thức.

Sau buổi sáng tôi và My tái hiện lại quá khứ, Phiên Vân cùng Sơn đưa chúng tôi vào viện, đến chiều anh nói với Sơn anh mệt và muốn ngủ một giấc. Đến bây giờ anh vẫn chưa tỉnh lại. Đã đến lúc rồi sao? Phiên Vân không thể đợi được thêm vài ngày nữa sao? Anh ấy kiệt sức rồi sao?

Mọi thứ đối với tôi ngày càng tồi tệ, gấp gáp và vội vã. Tôi không thể điều khiển được những gì đang xảy ra. Tôi hệt hững, xoay vòng trong những ngày uể oải giống y hệt nhau, niềm tin tự nhiên trở thành một thứ quá xa xỉ. Nhưng cho dù mọi thứ có thể thắm đến đâu, tôi biết rằng cách giải quyết tốt nhất luôn là đứng dậy đương đầu và đi tiếp. Ngày mới thực ra ban đầu vẫn tối đen như đêm cuối của ngày cũ, nhưng khác là ở chỗ, chúng ta có thức dậy hay không.

Sơn hẹn gặp riêng tôi để hỏi một số chuyện. Phòng làm việc của anh ở cuối dãy hành lang tầng 1 khoa Thần kinh. Ngay từ lúc bước vào, lọ hoa thủy tinh nhỏ cắm cúc trắng đặt bên cửa sổ đã đập vào mắt tôi. Hình ảnh thân quen quá đỗi.

- Em cũng thích cúc trắng à?

- Không! My thích!

- Em muốn xem hồ sơ bệnh của Minh không?

- Bắt đầu từ bao giờ ạ?

- Gì cơ?

- Em hỏi Minh bắt đầu có biểu hiện bệnh từ bao giờ?

- Cách đây bảy tháng!

Tôi đứng cười bản thân mình. Từng ấy thời gian người yêu mang bệnh, tôi chẳng hề để ý và đoán được điều gì. Thật tồ tẹt!

- Sơn này! Em muốn hỏi anh một việc em đã thắc mắc từ lâu rồi. Cách đây nửa tháng khi em gặp Phiên Vân trong thân xác My, khi em thừa nhận em là Mẫn thì ngay lập tức linh hồn em bị đẩy bật ra khỏi thân xác cậu ấy. Em và Key nghĩ rằng khi bí mật bị người bình thường phát hiện thì rắc rối sẽ xảy ra như vậy. Nhưng hình như không phải, bởi ngoài Minh, anh cũng biết bí mật đó, Nick cũng vậy, bà Eagle cũng có năng lực ngoại cảm đó nhưng không hề có tác động ảnh hưởng gì tới em. Tại sao?

- Anh không chắc chắn điều đó Mẫn ạ. Anh nghĩ rằng não của Minh lúc đó ở trạng thái không bình thường. Điều đó làm sản sinh ra những sóng não đặc biệt và lực đột ngột mạnh. Việc sóng não có thật và khi cảm xúc bị tác động hay đối diện với cái chết thì nó phát ra ngoài càng mạnh đã được khoa học chứng minh. Chúng ta có thể giải thích dựa vào những yếu tố đó. Khi ấy em thừa nhận em là Mẫn khiến Minh xúc động, sóng não của cậu ấy gây ảnh hưởng đến linh lực của em và làm em bị đẩy rời khỏi xác. Anh, Nick đều là người bình thường, hơn nữa khi ở bên cạnh My, linh lực của em khá hơn rất nhiều rồi, chúng mình có thể yên tâm rằng sẽ không xảy ra chuyện đó lần thứ hai đâu.

- Anh có nhìn thấy Key không?

- Chàng trai hay tranh luận với em ấy hả? Anh không thể nhìn, anh chỉ có thể nghe. Khả năng ngoại cảm nhiều hay ít cũng tùy từng người.

- Giống Quân.

- Quân ư?

- Một cậu bé em quen, nếu anh muốn em có thể giới thiệu để anh tìm hiểu bổ sung vào đề tài anh đang theo đuổi.

- Cảm ơn em!

- Không có gì. Em về đây.

Tôi thả bộ trên những con đường đầy ký ức, đầy sự sợ hãi hoảng loạn, đầy những nghiệt ngã mà tôi đã thôi không thù hận và oán trách số phận. Nỗi buồn không có lối ra đi, tôi đón nó trở về tâm hồn đang lên da non trên những vết thương. Tôi đã biết cách dụ nỗi buồn ngồi im không cựa quậy, không cựa cho tôi đau như trước. Tôi làm bạn với nỗi buồn, hai kẻ từng là con nợ của nhau giờ có thể ngồi cùng nhau lặng im, cùng bình tâm lại. Thi thoảng trên đường, dừng lại trước những nơi hình ảnh Phiên Vân hiện ra vô thức, tôi không nén tiếng thở dài, trong đầu chợt hiện lên những bản tình ca một thời tình yêu thiết tha đang chảy trong lồng ngực. Có lẽ khi mọi thứ thực sự kết thúc, tôi cần học cách yêu chính mình thay cho cả phần của Phiên Vân. Những bước chân đi thẳng không còn chệch choạng, đôi mắt tôi đang nhìn về phía trước, không còn ngoái lại đằng sau. Trong lòng mọi thứ đang dần ngủ giấc bình yên để nghỉ ngơi sau những ngày dài vất vả lạc lối trong bóng tối buồn khổ.

- Rồi mọi chuyện sẽ ổn mà. Sơn nói với tớ là có dấu hiệu tích cực nếu anh ấy phẫu thuật.

Tôi ngược đôi mắt khô lệ lên nhìn cô bạn, mỉm cười:

- Tớ không sao đâu! Nên cậu đừng nói dối để an ủi tớ.

- Này, cậu không sao thật chứ?

- Thật!

- Tớ xin lỗi vì đã nổi nóng với cậu! Đối với tớ, đôi tay là tài sản quý giá nhất. Cậu biết đấy, tớ yêu piano còn hơn bản thân mình.

- Tớ biết! Thế nên tớ đang cố gắng để nó mau lành lặn trở lại trả cho cậu đây.

- Cảm ơn cậu!

- Không có gì.

- Rồi mọi chuyện sẽ ổn mà.

- Ừ, rồi mọi chuyện sẽ ổn.

- Cậu tin tớ không?

- Tin.

My cúi xuống vòng tay ôm lấy cổ tôi. Lúc nào cũng vậy, tất cả những cử chỉ của My luôn làm tôi ấm áp và vững tâm phần nào. My hỏi tôi Key đi đâu mà dạo này không thể thấy anh ấy. Tôi lắc đầu thay cho câu trả lời: "Tớ không biết". Thi thoảng Key lại có những khoảng lặng và trốn đi đâu đó một mình. Tôi tôn trọng những khoảnh khắc riêng tư ấy.

Đặt tay Phiên Vân sâu vào trong chăn ấm, bước qua My đến mở cửa sổ, tôi để mặc cho gió cuốn đi tất cả những hoang hoải, những chênh vênh của thực tại.

- Anh đây!

- Key! - Cả tôi và My đều quay lại.

- Ừ!

- Anh đã đi đâu vậy?

- Đi tìm đường về! - Key cười thật khẽ.

- Dạ...?

Tôi bỗng nhiên hết hoảng sau câu nói ấy của Key. Đằng sau anh ấy là một khoảng trời đầy nắng. Anh ấy nghiêng đầu, lại cười. Nụ cười có ý trấn an tôi, nhưng lại không khiến tôi cảm thấy ổn hơn chút nào. Vốn đã quen có Key chạy theo bên cạnh, đột nhiên giờ đây anh ấy rẽ sang con đường khác, tôi không khỏi hụt hẫng ngã nhào.

Key vẫn biến mất những ngày tiếp theo. Còn tôi vẫn thức từ đêm này sang đêm khác ngồi túc trực bên cạnh Phiên Vân. Nhìn khuôn mặt tái xanh nhợt nhạt của Phiên Vân, tôi biết anh rất đau đớn và mệt mỏi. Tôi nhắm tính thời gian. Còn nửa tháng nữa là hết thời hạn linh hồn tồn tại được trong thế giới của quá khứ. Quỹ thời gian 49 ngày ít ỏi của tôi sắp trôi qua hết. Phiên Vân thì chỉ còn một tuần. Mỗi tình đầu của tôi gói gọn lại trong vòng vài ngày tới, tôi tự nhủ phải chuẩn bị sẵn tinh thần để đối mặt với chia ly thêm một lần nữa.

Bà Eagle họp chúng tôi lại khi tất cả đã bình tâm và sẵn sàng cho thử thách sắp tới. Căn phòng vuông có hai khung cửa sổ lớn luôn buông rèm, ánh đèn ngủ mờ mờ ảo ảo.

- Năm nay hoa cát tường nở sớm. Thời gian thật lạ! - Key vén tấm rèm cửa sổ, nhìn xuống đường và nói một mình.

- Sao cơ? - My hỏi Key.

- Anh thấy hình như thời gian ngưng ở một thời điểm, còn vạn vật thì vẫn chảy trôi.

- Không, ý em đang hỏi anh nói hoa cát tường năm nay nở sớm đúng không?

- Ừ, từ tháng Chín đã thấy xuất hiện trên các xe bán hoa dạo ở các vỉa hè rồi. Bình thường thì phải tháng Mười hai.

- Hoa cát tường! Hôm đó em đi ngược và xen vào đường xe bus chỉ vì muốn mua một bó cát tường của người bán hoa dạo đang đỗ cạnh bến xe bus khoảng 20 mét. Cũng vì mãi ngắm sắc hoa trắng viền tím và sơ ý không nhìn xe bus đang tới.

- Sao bây giờ cậu mới nói? - Tôi đứng lên vì ngạc nhiên.

- Tớ... quên!

Mặt My đơ cứng lại khi thấy tôi lờm. Bà Eagle cũng im lặng một hồi lâu rồi tiếp lời:

- Có lẽ điều đó giải thích mọi chuyện...

Tất cả đều im lặng, mắt hướng về phía mẹ Đại Bàng.

- Lần trước ta và hai đứa chưa thể tìm ra nguyên nhân, ngoài tái hiện hiện trường tai nạn xe bus, ta còn cần một vật đánh dấu rất quan trọng nữa, đó chính là hoa cát tường. Về lý thuyết, cát tường là loài hoa có ý nghĩa hạnh phúc và may mắn. Nhưng trong hoàn cảnh có quá nhiều bí ẩn về một không gian và thời gian ảo ảnh, nó lại mang ý nghĩa tồn tại mạnh mẽ, linh lực mãnh liệt. Có thể nó chính là nhân tố mang vai trò điều khiển linh hồn và khiến cho linh hồn hai con bị tráo đổi. Thời điểm con và Mẫn va chạm mạnh do tai nạn, hai đứa chắc chắn đã rất shock, năng lực tự vệ của linh hồn cũng trở nên yếu ớt, không đủ sức cưỡng lại phép thuật của hoa cát tường để rồi bị tráo đổi. Bây giờ muốn chuyển lại, nhất định phải dùng cát tường.

- Lại phải thử chết một lần nữa sao ạ? - My nhăn nhó nhìn mẹ Đại Bàng. - Không có suy luận chính xác, không am hiểu rành mạch rõ ràng, mẹ bảo chúng con phải lao đi tìm cái chết một lần nữa sao? Lần trước may mắn là không chết rồi, giờ buộc phải tiếp tục tạo dựng lại hiện trường tráo đổi lần thứ hai sau khi tìm ra ý nghĩa hoa cát tường trong thế giới linh hồn.

Con biết phải bầu vú vào đâu để lý trí tự sản sinh niềm tin và dũng cảm đây?

- Tớ sẵn sàng rồi! Chúng mình có thể tiến hành ngay ngày mai được không My?

My nhìn tôi rồi lặng đi. Cô ấy hiểu rằng tôi đang quá gấp gáp, tôi bắt buộc phải liều lĩnh dù có muốn hay không.

- Tớ không sống nổi với cậu Mẫn ạ!

My đứng dậy, vút gối xuống giường một cách dứt khoát rồi mở cửa đi ra ngoài. Nick đứng trước mặt tôi, ánh mắt lo lắng. Nick nói, những ngày khác lạ của anh ở Hà Nội vương vấn bao cảm xúc mà lần đầu tiên anh trải qua. Anh đã gặp một cô gái trong giấc mơ của cô ấy, sau đó một khoảng thời gian như mới chỉ trải qua một giấc ngủ trưa, cô ấy tìm đến anh trong cuộc sống thực, thú vị hơn nữa là khi đi tìm anh, cô ấy đang ẩn mình trong thân xác người khác, lại càng không tin được rằng ở đó cô ấy đã tìm lại được mẹ ruột của mình - người đàn bà pháp sư tồn tại ngay trong thế giới của anh. Nick chỉ biết bà Eagle vì có vài lý do gia đình mà tới New Zealand, lúc đầu bà sống dưới thị trấn, sau một thời gian chuyển lên núi và sống bằng việc nghiên cứu thuốc cùng thảo mộc, cho tới tận bây giờ.

- Anh chạy theo cô ấy đi! Đừng nhìn em như vậy! - Tôi nói với Nick.

Nick lại gần, nhặt chiếc dây thun không biết từ lúc nào tôi đã làm rơi xuống đất, anh chậm rãi vuốt lại tóc cho tôi và buộc chúng cao lên.

- Tôi thích nhìn trọn gương mặt này khi không bị tóc che khuất hai bên má.

Trong khi tôi còn đang sửng sò không biết phải trả lời ra sao thì Key đã tiến đến, giật dây thun ra và xoa xoa tóc tôi trở lại.

- Anh đứng xa xa ra đi. Đây không phải Myo. Mẫn đấy! Cô ấy thích để tóc buông.

- Ok, đúng vậy.

- Từ giờ cho đến lúc hai cô gái này trao đổi lại linh hồn cho nhau, tôi yêu cầu anh không được đụng đến ai hết, không được chạm vào cơ thể của ai kể cả Myo hay Mẫn. Anh có hiểu ý tôi không?

- Vậy tại sao anh luôn nắm tay Myo của tôi? Tôi nhìn thấy hết đấy, trên cánh đồng hoa lưu ly, trên máy bay, trên vỉa hè, ở hành lang bệnh viện...

- Tôi...

Vì Nick và Key nói nhanh quá nên tôi không nghe được hết, chỉ hiểu được loáng thoáng Key đang yêu cầu Nick hành động có khoảng cách gì gì đó.

- Có chuyện gì không ạ? Em có thể nêu ý kiến của mình được không ạ?

Đợi Key ngoảnh lại, tôi nhăn nhó:

- Em... đói!

Quả thật lúc này bụng tôi đang biểu tình. Mấy ngày trong viện tôi chẳng thiết ăn gì nên chẳng được bữa nào tử tế. Tự soi gương thấy mình xác xơ phờ phạc như người mới ốm dậy.

- Anh đi mua gì cho cô ấy ăn đi!

- Tôi là người ngoại quốc, tôi biết mua gì ở đây?

- Chẳng lẽ anh lại để một linh hồn như tôi đi mua? Bánh mì anh cũng không biết mua hả?

- Được rồi anh hãy bình tĩnh đi! Để tôi tìm Myo.

Bỏ mặc hai người đàn ông đang tranh luận, tôi đứng dậy đi đến gần những ô cửa kính trong suốt đằng sau tấm rèm vàng nâu. Phía dưới đường, từng dòng người vẫn lũ lượt đi qua, chẳng ai biết rằng tôi sắp mất đi người tôi thương yêu.

Sự căng thẳng vẫn chưa chấm dứt khi tôi và My chuẩn bị bước chân vào lần đặt cược số mệnh thứ hai. Có một điều kỳ diệu bỗng nhiên xuất hiện, Phiên Vân tỉnh dậy vào buổi tối trước ngày chúng tôi thực hiện tái hiện quá khứ, đúng lúc chúng tôi đang tranh luận xem ai sẽ thế chỗ Phiên Vân thì Sơn đưa anh tới. My nhanh nhẩu chạy ngay lại chỗ anh đứng, hỏi liên tục:

- Anh tỉnh lúc nào thế? Anh có mệt không? Có đi đứng được bình thường không?

Phiên Vân gật đầu trả lời cả ba câu hỏi ấy. Sơn đỡ anh về phía giường để anh nằm xuống. Dù mệt mỏi nhưng anh vẫn chắc chắn rằng mình cũng sẵn sàng cho thử thách vào ngày mai.

Lại một buổi sáng cuối thu không nắng, Phiên Vân vẫn đứng cùng hình bóng tôi tuổi 20, dưới bến xe bus, giữa bao lá vàng. Tay anh không cầm lon nước ngọt, mà cầm một đóa cát tường, còn tôi thì lặp lại việc phóng xe vào My khi chuyển xe bus 02 đi chuyển tới.

Thế giới ảo ảnh nhập nhoạng vô vàn hình hài kỳ quái hỗn độn, tôi nhìn thấy tôi bay lơ lửng trong khoảng không gian vô định, không có mảng màu sáng tối nào, chỉ ngập ngụa nước, lạnh và trong suốt. Phía xa xa mãi đường chân trời hiện lên mờ ảo những hình ảnh của một loài hoa tôi không thể nhận ra. Nghe rất gần tiếng Key gọi mà không thể tỉnh.

Tôi cứ rơi trong màn đêm đen đặc như thế. Có một chút ẩm ướt trên tóc! Là mưa chẳng? Tôi không còn nghe thấy tiếng Key gọi nữa, vang vọng đâu đây tiếng bố gọi "Mẫn ơi!!!". Tôi chỉ mở mắt ra được vài giây rồi tất cả lung linh, lung linh nhòa đi. Là mưa thật rồi! Mưa rất nhiều... Có cả gió mạnh. Không gian trở nên hỗn loạn. Trong bóng tối, tôi lại lần tìm tay My, sợ rằng khi không gian và thời gian trở nên ổn định lại thì không bao giờ chúng tôi có thể trao đổi lại được nữa.

Loài cây chuyên hồn! Là cát tường đấy! Cánh hoa cát tường trắng tinh khiết viền tím rơi hờ hững trong không trung. Tôi thấy cơ thể mình bông rạt, máu chảy tràn qua mắt. Cái chết dường như hiện hữu rất gần...

TRÁI ĐẤT TRÒN, LÒNG NGƯỜI GÓC CẠNH

Minh Mẫn

www.dtv-ebook.com

Chương 29.

Phiên Vân chết!

Cậu ấy trút hơi thở cuối cùng khi ngày mới vừa sang được vài tích tắc. 13/10! Con số 13 ấy ám ảnh tôi suốt thời gian dài sau này.

Trong cuốn sổ nhỏ của Phiên Vân đặt ở đầu giường, chỉ có vòn vện mấy chữ viết trước khi cậu ấy chìm vào giấc ngủ:

"Nói với Mẫn tôi rất ổn! Tôi luôn yêu cô ấy!"

Mẫn tỉnh lại ngày 14! Tròn một tuần hôn mê. Linh lực của My mạnh hơn, bởi vậy cô ấy tỉnh dậy trước Mẫn 3 ngày. My không tin vào hiện thực đang xảy ra, cô ấy phải dựa vào Nick mới đứng vững khi thấy Sơn kéo tấm ga trắng phủ lên khuôn mặt thanh thản như đang ngủ say của Phiên Vân.

Tôi có cảm giác như một người bình thường bị rút sạch máu trong cơ thể, tôi đau đớn như đang chứng kiến một người anh em thân thiết từ biệt trần gian. Chưa từng thấy sự ra đi nào nhẹ nhàng như thế. Không một lời báo trước, không một lời chào từ biệt hay nhìn nhử những người ở lại. Tất cả chỉ là tiếng tí tách của máy điện tim, âm thanh báo hiệu cho bác sĩ biết có một sinh mệnh vừa mới kết thúc nhiệm vụ của mình trên cõi đời này.

Chúng tôi cũng không biết phải nói gì với Mẫn khi cô ấy bình thản ngồi dậy, xin nước uống rồi hỏi:

- Mọi chuyện kết thúc rồi à?

Một câu hỏi quá tường minh cho việc cô ấy sẵn sàng đón nhận mọi thứ tồi tệ hơn thế. Bố Mẫn đã có mặt. Ông không hiểu tại sao con gái bỗng nhiên về nước và bị tai nạn dẫn tới hôn mê đúng ngày chàng trai của cô ấy qua đời. Mẫn gục vào lòng bố, ngả đầu vào vai người thân yêu duy nhất còn lại, để mặc bố xoa đầu và lau nước mắt cho, làm dịu đi phần nào những mệt mỏi tổn thương mà cô ấy phải chịu đựng.

Bên ngoài kia, thế giới vẫn không ngừng vận động, không ngừng đổi thay.

Đám tang của Phiên Vân diễn ra đơn giản, cậu ấy không còn bố mẹ, những người họ hàng thân thích cũng không ở Việt Nam. Chỉ có chúng tôi, những người bạn của cơ duyên xoay vòng tiễn đưa cậu ấy đi. Mẫn và bố chọn cho Vân một khu đất thoáng mát ở ngoại thành phía nam thành phố, một khu nghĩa trang nhỏ của người dân địa phương được cất lên trên mảnh đất đồi thoải thoải, đứng từ đây có thể nhìn về Hà Nội trong màn sương trắng mờ ảo. Trên bia mộ Phiên Vân, Mẫn đặt khắc ngày mất sai lệch so với thực tế rất nhiều. Ngày 19/10! Tôi không hiểu lý do vì sao cô ấy làm thế. Nhìn vào mắt em, tôi cảm nhận được điều gì đó sâu thẳm, xa xăm.

Hà Nội quay trở lại những ngày bình lặng vốn có. Những cơn mưa không còn đeo bám dai dẳng như khoảng thời gian trước, chúng rủ nhau trốn đi nơi nào không hẹn ngày quay lại. Tôi bận rộn với những thông số máy ảnh và các khung hình. Thời gian của tôi ở đây chắc cũng không còn nhiều, tôi muốn lưu giữ thêm nhiều thứ nữa.

Nick dính ở công nhà Mẫn tờ giấy nhớ ghi địa chỉ của anh ấy, ý rằng muốn gặp tôi. Nét chữ mực đen trên nền giấy vàng nhạt in rõ nét: 151B Thụy Khuê. Tôi phải ngồi hai chuyến xe bus mới tới được đó. Một ngôi nhà đã xây khoảng vài năm, dưới biển số nhà, tờ giấy quảng cáo bán nhà đã

bị xé đi một nửa. Tôi đi qua phòng khách lên gác, Nick đang tự tay sơn lại tường phòng ngủ tầng 2, màu của nắng.

- Sao anh không sơn màu hoa lưu ly?

- Anh đến bao giờ vậy? Không thèm bấm chuông hay gõ cửa nữa.

- Hừm, cửa có đóng à?

- Chắc tôi quên đấy!

Nick đặt chổi lăn sơn lên ghế thang bên cạnh, với khăn lau tay rồi dẫn tôi sang căn phòng đối diện và bật máy tính lên.

- Đến hôm nay người ta mới vào lắp máy cho, trong khi tôi gọi từ mấy hôm trước.

- Cậu đừng nói với tôi là cậu mua nhà rồi cưới Myo luôn nhé?

- Không! Tôi nhờ tên Myo để mua một căn nhà nhỏ ở đây, còn cô ấy thì không chịu ở, cứ nhất quyết bảo sẽ tính sau. Chúng tôi mới gặp lại nhau... Sao anh lại nhắc đến chuyện kết hôn sớm thế!

- Vậy anh gọi tôi đến đây làm gì? Định thổ lộ gì à? Anh có vấn đề gì về giới tính sao? - Tôi vờ làm mặt e ngại trên Nick.

- Anh bớt đùa nhảm đi được không? Tôi cho anh xem cái này.

Máy tính sáng màn hình, Nick cắm dây mạng được vòng từ nhà hàng xóm sang rồi mở Chrome lên, tiếp đó đăng nhập Flickr. Tôi chờ đợi trong tâm trạng hững hờ chán nản, dựa đầu vào tường, mắt nhìn đi chỗ khác. Căn phòng này đã được sửa xong và lăn sơn màu xanh nhạt, cửa sổ chưa có rèm, chưa mua đồ đạc.

- Cậu không muốn nhìn à?

- Gì cơ?

- Tôi nghe Myo kể hai người quen nhau trong những ngày đầu Mãn lạc về đây. Nhưng tôi thấy hình như không phải thế.

Tôi vội quay màn hình máy tính chính diện với mình. Đập vào mắt tôi là khuôn mặt vô cùng quen thuộc, đôi mắt trong veo như một bầu trời với những áng mây lơ lửng xa vời.

- Chỉ có một bức thôi, bức ảnh cuối cùng cậu đăng lên Flickr. Có lẽ sau khi chụp cô ấy, cậu gặp chuyện gì đó và lạc về đây.

Một dòng ký ức chạy xoẹt ngang đầu tôi, nóng bừng, chói sáng! Tôi luôn nhìn thấy cô gái ấy đứng đợi ở bến xe bus vào mỗi buổi sáng. Trông cô chẳng có vẻ gì khó khăn giống người không có phương tiện riêng đi lại mà phải đứng đợi xe bus hàng ngày. Luôn chọn chuyến vắng người, ghế ngồi cạnh cửa sổ, đúng chỗ mà tôi yêu thích. Tôi luôn đứng dậy nhường ghế cho cô ấy trước khi cô ấy lên xe, vì đôi mắt trong veo kia khiến tôi không nỡ từ chối.

Tôi chỉ dám đưa máy ảnh chụp trộm cô ấy khi xe bus dừng ở bến, khung cửa sổ tôi đứng có thể nhìn rõ khuôn mặt dịu dàng, ánh mắt luôn nhìn vào một khoảng không trống rỗng. Chúng tôi đã cùng nhau trải qua bao buổi sáng, vừa mưa vừa nắng, vừa ướt át vừa tạnh ráo. Không ai nói với ai câu nào, chính xác hơn là tôi không dám mở lời làm quen, thành ra đã đi qua bao chuyến xe bus, mà kết thúc vẫn luôn là cô gái xuống xe ở một điểm dừng quen thuộc, còn tôi một mình đi tới bến tiếp theo.

Cho tới một hôm, cô gái ngồi hàng ghế quen thuộc của tôi trên xe bus không thả tóc như mọi ngày. Mái tóc đen dài ngang lưng đã được buộc cao lên một cách dứt khoát. Đôi mắt ấy vẫn như một bầu trời, nhưng tôi nhìn thấy trong nó cơn giông tố đang kéo đến rất gần chứ không còn là những đám mây lơ lửng, xa xôi... Thứ ma lực nào đã khiến tôi bỏ lại công việc của

mình ở đằng sau mà bước theo cô gái ấy đến ga tàu? Thứ ma lực nào có thể giúp chúng tôi đi qua kiểm tra mà trốn được lên các khoang hàng? Thứ ma lực nào đã sắp đặt cho chuyến tàu ấy gặp tai nạn và kéo ngược linh hồn chúng tôi trở về đây?

Bà Eagle! Tất cả những bí mật về ô cửa thời gian đều nằm trong đầu người đàn bà đó. Tôi chào Nick và vội ra về, trong đầu rối tung từng luồng suy nghĩ móc nối vào nhau. Có những chi tiết nhớ rất rõ, có những thứ mờ nhạt không thể định hình. Trong lúc hoang mang không biết phải đi đâu để tìm bà Eagle, đầu đó quanh tôi vang vọng tiếng gọi:

- Key! Anh đang ở đâu? Key! Anh ở đâu?

Mẫn đứng đợi tôi dưới giàn ti-gôn ở cổng ngôi nhà màu xanh dương. Cô ấy vội nắm tay tôi, bắt taxi, bảo tài xế đưa đến địa chỉ một khách sạn khu phố cổ. Trên đường đi, tôi không dám hỏi gì Mẫn vì sợ tài xế chú ý. Mẫn bấm bấm điện thoại soạn tin nhắn chìa cho tôi đọc: "Có điện thoại của công an gọi bố đến đó bảo lãnh cho người nhà. Em cảm thấy có điều gì đó ảm sau chuyện này."

Mẫn đoán không sai, chúng tôi gặp My ở đó, chỉ My thôi. Khách sạn có vẻ vắng.

- Sao cậu lại tới đây?

- Công an gọi về nhà nhắn bố tới. Tớ muốn biết có chuyện gì nên đi theo.

- Chuyện gì ư? Công an theo dõi và bắt được ông bố dượng của tớ vì nghi có dính líu đến đường dây buôn bán bất hợp pháp. Buồn cười là khi ập vào khách sạn thì có cả mẹ kế cậu.

- Rồi cậu gọi bố tới?

- Cậu vẫn định im lặng đến phút cuối? Chẳng nhẽ tớ phải đợi đến lúc cậu tự kết thúc câu chuyện của gia đình cậu sao? Cậu không nghĩ mình phải cảm ơn tớ à?

- Tớ đâu có trả tiền cho cậu làm việc đó? Cậu rảnh rỗi quá nhỉ? Chúng ta đã cắt đứt liên hệ với nhau từ lâu rồi, cậu nên học cách tôn trọng người khác đi. Cậu hãy lo chuyện của cậu ấy, hãy giúp người mẹ nuôi khổ khổ của cậu tìm lại con trai của bà ấy. Đừng lo chuyện bao đồng.

Mẫn đóng sầm cửa rồi bỏ đi. My đứng nhìn theo, cô ấy nở một nụ cười nhẹ nhàng rồi nhìn tôi hỏi:

- Sao anh chưa đi?

- Sao em lại làm thế?

- Hãy kết thúc càng sớm càng tốt, để Mẫn sớm quay về đi anh. Đừng lạc ở đây nữa. Có rất nhiều thứ đang chờ đợi cô ấy ở phía trước.

- Em ổn không?

My thu gọn đồ đạc lại. Em nói tạm thời em sẽ về ngôi nhà em sống bao năm qua, cùng Sơn tìm giúp mẹ bé trai thất lạc. Sóng gió đi rồi, bình yên sẽ tới. Cuốn nhật ký bìa đen của em đã được gói kỹ và cất xuống đáy va li, đóng lại hết thảy những đờn đau trong quá khứ.

- Em ổn!

- Vậy thì anh đi nhé!

- Mẹ em về Sơn La rồi. Nhà em có họ hàng ở đó. Mẹ không quen cuộc sống ở thành phố. Trước khi đi, mẹ có gửi lại cho anh và Mẫn thứ này. Hai người giữ cẩn thận nhé!

- Em có biết lý do tại sao, anh và Mẫn bị tai nạn cùng lúc, nhưng anh lại xuất hiện ở thế giới này trước Mẫn một thời gian không?

- Vì anh tỉnh trước, linh lực của Mẫn quá yếu. Hãy bảo vệ cô ấy nhé!

My kéo áo khoác của tôi ra, cất vào trong túi một tờ giấy đã được gấp cẩn thận. Tôi cảm ơn My rồi quay lưng đi. Câu nói của cô ấy thả vào dòng thời gian một lời hứa hẹn:

"Tạm biệt Key!

5 năm nữa nhất định em sẽ tìm gặp hai người!"

Hẻm 17 Bảo Khánh! Những trống rỗng đưa tôi đến đây. Tôi muốn thăm lại cậu bé Quảng Nam trước khi tôi phải rời nơi này. Tôi chưa thể đoán định được ngày chính xác, tôi sợ những bất ngờ và nuối tiếc những điều chưa kịp làm.

- Úp mặt vào tường và không được ăn tối. Khốn nạn! Tao dạy mày đi bán kẹo chứ có dạy mày móc túi đâu? Còn thằng nào dạy mày làm thế thì vào đây gặp tao. Tao biết hết đấy! Đm... chúng mày!

Cậu bé đáng thương của tôi đang đứng chịu phạt ở góc sân, bấp chân hẳn những vết roi đỏ mới đánh. Tôi nghiêng đầu nhìn vào đầu gối chân trái của Quân, một vết chàm đỏ to bằng bàn tay hiện rõ, có lẽ là vết chàm bẩm sinh. Em có vẻ đau, người cúi xuống, tay xoa xoa những vết đánh. Trong nhà, tiếng quát của bố trọc đầu truy hỏi ai dạy em móc túi vang âm cả khu nhà. Tôi đưa tay xoa nhẹ lên mái tóc của Quân, tay tôi trượt qua nhưng vẫn cố làm lại để có một chút cảm giác che chở. Nếu trở về hiện tại mà còn nhớ được ký ức này, tôi sẽ tới đón em về, nhất định sẽ thế. Nhất định phải sống thật tốt và bình yên trong 5 năm tới nhé, cậu bé!

Tôi không nhìn thấy Mẫn khóc một lần nào nữa, ngay cả khi mọi chuyện đổ vỡ, mẹ 85 xách va li dắt Hải Đăng bỏ đi. Đăng hồn nhiên và ngây thơ, không hề biết cuộc chia ly này có thể sẽ chẳng bao giờ được đoàn tụ lại. Mẫn chỉ kịp ôm lấy em trai, nhét vội vào túi quần em một mẫu giấy đã được bọc một lớp túi ni lông mỏng, hôn thật mạnh và dặn:

- Nhớ giữ thật kỹ trong hộp bút nhé bé con! Hãy gọi cho chị, nhất định phải gọi cho chị. Chị yêu em! Chị yêu em rất nhiều!

Chỉ còn lại Mẫn và bố trong căn nhà đầy ắp kỷ niệm vui buồn ấy. Bố giao hẳn công ty Dược phẩm của mình cho Phó giám đốc quản lý, ông trở về tập trung đúng chuyên môn của một người bác sĩ, ngày đến bệnh viện, tối về ăn cơm cùng con gái. Tiền bạc dù có nhiều vẫn không bao giờ bù đắp được một số thứ. May mắn với một số người khi họ vẫn nhận ra điều đó.

Bố và Mẫn chọn một bức ảnh để in to và đóng khung treo lên tường phòng ngủ của Mẫn, bức ảnh được chụp trong khoảng thời gian My sống cùng chú dì bên Oklahoma, một dịp cô ấy đi ngoại khóa cùng vài người bạn lớp học thêm piano, My đã biểu diễn ở một sân khấu đồng quê và được khán giả tặng quà kỷ niệm. Trong bức ảnh, nụ cười tươi tắn hạnh phúc của cô ấy khiến người khác phải mỉm cười theo.

Khung ảnh treo giữa phòng, mép khung ảnh còn ghi dấu địa điểm, thời gian: Oklahoma, tháng 10 năm 2013

"Ngày 06/09/2018, chuyến tàu chờ hàng số 17 xuất phát từ Hà Nội gặp trục trặc kỹ thuật và xảy ra tai nạn, vụ tai nạn này được ghi nhận giống hệt với sự việc ngày 24/10/2013, cũng tàu chở hàng số 17. Hai thời điểm cách nhau khoảng cách 5 năm nhưng cùng chứa những sự vật đánh dấu tương đương: những cơn mưa kéo dài từ đầu thu, hoa cát tường nở sớm. Ô

cửa thời gian bí ẩn di chuyển và hiện hữu trùng hợp với địa điểm xảy ra tai nạn khiến những linh hồn vô tình đứng trong giới hạn của nó bị đẩy bật về với quá khứ và buộc phải tồn tại trong thế giới ấy 49 ngày, chờ chuyến tàu 17 để quay trở về hiện thực. Sau ngày 24/10/2013, thế giới quá khứ những năm trước đó bị khai tử và phân ly về cực bên kia của thời gian, không bao giờ lặp lại hành trình di chuyển bí ẩn của ô cửa màu đen khiến linh hồn ta có thể ngược dòng một lần nữa."

Tôi ghi nhớ những gì bà Eagle để lại trong mảnh giấy My đưa cho tôi. Nhăm tính, ngày 24/10... là ngày mai!

Qua những thế giới không thực

Tất cả là cái bóng của chính thể thôi ư?

Có những mảnh hồn đi lạc tin thế giới thực hư

tất tần tật đều có bóng

Xem nào những thứ đằng sau cái bóng

Có cái thật có cái mộng lung...

- Chào anh! Key!

- Em nhìn thấy anh à?

- Anh nghĩ em mù chắc?

Đôi mắt tinh nghịch ấy lấp lánh trong veo. Tôi đưa tay vò vò mái tóc em khiến nó rối tung trong gió. Mẫn đã rời bỏ thân xác tuổi 20 của mình từ đêm qua và sẵn sàng cùng tôi quay trở về. Tôi luôn tự hỏi tại sao mình

không tìm gặp Key tuổi 20, để nhìn lại phiên bản quá khứ lấy một lần? Phải chăng tôi e ngại điều gì mà tâm hồn luôn giấu kín?

Mà đúng hơn, tôi cũng đâu còn thời gian.

- Ngày mai tỉnh giấc, chị mong em sẽ bình tâm sau giấc mơ em vừa trải qua! - Mẫn thì thăm một mình.

- Sẽ không sao đâu. Mẫn mạnh mẽ mà! 20, hay 25, cũng thế!

- Sao anh biết? Em hay khóc nhè lắm!

- Khóc không phải là biểu hiện của yếu đuối! Nó là sự khoan dung cho một tâm hồn đã từng cạn khô.

- Vậy hả anh?

- Nhưng gần đây anh không còn có cơ hội được nhìn em khóc nữa. Khuôn mặt bình thản đó là gì vậy? Nó đáng sợ hơn việc em gục vào vai anh và hồn nhiên òa khóc.

- Tận cùng nỗi đau là sự im lặng, thậm chí là nụ cười, vì khi đó người ta chẳng còn gì để khóc!

Chuyến tàu 17 vẫn còn đang ở đâu đó rất xa. Nhưng nghe đâu đó quanh đây, chia ly đang chạy đến rất gần. Liệu rằng lúc này chính là thời điểm thích hợp để trả tự do cho những tình cảm kìm nén bấy lâu nay? Tôi hít thật sâu, quay về phía Mẫn toan mở lời...

- Key à! Nhất định mọi người sẽ bình yên đúng không?

- Ừ, sẽ bình yên!

- Em đã nhờ Sơn chăm lo cho Quân giúp em, Quân cũng sẽ giúp anh ấy nghiên cứu đề tài về chứng tâm thần phân liệt anh ấy đang theo đuổi. Bố

dượng My bị bắt vì dính líu đến đường dây xuất khẩu lao động bất hợp pháp. Mẹ của My sẽ được giải thoát khỏi cuộc hôn nhân lầm lỡ đó. Rồi mẹ cũng sẽ tìm được con trai thất lạc của mình. Em tin là thế.

- Ủ...

- Thật ra mẹ cũng đã tìm đến một vài đứa trẻ rồi. Nhưng không có đứa bé nào mang trên mình vết chàm đỏ ở đầu gối giống con trai đã thất lạc của mẹ.

- Gì cơ? - Tôi cảm thấy có dòng điện chạy dọc người mình.

- My nói con trai mẹ có một vết chàm bẩm sinh ở đầu gối chân trái. Nếu tìm được chắc chắn mẹ sẽ nhận ra.

Vết chàm đỏ ở đầu gối chân trái?

Tại sao cuộc đời này lại tồn tại quá nhiều cơ duyên?

- Mẫn! Anh bảo này...

- Nhìn kìa Key!

Tàu đến! Dần dần di chuyển và dừng xích ngay trước mắt. Con số 17 định mệnh in đậm trên thành tàu một màu đỏ gạch, vệt màu quét ngang bầu trời mây vờn vù.

Chuyến tàu đưa em và tôi trở về thế giới thực của mình đã bắt đầu đội những hồi còi cuối cùng. Em vẫn đứng im, không có biểu hiện nhúc nhích. Tôi vẫn chưa kịp nói hết những gì tôi cần nói. Bàn tay em nắm gọn trong tay tôi, ướt nhẹp và nóng ẩm mồ hôi.

- Đến giờ, thời gian đã để lại cho em biết bao nhiêu kỷ niệm, nhỏ bé nhưng rõ ràng và sâu lắng, em cũng không biết tự bao giờ, em có thêm một ai đó để soi mình khi tuyệt vọng. Cảm ơn anh đã luôn nắm tay em trong

giấc mơ vừa qua. Em luôn tự hỏi mình: Nếu chúng mình đến lúc phải chia tay, khi em quay về nơi em thực sự tồn tại, liệu anh có còn nhớ em?

- Anh...

- Anh và em, cho dù là gì của nhau đi chăng nữa, cho dù không phải là tình yêu, cho dù không phải là tình bạn, cho dù chỉ là người dừng, gặp nhau trên một chuyến tàu, đến bến đỗ của ai thì người đó xuống, em vẫn mong chúng mình đừng quên nhau. Bởi dù sao hai chúng ta cũng đã thực sự tồn tại bên nhau trong những ngày ảo mộng.

- Mẫn, anh...

- Key! Đừng quên em nhé!

Lời em nói khắc vào trái tim tôi một khoảng không mênh mông. Tôi chỉ tiếc là không được ở bên em trong những giây phút cuối cùng ở thế giới ảo ảnh này. Bởi toa sau cuối mới là toa tàu đưa tôi về lại nơi tôi thực sống.

Em buông tay tôi, và chạy lên toa tàu thứ hai trước khi cửa đóng. Từng lọn tóc em chờn vờn trên má, đủ để che đi nước mắt. Sao em nói rằng, em đã đi tới tận cùng của nỗi đau rồi cơ mà?

Tôi chỉ biết mỉm cười chào em.

Tim tôi đang đập nhanh vì điều gì vậy?

Tôi hoang mang về tình cảm mà tôi dành cho riêng em.

Tôi không biết, nó có phải là tình yêu không!

Nhưng tôi chắc chắn, nó không phải là tình bạn!

TRÁI ĐẤT TRÒN, LÒNG NGƯỜI GÓC CẠNH

Minh Mẫn

www.dtv-ebook.com

Chương 30

Sớm nay tỉnh giấc, nhìn ra cửa sổ nắng choáng ngợp, tôi thấy Phiên Vân đứng đó, như thể từ rất lâu, ánh sáng xung quanh anh dịu dàng một cách kì lạ. Tôi không thấy rõ mặt anh, chỉ cảm nhận dường như anh đang cười. Bước chân trần đến bên cửa sổ, không chạm vào anh, không khóc. Tôi biết mình phải cảm thấy may mắn vì còn có thể nhìn thấy anh như thế này, có thể chỉ lần cuối cùng này thôi. Phiên Vân nhẹ nhàng hôn lên môi tôi, ôm tôi, tôi không thể định nghĩa rõ ràng những cử chỉ ấy, chỉ cảm thấy sự ấm áp không phải ở xứ sở này.

Tạm biệt anh, Phiên Vân!

Chào Mẫn của tuổi 20!

Chúng ta vẫn phải sống!

Nắng rực lên trên những chùm hoa lola xòa bên cửa sổ, nắng giục tôi trở về. Tôi có hẹn ở hiện tại, tôi có hẹn ở tương lai...

Bóng áo blouse trắng mờ ảo trước mắt tôi, đôi mắt của y tá bàng hoàng khi thấy tôi mở mắt, chậm chậm giật những ống thở, ống truyền nước ra khỏi cơ thể. Sau đó, cô ấy vội chạy ra khỏi phòng, gọi bác sĩ âm ỉ cả hành lang bệnh viện, hoảng sợ cực độ cứ như vừa nhìn thấy một xác chết đội mồ sống dậy.

Tuổi thanh xuân của tôi trôi qua như một bức tranh đầy đủ những gam màu sáng tối, có những niềm vui, cũng không ít nỗi buồn. Những năm 20 tuổi, tôi đã tiêu tốn một phần ba đời người, một chút nông nổi, một chút khờ dại, một chút phá phách lầm đường lạc lối... Nhưng tôi đã sống, đã yêu hết mình, cũng đã trả giá cho những sai lầm mà mình tự tạo nên. Tôi sẽ cất giấu những hồi ức này vào trong một góc sâu trong đáy lòng, rồi cuộc đời sẽ phủ lên nó những lớp bụi thời gian, đôi khi ngoảnh đầu nhìn lại để thấy mình trưởng thành hơn.

Bất cứ nơi nào có tôi, bố luôn đặt chiếc khung ảnh chụp tôi ôm guitar ngồi trên ghế sa lông cạnh bố, Phiên Vân đứng đằng sau, một tay đặt nhẹ lên vai bố, một tay lên tóc tôi. Nụ cười anh đẹp như ngàn năm vẫn thế. Tôi biết giờ đây anh đang mỉm cười ở một thế giới khác, nơi có những thiên thần tồn tại. Có thể chúng tôi đã rất xa nhau theo cách nào đó, nhưng theo cách của tình yêu, Phiên Vân vẫn ở ngay trong trái tim tôi, những tháng ngày đẹp nhất trong quá khứ, với tôi thế là đủ.

Tôi nhận ra rằng, khi ta đã yêu ai, thì dù ngày sau có ra sao, họ vẫn mãi mãi ở trong tim mình.

Bác sĩ giúp tôi trong quá trình phục hồi sức khỏe sau tai nạn là Nguyễn Hà. Tôi từ chối tất cả liệu pháp và bài tập anh đưa ra bằng cái lắc đầu dứt khoát:

- Anh biết là em khỏe mà, đúng không?

Hà nhìn tôi, nhoẻn miệng cười:

- Em hài lòng với chuyến đi chứ?

- Em không nhớ được nhiều thứ, nhưng em muốn hỏi anh một điều.

- Anh đang nghe.

- Tại sao anh biết người đàn bà tiên tri ấy? Tại sao hai tháng trước anh tìm đến em và nói cho em biết những điều em đang tìm kiếm?

Chàng trai trước mặt tôi xoay xoay chiếc đồng hồ cát nhỏ trong tay và tạm thời im lặng. Tôi kiên nhẫn chờ đợi.

- Anh là ai?

- Anh là học trò của bố em.

- Anh đang cố tình lạc đề. Người chỉ cho em đường lên Sơn La tìm bà Eagle chính là anh. Người khởi đầu tất cả những chuyện này chính là anh. Điều bí mật ở đây là gì?

- Là em trai anh - bác sĩ Nguyễn Sơn! Cậu ấy hiện giờ đang theo học một khóa chuyên viên cao cấp tại Pháp. Anh có nghe cậu ấy kể về câu chuyện của em! Sơn nhắn với anh khi nào em tỉnh lại, cho Sơn gửi lời chào.

Câu trả lời được buông ra rất nhanh khi những hạt cát cuối cùng của đồng hồ cát trôi xuống ngăn dưới. Cuối cùng thì, dù là cơ duyên hay định mệnh, vẫn luôn có một điểm khởi đầu và kết thúc.

- Bố ơi!

Tôi đứng trước mặt bố, mắt, má, mũi nhòe nhoẹt nước mắt. Bố đã dọn dẹp xong phòng bệnh của tôi và chuẩn bị đưa tôi quay về nhà. Sau bao nhiêu lạnh lẽo, tôi lại gục vào lòng bố, thu mình lại trong vòng tay bố để tìm sự ấm áp. Bố đưa bàn tay đã từng cứu sống bao sinh mệnh lên lau lau má tôi.

- Ổn rồi con gái ạ! Ổn rồi!

Bố dắt tôi ra khỏi nơi tôi đã ngủ quên từng ấy ngày tháng. Ở phòng bên cạnh, chàng trai bị tai nạn cùng tôi vẫn chưa tỉnh.

Bên ngoài kia, vạn vật vẫn không ngừng thay đổi, không ngừng chảy trôi.

Tôi trở về nhà soi mình vào gương

còn thấy sau lưng con đường loang loáng nước

nhìn đôi giày dưới chân còn ướt

chưa kịp cúi xuống để lau khô...

Tôi trở về và gác chiếc ô màu đen lên cánh cửa

khép lại một ngày giông gió

ngoài kia... trên phố

người với người vẫn lũ lượt đi qua!

Tôi trở về tự pha cho mình cốc cà phê

làm ấm lại những ngón tay xương xẩu

cái gối, cái chăn lâu ngày không giặt giũ

viên đường không tan còn nằm tận đáy ly...

Tôi trở về gác lại những cuồng si

bình yên thế này chả cần gì thêm nữa

các móc khóa treo còn đọng đưa trên cửa

khép lại hết rồi mưa nắng ở sau lưng!

Tôi trở về nhà và soi mình vào gương

thương tóc rối bời

thương bờ vai nhỏ!

Hà Nội, những ngày cuối năm 2018...

Xe bus 02, 6 giờ sáng, lác đác người.

- Chào anh! Tôi có thể ngồi vào ghế trống bên cạnh không?

- Ơ... Em nhìn thấy tôi à?

- Anh nghĩ tôi mù chắc?

- À không, tôi... bị quen miệng!

Chiếc máy ảnh Nikon D90 đang đung đưa trước ngực người đối diện đập thẳng vào mắt tôi, đầu đây trong lòng nhận nhạo những hình ảnh quen thuộc thân thương từ ký ức dội về. Có lẽ chàng trai ấy vẫn chưa tỉnh ngủ, anh cứ nhìn tôi chăm chăm trong khi tôi thản nhiên nhét phone lên tai rồi dựa đầu vào ghế nhắm mắt lại, chuẩn bị sức lực và tinh thần chiến đấu với đồng công việc đang đợi tôi ở văn phòng. Xe bus hình như chỉ có lái xe, phụ xe và hai hành khách đang ngồi chung một hàng ghế. Thấp thoáng sau vài cái chớp mắt, tôi vẫn kịp nhìn thấy qua khung cửa kính, gió xe bán hoa dạo bên đường. Những đóa cát tường cánh trắng viền tím sẫm cứ đung đưa, đung đưa trong gió...

- Cậu đỡ hơn chưa Lưu?

- Ủ My à, cậu về bao giờ vậy? NewZealand giờ thế nào?

- Tớ về hôm qua, đến thăm cậu ngay đây. Vẫn vậy, vẫn là những cánh đồng hoa thơm mùi cỏ và nắng!

My cười, cô bạn mẫu ảnh thân thiết của tôi đã bỏ cả công việc và chàng trai của cô ấy để về đây khi nghe tin tôi đã tỉnh lại.

Trên bàn, My đặt chiếc khung ảnh nhỏ chụp cánh đồng hoa lưu ly Nick gửi tặng tôi. Góc khung ảnh có ghi dòng chữ mật mã cô ấy dạy tôi trong một đợt đi chụp hình cùng nhau.

"Key, mừng cậu tỉnh dậy!"

- Key? Cậu tặng nhầm quà à My?

- Không! Của cậu đấy. Cậu nghỉ ngơi đi nhé! Hai bác đang làm thủ tục ra viện cho cậu, sẽ lên ngay thôi. Tớ phải đi rồi! Hẹn ngày gặp lại!

- Ủ, hi vọng sớm hội ngộ!

- Chúc mừng cậu đã thức dậy. Giấc mơ thật đẹp, phải không?

My mỉm cười rồi đóng cửa lại. Ánh mắt cô ấy chứa đầy ẩn ý. Tấm ảnh nhỏ trong khung gỗ mộc đặt trên bàn mang đầy nét huyền bí. Tôi xoay người và nhắm mắt lại vì mệt.

Cuộc đời này là thực? Hay là mơ?

Tôi quay trở về với cuộc sống thường nhật, lại đi xe bus mỗi sáng, lại tiếp tục những quãng đường lên xuống của cuộc đời. Và lại gặp em...

Bên khung cửa sổ của xe bus, tôi đã nhìn em rất lâu trong ống kính, và sau đó không gian quanh tôi giống như bị dừng hình khi gặp những câu nói (có vẻ) quen thuộc... Đôi mắt cô gái ấy lần này nhìn thẳng vào tôi, đôi mắt

trong veo như bầu trời chứa những đám mây lơ lửng xa vời. Em mặc một chiếc váy màu nước biển, khoác bên ngoài là áo măng tô ghi, chân đi giày cao gót xám. Tóc em cũng đã thả buông trở lại.

- Này anh, anh đừng nhìn người khác chăm chăm như thế! - Em nhìn tôi cau có. Tôi mỉm cười:

- Em có thấy... Cát tường năm nay nở sớm không?

Cô gái ấy mở to mắt nhìn tôi, có một chút sững sờ, một chút nghi ngờ... Đôi đồng tử giống bông cúc trắng tháng Mười đang nở. Trong đôi mắt đó, tôi nhìn thấy dường như bầu trời với những đám mây lơ lửng xa vời trôi đi rất xa, thay vào đó một khoảng trời vừa xanh ngắt như những cánh đồng hoa lưu ly, vừa vàng yên ả như một buổi chiều đầy nắng.

Tôi như đã gặp em ở một nơi nào đó, một khoảng ký ức nào đó đã đi cùng em, chơi cùng em, nói chuyện cùng em..., và có thể khóc cùng em nữa. Thứ đó, người ta gọi là "déjà vu", là ký ức ảo giác liên tiếp diễn ra, với tôi và em!

Liệu có buổi sáng nào thức giấc, bạn vẫn muốn nhắm mắt lại, mơ tiếp những giấc mơ còn dang dở?

P/S: thế là đã kết thúc câu chuyện hay để lại trong chúng ta nhiều cảm xúc. Các bạn hãy mua và ủng hộ tác giả trẻ bằng việc mua trực tiếp tác phẩm, đó chính là nguồn động lực giúp cho các tác giả sáng tác thêm nhiều tác phẩm hay phục vụ cho bạn đọc.

Xin cảm ơn

Table of Contents

Mục lục

Chap1. Bẻ Gãy Quá Khứ

Chap2. Những Hành Lang Văng.

Chap 3. Trái Đất Hình Tròn

Chap 4. Người Mở Cửa

Chap5. Hải Đăng Trước Bão:

Chap 6. Kỷ Niệm Đánh Rơi

Chap 7. Bước Ngoặt

Chap 8. Chặng Đường Mới

Chap 9. Những Bước Chân Đầu Tiên

Chap 10. Bất An

Chap 11. Đối Diện

Chap 12. Tâm Hồn Hòa Nhập.

Chap 13.

Chap 14. Câu Chuyện Của Hà My - Câu Chuyện Về Cô Gái Hoa Lưu Ly.

Chap 15.

Chap 16.

Chap 17.

Chap 18.

Chap 19.

Chap 20.

Chap 21

Chap 22

Chap 23

Chap 24.

Chap 25.

Chap 26.

Chap 27: Trở Về

Chương 28. Đặt Cuộc Với Số Mệnh.

Chương 29.

Chương 30